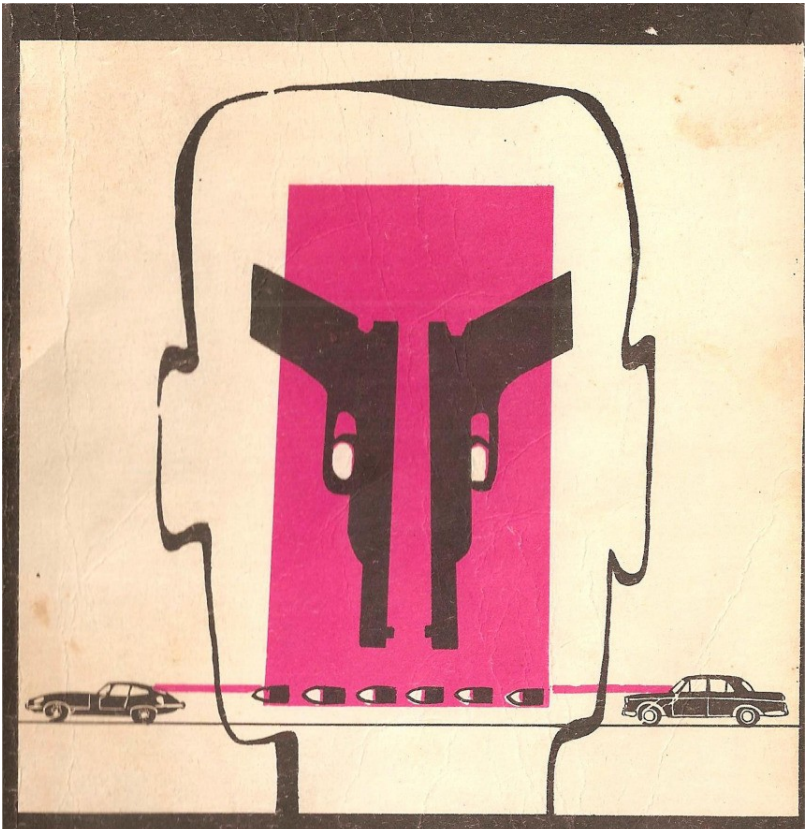

BERT F. ISLAND

jocul s-a sfîrşit....

BERT F. ISLAND

Jocul s-a sfârşit...

În româneşte de Ligia Petriu

Editura Univers
Bucureşti – 1973

Cuprins

1_____4
2_____15
3_____29
4_____48
5_____74
6_____84
7_____103
8_____131
9_____149
10_____157
11_____164
12_____177

1

În seara zilei de 23 septembrie Boyd Fletcher primi un telefon care-l alarmă.

Telefonul sunase scurt de două ori, ca la o chemare interurbană prin centrală automată. Boyd se duse la telefon ridică receptorul, dar nu răspunse nimeni.

După trei minute – acelaşi lucru. Boyd Fletcher ridică receptorul, dar cel care chemase nu mai dădu niciun semn.

De data asta Boyd deveni nervos. Simţea nevoia să bea ceva.

Îşi turnă gin într-un pahar, apoi puţin vermut şi adăugă gheaţă şi o felie de lămâie.

În timp ce bea, gândurile nu-i dădeau pace. Dacă în următoarele cinci minute sună iarăşi telefonul, fără ca să răspundă cineva, atunci înseamnă că în statul Florida ceva nu-i în regulă.

Triplul apel fără legătură însemna alarmă mixtă: Stabiliseră acest semnal cu ani în urmă, dar până acum nu fuseseră nevoiţi să se folosească de el. În cazul în care era semnalul de alarmă, el nu putea veni decât de la Ted Parker. Se înţeleseseră ca Parker să nu vorbească, lucru firesc când ştiau că orice convorbire putea fi interceptată oricând şi oriunde. Dacă Ted dă alarma, cu siguranţă că se pusese la cale ceva împotriva lor.

Boyd se uită la ceas. Constată cu satisfacţie că intervalul trecuse. Telefonul nu sunase a treia oară.

Deci – greşeală. Cineva formase desigur greşit. Se mai întâmplă!

Boyd Fletcher îşi turnă încă un Martini sec şi tocmai când să ducă paharul la gură, telefonul zbârnâi iar.

Boyd răspunse. Pe fir – tăcere. Aşadar, totuşi!

Atâta că al treilea apel întârziase puţin. În fond, Ted Parker se afla la o depărtare de 120 de mile, la Bonita Springs, tocmai pe cealaltă parte a peninsulei. Era un alt oraş, pe altă coastă.

După acest ultim semnal Boyd Fletcher nu putea face decât un singur lucru: să alimenteze maşina şi s-o pornească în noapte.

Era ora 22 şi 10 minute. Afară se şi întunecase.

Dacă totul merge bine, până dimineaţa poate fi înapoi. Dar Boyd nu era deloc sigur că totul va merge bine. Habar n-avea de ce voia Ted să vorbească cu el. Probabil că era vorba de afacerile lor, afaceri care în unele state se pedepseau cu ştreangul, în altele cu scaunul electric sau cu camera de gazare. Dar Boyd Fletcher nu credea să le fi luat urma din cauza acestor chestiuni. Cine să afle? Erau numai trei oameni care ştiau: el, Ted Parker şi centrala. Toţi trei aveau însă motivele lor ca să tacă.

În acest stadiu al reflecţiilor surescitarea îi scăzu treptat. Pur şi simplu nu puteau fi descoperiţi. Nici City Police, nici F.B.I.-ul n-aveau cum să le dea vreodată de capăt. Era tot atât de imposibil pe cât de imposibil să separi vermutul de gin.

Calm, dar nu fără oarecare curiozitate, porni la drum spre locul de întâlnire.

Apăsând pe pedala de acceleraţie până la trei sferturi, Dodge-ul alerga cu 85 de mile pe oră. Noaptea, Boyd Fletcher putea risca viteza asta. Ziua

însă nu, căci patrulele de control, prevăzute cu motociclete Harley Davidson, aveau grijă ca nimeni să nu depăşească limita de şaizeci. În definitiv, şoseaua numărul 80 nu era o autostradă. Poliţiştii stăteau ziua la intersecţii şi pândeau până când se ivea vreun grăbit, apoi se luau după el pe motocicletele lor de doi cilindri şi-l urmăreau. Când îl ajungeau, declanşau sirenele. De obicei plăteai o sumă contra bon. Nu-i puteai duce cu vorba pe băieţii de la controlul circulaţiei. Boyd Fletcher n-ar fi mers ziua nici cu o milă mai mult decât era permis. Nu simţea câtuşi de puţin nevoia să-i spună vreunuia că merge la lacul Okcechobee.

Noroc că nu era ziuă, ci aproape ora 23. Iar noaptea patrulele nu prea aveau pradă. Noaptea era a lupilor.

„Eşti un lup, gândi Boyd amuzat. Da, tot mai eşti încă. E drept, te-ai schimbat puţin. Înainte, erai doar un lup, acum eşti un lup în piele de vacă sau în blană de oaie, cum se spune.”

Apăsă pe butonul automatului de ţigări. Micul aparat cu aer comprimat bâzâi după zece secunde. Din automat sări pe şanţul de la bord o ţigară aprinsă Camel.

Inhală cu plăcere primul fum. Apoi se uită la ceas şi iar se concentră asupra şoselei.

Parcursese 45 de mile de la Palm Beach. Curând se ivi partea de sud a lacului. De acolo, şoseaua mergea mile în şir de-a lungul brâurilor dese de stuf. Din când în când se întrezăreau prin stufăriş hangare pentru bărci şi cabane pescăreşti; câteodată şi apa, pentru că luna era la nord.

„Ce-i pasă lupului de strălucirea lunii!” gândi Boyd Fletcher.

Tocmai trecea pe lângă o placă indicatoare. Mai avea douăzeci de mile până la locul de întâlnire cu Ted. Cam douăzeci de minute, dacă o ţinea în acelaşi ritm.

După Clewiston coti din şoseaua 80 în direcţia Moore Haven. N-o luă însă prin localitate, ci tăie pe şoseaua de lângă ţărm. În lumina farurilor apărură la dreapta şi la stânga poteci neîngrijite. Apoi căsuţe-vagon de toate mărimile, iar printre ele, ici-colo, câte un cort. Pe mal ardeau focuri, la care se frigeau peşti, sau fripturi ce-şi răspândeau jur-împrejur aroma.

Boyd Fletcher îi înjură în gând pe vilegiaturişti. Dar ce să facă?! Era doar perioadă de concedii. Poate pătrunseseră până la cabana lui Ted Parker. Asta ar fi fost ghinion! Nu le-ar rămâne altceva de făcut decât să iasă cu barca în larg, ca să poată sta de vorbă nestânjeniţi.

Teama lui se dovedi însă neîntemeiată.

Vilegiaturiştii se întinseseră numai pe malurile din apropierea şoselei districtuale. Cu cât înainta mai adânc în hăţiş, cu atât mai puţini zărea. Când se apropie de locul de întâlnire, nu mai văzu absolut niciunul.

Roţile Dodge-ului apucară pe un drumeag de bârne, tăiat în stuf. În bătaia farurilor apăru cabana de bârne. Fletcher frână, opri motorul şi stinse luminile.

Coborî încet, luă pachetul de Camel şi porni spre cabană. Abia făcuse patru paşi, când cineva strigă:

— Stai! Cine-i acolo?

Sunase ca vocea unei santinele puse să păzească bombe atomice.

— Eu sunt, Fletcher!

— Aici Ted! răspunse vocea din întuneric.

Cu toate că în viaţa de toate zilele purtau alte nume, le intraseră în sânge numele de Ted şi Boyd sau Fletcher şi Parker. O cerea prevederea. Boyd Fletcher se opri, deşi recunoscuse vocea celuilalt.

Pe veranda din faţa cabanei se aprinse o ţigară. În lumina ei Fletcher recunoscu faţa latră şi cărnoasă a complicelui, fruntea lui îngustă şi nasul puţin cârn.

Abia acum, când era sigur că în faţa lui se află într-adevăr Ted Parker, urcă cele trei trepte ale verandei, apoi porni bâjbâind spre fotoliul de paie şi se lăsă în el.

Lângă mal, prin vreo mlaştină, orăcăiau broaştele, iar mai încolo, în pădure, ţârâiau greierii.

Boyd Fletcher ştia totuşi că această noapte de vară nu va fi plăcută.

Vocea lui Parker îşi pierduse încă de acum nouăsprezece ani sonoritatea în jungla din Manila. Claritatea ei nu era aceea a vocii unui Caruso, iar faptul că savura zilnic whisky nu-i aducea vreo îmbunătăţire.

Boyd Fletcher îl auzi pe partenerul său de afaceri punând paharul pe masă şi turnând. Turnă de două ori şi împinse un pahar spre oaspetele său.

— E vorba – spuse Ted înainte să bea – de una dintre cele mai periculoase chestii ce pot exista în prezent. Am putea spune – cea mai periculoasă. Cine ştie despre treaba asta, va fi împuşcat.

Abia acum băură. După o pauză, Parker continuă:

— Ştii ce avem la activ, băiete!

— Aşa ceva nu se uită. Las-o baltă! Să nu mai vorbim despre asta.

— Nu avem niciun motiv să scormonim treaba asta. Dar mi-e teamă că îl interesează pe un altul.

— Vorbeşte mai clar! Suport destule, răspunse Boyd.

— Deci, reveni celălalt, am primit un semn de la centrală. Semn e puţin spus; mai degrabă un avertisment serios, aş spune aproape un ordin. De data asta însă nu e vorba de bani, ci de viaţă şi de moarte.

— De viaţa noastră sau de moartea noastră, vrei să spui.

— Exact. Centrala deţine anumite informaţii cum că un om din nord vine în Florida să-şi bage nasul în vechile acte.

— Trebuie să fie unul care nu prea ţine la viaţa lui!

— Da, dar va veni şi va răscoli cazurile neclarificate, toate şapte. Suntem în primejdie sau nu?

— Depinde de omul care-şi bagă nasul în ele. Până acum niciunul n-a reuşit să facă vreo legătură între ele. Dosarele au fost închise. Nici chiar F.B.I.-ul...

— F.B.I.-ul! îşi întrerupse Ted Parker partenerul pe un ton dispreţuitor. Doar şi în poliţia federală tot oameni sunt!

— Şi ce, noul venit nu e tot om?

— Un vampir cu chip de om.

— Cine nu-şi ascunde chipul azi! observă Fletcher îngândurat. Ce putem face împotriva ciumatului?

— Centrala, continuă Parker, se va retrage în timpul acţiunii şi va urmări de la distanţă desfăşurarea. Ne lasă mână liberă. Putem face cu el ce credem noi că-i mai nimerit.

— Să-l lichidăm?

— Riscăm să atragem pe urmele noastre pe cei mai buni poliţişti şi detectivi din Statele Unite. Dar, ca un făcut, nu avem altă cale. Dacă va dezgropa poveştile

prăfuite, vom fi ca o sobă încinsă pe un sloi de gheaţă, ne ducem la fund. M-am gândit mult la asta, înainte de a da semnalul de alarmă. Pur şi simplu nu avem altă ieşire. Trebuie s-o facem.

Boyd Fletcher sorbi o înghiţitură de whisky şi o ţinu pe limbă. Faţă de cele povestite de Ted, senzaţia era plăcută.

— Crezi că va fi o problemă să-l înlăturăm?

— Din păcate, da. Va fi în orice caz de zece ori mai greu faţă de cele întreprinse până acum. Împuţitul ăla e un grangur trecut prin ciur şi dârmon.

— Nu-mi place deloc, băiete.

— Dar ce altceva să facem?

— Să ne ascundem un timp. Schimbare de aer!

Parker protestă dând din mână. Boyd Fletcher îi observă însă gestul, pentru că celălalt ţinea ţigara în mână.

— N-are sens s-o ştergem. Ca să reuşim, ar trebui să ne schimbăm cetăţenia. Dar şi-aşa salvarea noastră ar fi o problemă. Închipuie-ţi! Tipul ăsta din nord tot răsuceşte rapoartele pe faţă şi pe dos până când dă de firul care leagă toate cele şapte cazuri. Şi cu asta ne dibuie şi nu vom mai fi nicăieri în siguranţă. Pe urmă ne fugăreşte pe toate continentele. Ştii ce înseamnă colaborarea internaţională a poliţiilor. E un mecanism perfect. Ne înhaţă într-o colibă de negru sau în sacul de dormit al unei femei de eschimos din Hudson Bay. Nu, aşa nu ţine, băiete!

— Mi-ar fi surâs mai mult, mărturisi Boyd Fletcher.

Ted puse paharul la loc, cu zgomot.

— Ţi-e frică cumva?

— Vezi să nu! Atâta că începusem să mă deprind cu rolul meu de burghez.

— Sau poate mâna nu-ţi mai e aşa de sigură ca înainte! Hai, spune, ce-i?

— Mâna mi-e la fel de sigură ca pe vremuri şi tot atât de iute. Nimic nu mă împiedică să trag un foc, dacă-i vorba să-mi apăr scăfârlia. Cine trage o dată, nu mai ştie ce-i aia trac. Numai că trebuie să ştiu sigur dacă-i absolut necesar.

În următoarea jumătate de ceas Ted Parker izbuti să-l convingă pe complicele său.

Îi spulberă toate iluziile despre noul adversar şi despre posibilitatea de a fi fost o alarmă falsă.

— Dar nu s-a grăbit de fel, interveni Fletcher morocănos.

— S-ar putea. E încet ca un păianjen otrăvitor şi nemilos ca muşcătura acestuia. Trebuie să-l scoatem din circulaţie.

Boyd Fletcher respiră încă o dată adânc şi spuse:

— Aş zice să intrăm în miezul problemei.

Când punea la cale ceva, Ted Parker era mai exact decât un ceas. Treaba asta putea dura zile în şir, dovadă experienţele anterioare. Chibzuia întotdeauna precis, gândea bine fiecare amănunt şi îl cântărea pe toate feţele, asemeni unui farmacist. Niciodată nu se iviseră dificultăţi neaşteptate în îndeplinirea unor planuri astfel alcătuite.

Boyd Fletcher avea încredere în creierul lui Ted Parker, aşa cum Ted Parker avea încredere în mâna sigură şi iscusinţa lui Boyd.

Stabiliră noaptea de 23 spre 24 septembrie, când să-l înlăture pe primejdiosul nepoftit foarte simplu, şi anume cu un glonţ de pistol. Era un Colt 45, pe care Boyd îl avea în păstrare. Fletcher înzestrase această armă cu un amortizor de zgomot fără ca precizia

ţintei sau bătaia să fi avut de suferit. O armă veche de zece ani, cu şase ghinturi spre stânga. Acum zece ani armele se făceau mai solide. Pe atunci nu erau automate şi aveau recul. Te puteai însă bizui pe ele. Mâna extrem de sigură a lui Boyd rezolva uşor toate celelalte probleme.

— Nu crezi că o puşcă ar fi mai sigură? întrebă Ted, după ce elaboraseră planul în linii mari.

— Bineînţeles că o puşcă ar oferi nişte avantaje, recunoscu Fletcher, în special pentru un ţintaş care-şi aşteaptă vânatul cocoţat în vârful unui copac. Dar metoda noastră pentru rezolvarea unor astfel de probleme e mai eficientă. În afară de asta, nu ştim precis ce condiţii vom avea la faţa locului. Aşa că prefer Coltul. Ia încearcă să ascunzi o puşcă sub cămaşă! Ai înţeles de ce prefer Coltul?

— Bine, spuse Parker, asupra ultimelor detalii ne lămurim la faţa locului, numai să ştim unde locuieşte la Miami respectivul, ce maşină are şi ce obiceiuri. Trei zile vor fi de-ajuns. Bineînţeles, vom sta la pândă cu schimbul.

Fletcher fu de acord.

— Deci, aştept un apel, spuse el, şi mâine dimineaţă plec la Everglades, ca să mă antrenez. Ca să fiu iarăşi în formă, după o pauză atât de lungă, am nevoie de cel puţin treizeci de gloanţe. Dacă nu fac cu cele treizeci de gloanţe trei sute cincizeci de puncte, îmi leg mâna de patul armei.

— Mă bizui pe tine ca întotdeauna, spuse Ted Parker.

Îl conduse pe complicele său până la maşină.

Fletcher întoarse pe iarbă şi porni, după ce Parker bătu de două ori cu palma-n capotă, în semn de adio.

Apoi Parker se întoarse la cabană, goli sticla, se

trânti pe patul de campanie şi dormi până când îl trezi răcoarea dimineţii.

Odată sculat, îşi împachetă lucrurile în sacul de voiaj, încuie cabana şi scoase barca din stuf. Vâsli încet de-a curmezişul golfului până la promontoriul unde se afla Chryslerul său.

Din cauza cantităţii mari de whisky şi de ţigări consumate în acea noapte îşi simţea capul greu, dar ghemotoacele de ceaţă stăruiau numai deasupra apei, nu şi în mintea lui.

Creierul său lucra neaşteptat de clar şi precis.

„Va merge şi de data asta strună”, gândi el.

După ce se întoarse, Boyd băgă maşina în garaj şi închise poarta.

Intră obosit în locuinţa aflată deasupra atelierului. Îşi făcu mai întâi o cafea. Puse trei măsuri de cafea espresso în ceaşcă, apoi luă zahărul din dulap şi tubul cu frişcă, Până să fiarbă apa în ibricul electric, îşi făcu de lucru cu şurubelniţa la tocul uşii, în partea de jos, unde se aflau câteva holşuruburi ascunse privirii.

Le deşurubă, scoase şipca de dedesubt şi vârî mâna în deschizătură. Scoase de acolo Coltul 45, două încărcătoare pline şi bine întreţinute, patru cutii cu câte 72 de gloanţe. Trei cutii conţineau muniţie cu înveliş de oţel şi una cu înveliş de plumb. La muniţia de plumb, folosită în mod normal numai la revolvere, crestase baza cartuşelor în aşa fel încât le putea cuprinde şi ejectorul unei arme automate. În felul acesta muniţia de plumb putea fi folosită şi la pistoale.

Boyd Fletcher prefera cartuşele de plumb celor de oţel, pentru simplul fapt că trăgea numai atunci când intenţiona să ucidă. Acesta era unul din principiile

sale.

Pilite la vârf şi cu două crestături în cruce, cartuşele de plumb ucideau fără greş, având efectul unor gloanţe Dum-Dum. Rotaţia imprimată cartuşului de ghinturi se transforma într-o mişcare basculantă. Când pătrundea cartuşul, rana provocată era de grosimea unui deget, iar la ieşire cât un pumn. În locul unde nimerea, cartuşul Dum-Dum făcea ravagii ca un mixer rotativ.

Bineînţeles, dacă nimereai. Iar Boyd Fletcher avea intenţia să-şi nimerească victima înainte ca aceasta să-l doboare.

Înfăşură arma şi muniţia într-o trusă de piele pentru scule. Între timp dădu în clocot şi cafeaua.

Bău o ceaşcă mare până la fund. Luă apoi rondela din dulap şi-şi făcu un suport de carton.

Înainte de a pleca la Everglades pentru antrenament, îşi pregăti valiza. Puse trei cămăşi, costumul închis, lenjerie pentru trei-patru zile şi un ciorap de nylon. Apoi scrise un bilet: „Mă întorc până la unsprezece”. Biletul îl lipi pe geamul dinăuntru de la uşa atelierului.

Nu-şi luă Dodge-ul, ci motocicleta pentru acest drum spre locul singuratic de tragere. Drumurile prin hăţişul de stuf erau atât de înguste, încât niciun fel de maşină nu putea trece pe acolo. Cărările erau numai pentru vânători şi pescari şi nici chiar pentru ei, dacă nu cunoşteau locurile.

Boyd Fletcher era sigur că la ceasul acela nu se afla nimeni prin împrejurimi, astfel că putea trage fără grijă.

Se întoarse de la Everglades exact în timpul prevăzut. Lui Ted Parker îi telefonă către prânz.

— Sunt gata, îl anunţă el.

— Atunci apucă-te şi asigură-ţi alibiul, îl sfătui Ted.

— M-am şi apucat. Cât priveşte mâna mea, află că e mai calmă şi mai sigură ca oricând. Treizeci de gloanţe – trei sute cincizeci şi patru de puncte. Recordul meu absolut.

Ted se bucură.

— În regulă, o să-l înghiţim repede, spuse el.

— Ca pe o budincă de ciocolată, adăugă Boyd Fletcher. Anunţă-mă când se prepară budinca.

Apoi închise telefonul.

2

Jo Walker îşi prepară o nouă băutură, după o reţetă primită din Danemarca. Luă un pahar mare, turnă două treimi bere şi peste ea şampanie rece, până ce spuma se revărsă peste buza paharului.

Însetat, se pregătea să ducă paharul la gură, când zbârnâi telefonul. Jo îl lăsă să sune până ce simţi sub bere stratul de şampanie rece şi constată că invenţia nu e rea. Abia după aceea ridică receptorul.

Ca de obicei răspunse cu un mormăit, semn al bunei dispoziţii. Prietenul său, Tom Rowland, denumise acest mormăit amestec de bondar sălbatec cu motor de automobil de curse.

— La dracu, spuse căpitanul Rowland, sunt sigur că miroşi de la o poştă a whisky!

— Cine-o fi făcut din tine criminalist? întrebă Jo.

Era clar după primele cuvinte că în ziua aceea Tom nu e dispus să fie tachinat.

— Astupă sticla! Trebuie să-ţi vorbesc! se răsti căpitanul.

— Nu-i nevoie! Sticla e goală.

— Atunci pune-te în rabla ta şi vino la cartierul general, dacă mai poţi conduce!

— N-a fost decât o sticlă de bere, spuse Jo.

— Cu atât mai bine. Te aştept într-o oră.

— Dar cine ţi-a spus că am intenţia să mai ies azi din casă? întrebă Jo cu glas mieros.

Tom respiră adânc.

— A, aşa? fornăi el. Maestrul nu se mai grăbeşte, hm?

— Depinde pentru ce!

— Ei bine, rămâi unde eşti! Îţi trimit mâine prin poştă telegrama care a sosit azi din greşeală pentru Jo Walker, Cartierul General New York.

— Mersi, dar poţi să-mi comunici textul şi expeditorul.

— În primul rând, mormăi căpitanul, un agent al poliţiei nu violează secrete poştale, în al doilea rând n-am de ce s-o fac.

Apoi închise aparatul.

Lui Jo nu-i rămase altceva de făcut decât să plece. Raţionamentul său era următorul:

Prietenul său, Tom Rowland, n-ar fi telefonat dacă textul telegramei n-ar fi fost important. Deci Tom cunoştea conţinutul. Însă chiar dacă ar fi fost o ştire importantă, Tom i-ar fi citit totuşi textul la telefon. Tom insista însă ca Jo să vină la cartierul general, ceea ce înseamnă că chestiunea nu-l interesa numai pe el, ci mai mult sau mai puţin şi poliţia. Aşadar, o misiune. Dacă exista ceva care să stârnească furia lui Jo, acest lucru erau cazurile captivante nimerite în zilele călduroase de vară târzie.

Îşi puse cravata oliv, apoi îşi smulse un fir alb de la tâmple, în timp ce continua să-şi limpezească gândurile.

Expeditorul telegramei îi ştia numele, dar nu şi adresa. Deci, nu avusese posibilitatea să-i caute adresa într-o carte de telefon din New York, Aşadar, e posibil ca expeditorul să nu locuiască în statul New York, ci undeva mai departe. Se pare că în sud. În sud, pentru că în nordul suprapopulat există mijloace de comunicare mai simple decât telegrama. Doar în

fiecare oraş există un oficiu telefonic cu birou de informaţii, iar o convorbire de la graniţa canadiană până la New York costă un dolar pentru trei minute. Expeditorul telegramei probabil că era de undeva din sud.

Cam aici ajunsese Jo cu raţionamentul când îşi scotea SE-ul din garaj. Porni spre Manhattan prin Bronx.

Circulaţia spre Downtown nu era prea mare. Era şapte seara. Jo conducea maşinal şi avea astfel timp să-şi continue firul gândurilor.

Expeditorul telegramei, se gândi el, te cunoaşte după nume. Ştie că eşti colaboratorul poliţiei din New York, altfel n-ar fi încercat să te caute prin intermediul cartierului general. Ştie deci că eşti detectiv particular. Se pare că problemele lui sunt foarte importante, dacă apelează la un străin. Există şi în Sud detectivi scumpi!

La intersecţia First Avenue cu strada 125 stopul pe roşu îl sili să oprească şi să-şi întrerupă labirintul raţionamentelor.

Întoarse spre dreapta apărătoarea, pentru că galbenul viu al apusului de soare pătrundea pieziş în maşină. Îşi puse ochelarii de soare şi porni.

Mai era încă preocupat de telegramă, deoarece variantele posibile nu i se păreau nici pe departe epuizate.

Pe baza rezultatelor obţinute, Jo îşi construi în continuare ipotezele:

Există detectivi buni şi în Sud. De ce nu apelaseră la unul din ei? Probabil pentru că au nevoie de un om a cărui figură să nu fie cunoscută în oraş ca orice cârciumă unde se serveşte bere vărsată. Poate că cel care îl chema considera că el, Jo, e mai uşor de pus la

frigare decât ceilalţi. Dar nu nimerise tocmai bine cu presupunerea asta.

„Profetul e egal cu zero în ţara sa, mormăi Jo pentru sine, iar aparatele de filmat japoneze sunt apreciate numai în străinătate.”

Dar că şi renumele lui ca detectiv de prima mână ar putea fi motivul acestei chemări în Sud, lui Jo nici nu-i trecu prin minte. Când şi când mai era şi modest.

Ultima sa concluzie era că acest caz avea un amestec şi la New York.

În timp ce se gândea la toate acestea, ajunse în partea de sud a cartierului Manhattan. Părăsi Broadwayul la Canal Street, cu două străzi mai departe coti la dreapta şi îndată zări clădirea cenuşie a sediului prefecturii poliţiei.

În câteva minute va afla ce conţine telegrama şi de la cine e. Atunci va vedea dacă gândeşte încă logic sau dacă dăduse greş cu speculaţiile lui.

Căpitanul Tom Rowland, şeful Comisiei întâi de criminalistică din Manhattan, stătea după birou ca un viceconsul roman care s-a trecut datorită vieţii de trândăvie petrecută în provinciile galice.

Îl salută pe Jo fără să-şi mişte trupul masiv de pe scaun. Apoi îşi repezi brusc în sus bărbia proeminentă spre plicul cu telegrama aflat în faţa lui, pe mapa de scris.

— Nu vrei să-l deschizi?

Jo luă plicul şi-l pipăi.

— Păi, ai cam avut tu grijă de asta.

— Scuză-mă, am făcut-o fără să-mi dau seama. Credeam că hârtia asta-i pentru mine. De-abia când am citit textul – nu vrei să afli ce conţine?

— La ce bun? spuse Jo. Cunosc conţinutul.

Puse telegrama la loc şi se desfătă privind consternarea lui Tom.

Era singurul sistem cu care izbutea să-l supună pe Tom la cazne. Gata să tragă o înjurătură, Tom izbucni:

— Clarvăzătorule! Nu cumva berea de după-masă îţi stimulează digestia telepatică?

— Nu ştiu. Berea mă oboseşte, spuse Jo căscând.

Tom deveni acru, indispus că Jo nu arăta niciun interes pentru telegramă. Apoi reacţionă ca un public la un spectacol de circ mediocru, pe care îl gâdili ca să râdă.

— Bine, aruncăm hârtia la coş! S-a şi uitat!

— Dacă nu mă înşel, spuse Jo, telegrama vine din sud, probabil din Florida. Un om se teme pentru viaţa lui şi caută un paznic personal. Biletul de avion şi avansul sunt anexate. E adevărat sau am scrântit-o?

Tom miji ochii.

— De unde ştii chestia asta cu Florida? Ai citit-o?

— Nu, am mirosit-o, îl asigură Jo. Deci, aşa e!

— Telegrama vine într-adevăr din Miami.

Jo scoase foaia de hârtie din plic şi începu să mormăie încet:

„Viaţa unui bărbat din New York este în pericol, fără ca el să ştie. Numele vă e cunoscut. Avansul pentru onorar îl găsiţi în strada Houston 288, apartamentul 20, la Shakespeare. Luaţi cât vă trebuie. Vă rog, veniţi! Fără dvs. *F.* este ca şi mort.”

Jo puse telegrama pe birou.

— Cine-i acest F.? întrebă el.

— Asta ne întrebăm şi noi! Nu pot să-mi amintesc de niciunul din New York cu numele de F., care să fie ameninţat să termine în ştreang la Miami.

— Expeditorul pretinde că îl cunosc pe acest domn.

— Atunci fă bine şi sparge-ţi capul!

— De ce? întrebă Jo. Vom căuta la Shakespeare, strada Houston 288, apartamentul 20. Nu ne-a dat indicaţia de pomană.

Căpitanul se sculă şi-şi încheie cureaua de la pantaloni.

— N-ai nimic împotrivă dacă viu şi eu?

— Şi dacă aş avea ceva împotrivă?

— Tot aş veni, îl asigură Tom, pentru că am impresia că asta face parte din atribuţiile mele.

— Sau poate vrei să pleci iar în Florida pe socoteala firmei!

— Şi asta, recunoscu căpitanul, dacă va fi nevoie. Bineînţeles, ne supunem numai necesităţilor.

— Dar cu entuziasm, adăugă Jo.

Casa de pe strada Houston West 288 era o clădire solidă, exclusiv cu apartamente, construită înainte de război, cu pereţi ceva mai groşi, multe geamuri şi fierărie.

Urcară cu liftul.

La etajul nouă, în faţa apartamentului al douăzecilea se ivi o problemă.

— Avem voie să intrăm aşa? întrebă Tom. Adică procedăm legal?

Jo râni.

— Suntem robii necesităţii. Hai să încercăm întâi pe calea normală.

Apăsă pe butonul soneriei. Înăuntru se auzi destul de slab cum sună. După a treia încercare, Jo renunţă.

— Vaporul e fără echipaj.

— Măcar să ştim a cui e locuinţa!

— Du-te jos şi întreabă-l pe administrator, dacă asta te linişteşte, îl sfătui Jo. Pentru mine, numele proprietarului nu-i hotărâtor. Nu-mi modifică cu nimic

misiunea. Chiar dacă telegrama lui nu aminteşte de niciun nume, indică în schimb o misiune clară. „Duceţi-vă la locuinţa mea şi căutaţi la Shakespeare!”

— Shakespeare a fost un poet englez, a cărui existenţă lumea o pune la îndoială, observă Tom. Şi-apoi, eu unul mă îndoiesc că o telegramă anonimă ne dă dreptul să pătrundem într-o locuinţă străină, fără ca problema proprietarului să fie clarificată.

— De asta te ocupi tu până mâine la prânz, spuse Jo. Numai că până atunci poate fi prea târziu. Mi se pare că aici e vorba de viaţă şi de moarte, aşa că în cazul de faţă ar trebui să fim mai puţin formalişti. Aruncăm doar o privire înăuntru şi vom afla într-o clipă dacă se poate stabili vreo legătură între Shakespeare şi locuinţa asta. Dacă nu, ne retragem fără să provocăm vreo pagubă, dar ne facem datoria. În caz că există o legătură, îi dăm şi de capăt.

— Bine, cedez, mârâi căpitanul. Dar de ce nu are tăbliţă la uşă?

— Pe oamenii într-adevăr fini îi găseşti şi fără carte de vizită.

Jo forţă broasca de siguranţă cu şperaclul, apăsă pe mica piedică de metal. Când nimic nu mai opuse rezistenţă, broasca ţăcăni şi uşa se deschise încet.

Jo inspiră aerul închis.

— Nu s-a mai aerisit de un secol aici, remarcă el.

— Miroase a morgă.

— E apa de la flori care miroase aşa.

Aprinseră lumina întâi în vestibul, apoi în hol. Jo se întoarse şi se aplecă să ridice ceva de jos.

— Se numeşte Sue Fox şi e o femeie, constată el întinzându-i lui Tom reclama unei case de modă din Fifth Avenue.

— Plicul e adresat lui Sue Fox, spuse Tom.

— Exact! Dar plicul n-ar fi aici, dacă ea n-ar locui din când în când aici. Locuinţa în care ne aflăm este tocmai apartamentul douăzeci. Deci, dacă nu mă înşel, este vorba de locuinţa din New York a unei femei pe nume Sue Fox, care acum se află la Miami. Se pare că nu-i o persoană lipsită de posibilităţi. Apartamentul nu-i dintre acelea de o sută de dolari. Mobilierul pare de bună calitate, iar la casa de modă din Fifth Avenue se îmbracă numai doamne care completează cecuri de sute de dolari pentru rochiile de după-amiază.

Căpitanul se opri în mijlocul holului şi făcu semn cu capul spre bustul de bronz de pe piedestalul în stil corintic.

— Ăsta-i Shakespeare?

— Nu l-am cunoscut personal, răspunse Jo. L-aş lua drept Burt Lancaster. Dar scrie pe el Shakespeare.

— Bine, îl acceptăm, spuse Tom, examinând bustul mai îndeaproape.

— Cum sună telegrama?

Jo cită: „Avansul pentru onorar îl găsiţi la Shakespeare. Luaţi cât vă trebuie.”

Tom înconjură bustul şi încercă să-l ridice. Nu reuşi.

Apoi luă Jo în primire bustul de bronz şi îl răsuci. De răsucit, se răsucea.

După ce-l rotiră pe prinţul poeţilor de mai multe ori în jurul axei sale, sub el apăru un şurub de lemn de grosimea braţului.

Învârtiră bustul până la refuz şi Jo vârî mâna în gaura şurubului. Când scoase braţul, ţinea între degete un teanc de bancnote cu banderolă.

Ca totul să fie în ordine, Jo numără imediat banii.

— O mie cinci sute; ajung opt zile, fără speze. Îi iau de faţă cu martori.

— Ai mult simţ practic pentru bani, remarcă Tom. Încasezi fără să fi făcut ceva.

— Nu sunt poliţistul care trăieşte cu conştiinţa împăcată că serveşte binelui general în mod dezinteresat, spuse Jo. Şi pe urmă, plata grasă îmi dă aripi fanteziei.

Îl înşurubă pe poet la loc şi se puse pe treabă.

La numai câteva minute Jo Walker îşi şi adeveri afirmaţia că banul stimulează fantezia. Ba lui îi mai ascuţea şi agerimea minţii.

Cu toate că Tom trecuse de două ori pe lângă fotografie, Jo fu acela care descoperi ceva.

Luă fotografia şi o ţinu la lumină.

— Nu-ţi sare nimic în ochi? întrebă el.

— Doi bărbaţi şi o femeie, spuse căpitanul. Femeia o frumuseţe brunetă, vârsta douăzeci şi cinci până-n treizeci de ani. Domnul din stânga ar putea fi soţul ei. Amândoi poartă verighete. Din felul greoi şi familiar în care pune braţul pe ea rezultă că sunt căsătoriţi. Bărbatul din dreapta ar putea fi fratele celui din stânga. Au aceleaşi feţe încăpăţânate, aceleaşi capete mici şi ochi scrutători.

— Da, ochi destul de pătrunzători, sublinie Jo, aşa cum vezi la dictatori, dar şi la beţivi. Altceva nu mai vezi?

— Nu, spuse cu regret căpitanul.

— Tipic, spuse Jo, tipic pentru un absolvent al academiei superioare de poliţie. Recunoaşte ceea ce poate fi văzut, dar nu mai mult.

— Pentru că restul se bazează pe presupuneri. Numai că orice criminalist ar trebui să evite presupunerile. În meseria noastră, e un principiu de fier.

— Niciun fel de principiu, ci o cămaşă de forţă

pentru funcţionarul mediocru. Ce-i drept, nu face greşeli, dar nici nu înaintează mai repede decât un melc. Te întreb încă o dată, căpitane, vezi în fotografie ceva mai mult decât trei persoane străine?

— Îmi pare rău, nu, spuse Tom. Tu, bineînţeles, vezi mai mult. Tu vezi în spatele aparenţelor, chiar şi prin tabla unei căzi de baie, dacă Venus ar fi în ea.

— Ai dreptate, în cazul de faţă văd mai mult decât tine! Te rog să n-o iei drept o măgărie dacă susţin că bărbatul din dreapta femeii e procuror.

Tom Rowland smulse fotografia din mâna lui Jo şi o ridică încă o dată în bătaia luminii, aşa fel ca hârtia lucioasă să nu aibă reflexe. Apoi dădu din cap.

— Ai dreptate! Unde mi-au fost ochii?

— La fată.

— E procurorul Lynn Fox.

— De la curtea cu juri, adăugă Jo.

— Nu-i de mirare că l-ai recunoscut. Fox e unul din cei mai mari admiratori ai tăi.

— Cel mai bun duşman al meu, preciză Jo.

— Uneori e acelaşi lucru. Fox te admiră atât de mult încât turbează de furie numai când îţi aude numele. Aşa că-ţi cunoşti prea bine adversarii.

Jo puse gânditor fotografia la loc.

— Tocmai pe acest om, Lynn Fox, să-l scap din încurcătură? Grozavă îi va fi recunoştinţa!

— Se pare că habar n-are de prăpastia lângă care se află.

— Lynn Fox? întrebă Jo sceptic. Fox ştie totul. Îşi calculează fiecare pas. Lynn ne e superior tuturor. A dovedit-o de nenumărate ori. În faţa instanţei, de exemplu.

— La tribunal poziţia sa îi crează un avantaj, spuse Tom. Numai că la Miami e o simplă persoană

particulară. Nu rămâne mare lucru dintr-un procuror acolo. De fapt, de unde ştii că e vorba de Lynn Fox şi nu de celălalt tip din fotografie?

— În telegramă scrie F.

— Celălalt se numeşte tot Fox, dacă-i fratele lui.

— Nu-i greşit, dar putem presupune că telegrama vine de la proprietarul acestei locuinţe, deci de la Sue Fox sau de la soţul ei. Amândoi s-ar fi exprimat mai clar, dacă ar fi vorba de ei înşişi şi nu de procuror. Cred că Fox se poartă cu rudele lui la fel de-al dracului ca şi cu acuzaţii săi. M-au chemat pe mine, pentru că avertismentele n-au niciun efect la un om din ăsta. Tocmai pe mine m-au găsit.

— Procurorul Fox în încurcătură! mârâi Tom clătinând din cap. De necrezut! Fox e-un amestec de vulpe cu drac. De când ajung corcituri din astea în primejdie? Şi-apoi, ce caută în Florida? Nu-i domeniul său. Trebuie să fie doar o călătorie de agrement.

— Asta rămâne s-o aflu.

— Nimic mai simplu, îl asigură căpitanul.

Tom Rowland credea că nu au decât să telefoneze la biroul lui Lynn Fox, ca să obţină informaţia dorită.

Se dovedi însă că chiar şi pentru şeful Comisiei întâi de criminalistică din New York nimic nu e mai greu decât să afle adevăratul motiv al călătoriei procurorului în Florida.

Mai bine zis, Tom Rowland nu rezolvă absolut nimic. Trânti receptorul în furcă şi înjură.

— Poftim! Biroul lui Fox! O instituţie de surdomuţi!

Jo trase telefonul spre el şi formă din nou acelaşi număr. De astă dată răspunse cineva.

— Alo, doctore, spuse Jo, trebuie neapărat să vorbesc cu procurorul Fox!

— Azi lipseşte, auzi răspunsul.

— Ştiu, replică Jo. Nu aici vreau să vorbesc cu el, ci în Florida. Noaptea asta plec cu avionul la Miami. Crezi că-l găsesc acolo? Trage, ca de obicei, la hotelul „Hilton”?

— Nu ştiu, domnule.

— Că Fox locuieşte la „Hilton” în Miami?

— Nu, nici măcar nu ştiu că-i plecat.

— Atunci, întâmplător, eu ştiu mai multe decât dumneata, spuse Jo şi schimbă cursul discuţiei. Aş mai avea o întrebare. Lynn Fox are un frate?

— Cred că da, domnule.

— Are cumva fratele lui un apartament la New York?

— Nu sunt informat.

— Mi-ai putea spune însă dacă procurorul locuieşte în strada Houston 288?

— Nu, absolut sigur nu locuieşte acolo.

— Mulţumesc! Domnul Fox nu e bolnav, nu-i aşa?

— Nu, domnule, în niciun caz.

Abia acum urmă surpriza.

— Şi-a luat concediul pe anul ăsta?

— Cred că da.

Apoi Jo formulă şi ultima întrebare, bine ticluită:

— Cred, doctore, că indicaţiile de păstrare a secretelor de serviciu se dau tocmai ca să le păstrezi. Deci călătoria în Florida e secretă.

— Strict secretă, îl asigură celălalt fără să observe că a căzut în cursă.

— Mulţumesc, încheie Jo. Voiam să ştiu numai dacă e plecat în interes de serviciu.

Închise, iar Tom puse şi el casca în furcă.

— Aşa se face treaba! spuse Jo.

— Deci, Fox e plecat în interes de serviciu în

Florida.

După o scurtă pauză, Jo puse întrebarea care-i stătea pe limbă:

— În ce constau îndatoririle de serviciu ale unui procuror, când se află la o mie cinci sute de mile de sfera sa de acţiune?

— Trebuie să fie nişte cercetări importante.

Era tocmai punctul de plecare al lui Jo.

— Perfect. Procurorul a plecat la Miami într-o misiune strict secretă. Ce să însemne asta?

— Este vorba de nişte cercetări care-i dau de furcă şi care, în cazul că ar fi dezvăluite în presă, ar trebui muşamalizate.

— Dar cei care ameninţă cu muşamalizarea nu pot fi trimişi în spatele gratiilor, pentru simplul motiv că nu se ştie cine sunt.

Tom se mulţumi să dea din cap.

— Se pare că respectivii îl aşteaptă pe Lynn Fox, iată de ce consideră rudele lui că viaţa îi este în pericol, continuă Jo.

— Da, asta-i concluzia care se desprinde. Am fi de o indolenţă condamnabilă dacă n-am ţine cont de asta.

— Deci, n-avem altceva de făcut decât să-l luăm pe Lynn Fox sub ocrotirea noastră. Mi-am dat seama de la început. Un singur lucru este clar: nu-i o călătorie de amorul artei. Unde miroase procurorul o urmă, nu rămâne nici frunză, nici iarbă.

— Din păcate, spuse Jo, îl cunosc. Când Fox îşi arată colţii, atunci e vorba de închisoare pe viaţă, cel puţin! Îl cunosc eu!

Jo pescui pălăria din cuier, îşi aprinse o ţigară şi dispăru.

În uşă mai spuse o dată:

— Îl cunosc eu!

Suna însă ca o prevestire rea.

Deoarece nu mai era niciun loc pentru cursa de dimineaţă, fură nevoiţi să plece cu turboreactorul, care decola de la aeroportul Kennedy îndată după miezul nopţii. Aveau timp o oră ca să-şi facă bagajele. Jo îşi aranjă ustensilele printre cămăşi: un încărcător de rezervă plin, garnitura ID, lupa şi trusa de toaletă, al cărei conţinut era bun pentru repararea unui tanc Sherman. În sfârşit, îndesă şi o sticlă de whisky, căci nu socotea potrivit să comande imediat băutură într-un hotel necunoscut, atunci când dorea să-şi cureţe gâtlejul de praful unei călătorii.

La 22,30 claxonă maşina de serviciu a lui Tom.

— Te-au detaşat deci la Miami, spuse Jo în timp ce se urca în maşină.

— Da, răspunse Tom scurt, n-a fost nicio problemă. Din contră, ar fi fost mai greu să-i conving că nu vreau să plec.

— Ţie îţi face însă plăcere să mergi la Miami, nu-i aşa?

— Acum nu, răspunse Tom.

— Nu demult erai de altă părere.

— Da, dar nu acum.

Tom vârî mâna în buzunar şi scoase o foaie galbenă din hârtie de mătase. Era a patra copie a unui telex de la poliţie.

— Citeşte!

Jo îşi aruncă privirea pe hârtie.

— Prea târziu, spuse încet.

Vestea le dădea toate planurile peste cap, le smulsese din rădăcină.

Un singur lucru rămânea neschimbat. Trebuiau

neapărat să plece la Miami. Pentru că... unde-i crimă, nu-i de glumă.

3

În seara de 24 septembrie, imediat după buletinul de ştiri pe care-l ascultase Boyd Fletcher, sună telefonul.

Cel ce chemase rosti doar două cuvinte: „E aici” şi închise.

Era parola stabilită.

Din acest moment, Boyd intră sub tensiune. Învăţase însă să se stăpânească în aşa măsură, încât până în clipa decisivă nu se putea observa nimic. Tensiunea avea să-i dispară abia după douăzeci şi şapte de ore. Fură însă lungi aceste douăzeci şi şapte de ore.

După telefonul lui Ted, Boyd Fletcher se aşează din nou la masă, să cineze. Îşi pregăti un muşchi tartar, cu ceapă şi ouă, la tigaie. Luă tocătura fierbinte din tigaie, turnă peste ea sosul picant şi deschise o sticlă de bere.

În timp ce muşca din felia de pâine şi lua tocătură, se uita la televizor.

Era un film despre pescuitul tonului în Marea Caraibilor. Bine dispus, Boyd Fletcher găsea că sportul acesta e cu totul deosebit. Bărbaţii pleacă în larg cu ambarcaţii rapide, lansează cârligele şi nu mai ştiu încotro e purtată nada când se scufundă în apă. Acolo în adâncuri înoată un peşte puternic, maiestuos şi neştiutor. Înoată spre ceea ce i se pare a fi o hrană bună, întinde botul spre ea şi i se înfige în cerul gurii

o bucată ascuţită de oţel lungă de doi ţoli. Orice ar face, nu mai poate scăpa. Atârnă de un cârlig, cârligul de o funie de nylon şi astfel începe lupta pe viaţă şi pe moarte. Peştele nu-l cunoaşte pe om. Acesta nu l-a văzut niciodată pe puternicul peşte şi totuşi îl omoară. În scurt timp fiinţa superioară o învinge pe cea inferioară, făcându-şi din asta o plăcere.

Comentatorul nu dădea nicio explicaţie ce se petrece la acest sport, dar Boyd Fletcher o simţea, pentru că el însuşi era vânător, e drept, abia de cinci minute.

Nu se mai uită la înapoierea ambarcaţiilor cu peştii morţi la pupa. Se gândea la ziua ce vine, la noaptea ce urmează.

Dar în acelaşi timp se pomeni cu o întrebare pe care nu şi-o pusese niciodată până acum. Oare cine va fi de data asta peştele şi cine pescarul?

Închise televizorul. Punctul luminos de pe ecran se stinse. Era atâta linişte în locuinţă, încât se auzeau maşinile de pe Highway şi se făcuse atât de cald, încât Boyd puse regulatorul de temperatură de lângă fereastră la „foarte rece”.

Trase lampa sub masă şi scoase Coltul din cârpa îmbibată cu ulei. Apoi scoase afară încărcătorul, săniuţa şi desfăcu întregul mecanism de repetiţie şi cel al trăgaciului. Curăţă peste tot urmele de pulbere, verifică percutorul şi ţeava. După aceea montă din nou arma. Băgă apoi fiecare cartuş în magazie şi magazia în patul puştii.

Puse arma, încărcătorul de rezervă şi amortizorul de zgomot în despărţiturile trusei de unelte.

Valiza şi trusa de unelte le aşeză într-un sac vechi, pe care îl duse în garaj şi îl băgă în maşină.

Când reveni sus, îi telefonă sergentului Closter.

Closter îşi făcea serviciul la comisariatul din vest. Boyd îl cunoştea bine pe Closter.

— Closter, spuse Fletcher când îl auzi pe sergent în receptor, cum îţi mai merge căruţa?

— Foarte bine, spuse poliţistul, sunt de-a dreptul încântat. Niciunul nu le-a venit până acum de hac celor patru carburatoare. Dar tu ai putut s-o faci.

— Mă bucură. Closter, deunăzi am vorbit de barca ta cu motor. Aş vrea să petrec un week-end mai lung. Poţi să mi-o împrumuţi?

— Cu plăcere, răspunse sergentul. Şi-aşa sunt de serviciu sâmbătă şi duminică.

— Sora ta ştie de barcă, nu?

— Încă nu, dar am să-i telefonez.

— Te rog!

— Când porneşti? se interesă sergentul.

— Păi, aş vrea să ajung mâine în zori la Canal Point.

— Atunci o anunţ imediat pe Lilly. Ai adresa ei: Beach Road 13/14. Îţi dă ea cheia de la baracă. Barca e în regulă. Mai sunt încă vreo patruzeci de litri de benzină în butoiul din şopron. S-ar putea să te lase bateria, dar poţi porni motorul şi cu manivela. Foloseşte iar bateria după o jumătate de oră de mers.

— Mulţumesc, Closter. Îţi stau oricând la dispoziţie.

— Nu face caz de falsă modestie, îi spuse sergentul. Eu îţi sunt îndatorat, omule!

— Nu prea ştiu cu ce, spuse Fletcher. Atunci pe luni! Am să te anunţ când sosesc.

— Petrecere frumoasă! îi ură sergentul şi închise telefonul.

Băiat simpatic, gândi sergentul. N-avea nici cea mai mică bănuială în legătură cu Fletcher. N-ar fi crezut nici în ruptul capului că acesta împrumută barca numai ca să-şi făurească un alibi. S-ar fi lovit cu

mâna peste frunte şi s-ar fi gândit că are de-a face cu un nebun, dacă în acel moment cineva i-ar fi spus că prietenul lui e un ucigaş şi că duce o viaţă dublă.

La fel ca sergentul Closter gândeau şi toţi ceilalţi care-l cunoşteau pe Boyd Fletcher. Îl cunoşteau sub adevăratul lui nume, nu sub cel de Boyd Fletcher, Nu erau ei de vină că nu-l ştiau de ucigaş. Boyd Fletcher avea o faţă veşnic zâmbitoare şi nu spunea nimănui că are şapte oameni pe conştiinţă.

Fox e al optulea, gândi Fletcher, după ce stinse luminile în locuinţă şi se duse în garaj pe întuneric. Se strecură pe lângă Dodge până la uşă, deschise şi scoase maşina, Apoi închise uşa, dar n-o încuie. De altfel, în acest cartier nimeni nu-şi încuia casa. Lucru cât se poate de firesc, căci, oricum, nu exista nicio broască de siguranţă care să reziste unui spărgător cu experienţă.

În dimineaţa asta Boyd se vântură un pic prin oraş. Merse o bucată prin Sunshine State Park spre nord. După zece mile, coti. Şoseaua spre Canal Point trecea pe un şes învăluit în ceaţă. Dar cum perdeaua de ceaţă plutea la doi metri deasupra şoselei, nu-l deranjă pe Fletcher. Avea impresia că zboară foarte aproape de nori.

Deschise aparatul de radio, Numai unul din posturile de la Palm Beach transmitea muzică.

Probabil că mâine la aceeaşi oră vor avea ce să difuzeze. Asasinarea unui procuror nu era un eveniment de fiecare zi. Poliţia va pune totul în mişcare ca să-i prindă pe făptaşi chiar în primele douăzeci şi patru de ore. Ştiau foarte bine că şansele lor de a-i descoperi pe asasini scădeau rapid, cu fiecare ceas, şi că după patruzeci şi opt de ore

perspectivele reuşitei se reduceau vertiginos, până deveneau nule.

Întotdeauna primele douăzeci şi patru de ore erau cele mai încordate. Aşa că alibiurile erau extrem de importante.

3,30 era o oră matinală, dar nu pentru un om care pleca la pescuit pe lac.

Cam atât era ceasul când Boyd Fletcher coti pe Beach Road şi ajunse în faţa casei cu numărul 13/14. În casă toţi dormeau încă. Boyd Fletcher îşi încălţă liniştit cizmele de cauciuc şi-şi îmbrăcă mantaua. Nimeni nu mai putea bănui că păstrase pe dedesubt costumul de stradă. Scoase din valiză sacul şi uneltele de pescuit. Dădea impresia că în sac sunt cortul şi hrană pentru două zile.

Fletcher rezemă sacul şi undiţele de stâlpul din verandă şi apăsă pe sonerie. Era pregătit să aştepte cu răbdare şi bănuia că-i va deschide o persoană cu bigudiuri pe cap, morocănoasă şi cu ochii lipiţi de somn.

Se înşelă însă. Sora sergentului Closter era deja trează şi de fel morocănoasă. Arăta bine în rochia de casă parcă proaspăt călcată şi cu părul aranjat.

— Desigur că sunteţi... spuse ea.

Fletcher aprobă din cap.

— Da, chiar eu! Am vorbit cu Closter să-mi împrumute barca.

— Mi-a telefonat, explică tânăra. Ştiam că veţi veni devreme.

— Sper că nu v-aţi sculat din cauza mea?

— Nu, nu din cauza dumneavoastră, spuse ea râzând. Lucrez în schimbul unu la fabrica de conserve, începem serviciul devreme.

Fletcher îi dădu cheia de la maşină.

— Poate vă incomodează unde-am parcat Dodge-ul.

Ea se uită în stradă peste umărul lui.

— E bine aşa!

Atrăgătoarea blondă luă din cuier un inel cu două chei şi i-l dădu lui Fletcher.

— Una-i de la barcă şi una de la lacătul lanţului. Fratele meu e totdeauna prevăzător.

Nu-i de mirare, doar e poliţist!

Boyd luă cheile şi dădu prietenos din cap. Mirosul de cafea îl gâdilă în nări. Lilly Closter pricepu imediat.

— Doriţi o ceaşcă?

El refuză dând din cap.

— Nu, mulţumesc. Voi fi propriul meu bucătar timp de două zile. Sunt echipat cu de toate.

— Încotro vreţi să mergeţi?

— Să pescuiesc la insule.

— Ei, atunci pradă bogată!

— Vă place plătica? întrebă din mers.

— Vara da, atunci mai are ceva carne pe ea.

— O să vedem! spuse Boyd şi porni cu paşi apăsaţi spre baracă.

După o jumătate de oră alimentase motorul şi umpluse canistra de rezervă. Barca plutea în voie, iar motorul de bord zbârnâia încetişor.

Fletcher aruncă sacul în barcă, se aşeză în spate, la cârmă şi ambală motorul.

Ghidându-se după busola de mână, se îndreptă spre mijlocul lacului.

La opt şi câteva minute intra cu barca în stufărişul de la Clewiston. Fletcher găsise imediat locul stabilit. Parker era deja acolo şi-l aştepta.

Fletcher lăsă în barcă mantaua, cizmele de cauciuc şi uneltele de pescuit şi aruncă în Chrysler-ul lui Ted

doar mica valiză.

Porniră imediat.

— Alibiul tău? îl întrebă Fletcher.

Parker, mic de statură, dădu din cap rânjind.

— Este! Acum sunt în zbor spre New York la expoziţia mondială.

— Nu mai spune!

— Azi şi mâine vizitez panoramele de-acolo, iar duminică sunt înapoi. Îi trimit chiar o vedere vecinului meu.

— Cum asta? întrebă Fletcher.

— Foarte simplu. Un cunoscut mi-a trimis o vedere de la expoziţia mondială. Adresa a scris-o cu creionul şi am şters-o cu guma foarte uşor. La ştampilă am adăugat o cifră doar, şi anume un doi. Ştampila din 6 septembrie s-a transformat în 26 septembrie. Vederea o am la mine.

Ted puse mâna pe haină în locul unde-şi ţinea portofelul.

— Dar cum o primeşte vecinul tău?

— Poimâine noapte o pun în cutia lui de scrisori. Se ştie că avioanele circulă mai repede decât poşta. Nu se va mira nimeni că vederea ajunge mai târziu decât mine. Când sună poştaşul, vor scoate ilustrata împreună cu restul poştei.

— Genial, recunoscu Boyd Fletcher.

— Nici trucul tău nu e mai prejos.

— Deocamdată, cel mai important lucru rămâne ca la Miami să nu dăm peste vreun cunoscut.

— Am avut eu grijă de asta.

Parker arătă spre o cutie.

Boyd Fletcher văzu o cutie de tutun din tablă roşie. Or, Ted Parker fuma ţigări, aşa că în cutie trebuia să fie altceva decât tutun.

— Deschide-o!

Fletcher găsi în cutie două perechi de ochelari de soare şi două bărbi false. Apoi mai zări o mustaţă şi o barbă falsă.

— În plus, pălăriile de pai şi costumele închise. Nici dracu nu ne mai recunoaşte, spuse Parker.

Ajunseră la Strada nr. 80. Ted Parker acceleră.

— Peste două ore suntem la Miami, spuse el.

Boyd Fletcher îşi masa degetele întocmai ca un pianist.

— Ei, acum putem da bătaie! Omul nostru se va îneca în plumb.

După ce părăsi arhiva palatului de justiţie din Miami în jurul orei patrusprezece, procurorul Lynn Fox luă un taxi pentru a merge la o întâlnire pe care o avea la clubul „Atlantic”.

Nu observă că îl urmăreşte un Chrysler alb. Maşinile de culoare deschisă predominau, datorită căldurilor din Florida.

— Prea aproape! îşi avertiză Fletcher complicele. Lasă să treacă o maşină între el şi noi.

— La următoarea intersecţie te muţi tu la volan, mârâi Parker ştergându-şi de un mic prosop mâinile umede.

În ciuda faptului că foloseau toate posibilităţile de aerisire, termometrul arăta 38 de grade.

— Deci nu locuieşte la „Hilton”, remarcă Fletcher.

— Nu, ci undeva într-o vilă în afara oraşului. Centrala nu ştie exact unde.

— În rest însă e bine informată.

— De data asta treaba e foarte serioasă. Centrala a telefonat azi-noapte pentru ultima oară. De azi înainte – tăcere, tăcere absolută. Şeful s-a retras.

— Un alibi bun e mai presus de orice, spuse Boyd pe gânduri, masându-şi mustaţa din centru spre vârfuri. Nu ştiu de ce, dar am impresia că mustaţa asta se răsuceşte la vârfuri.

— Ţi se pare, spuse Parker. Nu te mai gândi la asta, mai bine uită!

Semaforul era pe roşu la intersecţia următoare. Opriră şi schimbară în grabă locurile. Acum conducea Fletcher. Avea mai mult simţ practic decât Parker.

Urmărea fără niciun efort taxiul în care se afla Lynn Fox, chiar dacă între el şi taxi se strecurau alte maşini.

— Încotro o ia? întrebă Fletcher după un timp.

— Bănuiesc. A răscolit toată dimineaţa în arhivă printre actele vechi. Acum vrea să tragă concluziile.

— Poate că şi-a dat întâlnire cu martorii de atunci.

— Cu martorii oculari?

— De ce să nu existe?!

— Cam unde ţi-ai da întâlnire în Miami la această oră?

— Într-un club lângă plajă, cu aer condiţionat şi băuturi reci.

Taxiul din faţa lor coti de pe Washington Avenue spre est. Strada 22 era atât de dreaptă încât la capătul ei se vedeau doar cerul şi orizontul deasupra mării.

Cauciucurile se afundau în asfaltul moale; mirosul puternic de gudron se amesteca cu cel de alge şi sare.

— Exact cum am spus! Se îndreaptă spre plajă, remarcă Parker.

— Plaja e foarte potrivită, dar nu-mi convine ora. Ora prânzului nu-i chiar de loc indicată; prea multă lumină, prea puţină umbră.

— Răbdare, spuse Parker. Cu cât scăpăm de el mai repede, cu atât mai bine. Aş vrea să fi terminat deja cu el.

— Crezi că mie îmi place că abia începem?

Fletcher încetini. Taxiul din faţa lor o luă spre clubul „Atlantic” şi opri sub palmieri.

— Aha, spuse Parker din colţul său, deci aici se va petrece ceva. Pregăteşte-te să-l aştepţi două ceasuri până se întoarce. Nici măcar procurorii din New York nu lucrează la prânz.

— O să ne distrăm bine prăjindu-ne pe căldura asta.

— Lasă, gândeşte-te pentru ce suntem aici!

Fletcher aprobă din cap şi-şi trecu batista pe după gât.

— Pentru ăsta din faţa noastră!

— Ei, bine! Ca să-l dăm gata transpir cu plăcere până ajung ud leoarcă, altfel whisky-ul nu are gust, băiete.

— Eşti dat dracului! spuse Fletcher, îndreptându-se cu Chryslerul spre o adâncitură a parcului.

Aşteptară până ce Lynn Fox dispăru în „Atlantic Club”. Apoi cumpăniră ce-i de făcut.

— A dat cumva centrala vreo dispoziţie specială?

Parker spuse:

Să-l reducem cât mai curând la tăcere, adică mai bine azi decât mâine, mai bine acum decât diseară. Asta pentru că Lynn Fox e unul dintre aceia care ştiu ce vor. Dacă a dat de o urmă, o valorifică şi nu se dă în lături de la nimic. Asta înseamnă că trebuie să-l împiedicăm să acţioneze înainte ca el să adulmece urma. O scurtă discuţie, o notiţă pe un act, un cuvânt spus unui om de-al lui ne pot zădărnici eforturile. Trebuie să moară înainte ca să obţină vreo confirmare

a bănuielilor sale, înainte ca să le vorbească altora despre aceste bănuieli. Ai înţeles, Fletcher, ce se întâmplă dacă lucrăm prea încet?

— E clar, înseamnă că preiau alţii treaba acestui câine şi nu ne-ar rămâne decât să exterminăm întreaga justiţie din Florida ca să avem în sfârşit linişte.

— Aşa e!

Hotărâră ca unul din ei să-l urmărească pe procuror.

Parker intră la „Atlantic Club", îndreptându-se spre bar. Bău bere stând la o masă nu departe de cea a lui Lynn Fox. Procurorul şedea la masă cu un necunoscut.

După scurt timp Fox părăsi barul. Parker crezu că se întoarce imediat, dar trecură zece minute şi procurorul nu apăru. Intră în schimb Boyd Fletcher, care se aşeză lângă el.

— Bea, că ţi se răceşte berea, şopti Fletcher. Fox nu se mai întoarce. L-am văzut vânturându-se pe plajă în chiloţi de baie.

— Ca şi când ar fi mirosit ceva, scârbosul! se răsti Parker. Cum e plaja?

— Destul de liniştită, la ora asta.

Parker plăti şi-l urmă pe Fletcher.

— De ce nu s-ar îneca un procuror când înoată?

— Sigur, cu o gaură în burtă!

— Ai arma la tine?

Boyd Fletcher îşi trecu mâna peste haină în partea dreaptă.

— Ca întotdeauna, spuse el.

Umblau pe renumitul nisip de aur de la Miami.

Parker era în slip, la fel şi Fletcher, care însă avea

şi un prosop pe mâna dreaptă. În prosop era Coltul 45, cu amortizorul înşurubat.

Ar fi fost o impertinenţa din partea lor să pretindă hazardului ca Lynn Fox să înoate în larg chiar în acel moment, fără ca ochi străini să-i observe.

Parker încetini pasul.

— Uite-l! spuse printre dinţi.

— Dracu să-l ia! înjură Boyd.

Fox stătea între două movile de nisip. Părea că venise acolo fără nicio treabă. Lângă el, pe halatul de baie, stătea lungită o frumuseţe cu forme desăvârşite.

O femeie pe care o puteai aprecia dintr-o singură privire.

Merseră mai încolo, spre apă. Perechea se pare că nu era în relaţii intime.

Fletcher şi Parker schimbară direcţia; nu ţineau să li se vadă feţele. O făceau din instinct, în ciuda ochelarilor şi a bărbilor false.

Primul procuror are gust, mârâi Parker când se îndepărtaseră şi nu mai puteau fi auziţi.

— Nu-i de lepădat păpuşica, şi-ai să vezi când se ridică în picioare şi începe să se mişte.

— Da, are stofă, îl aprobă Parker.

Rămaseră aproape de apă. Hula marină a Atlanticului se rostogolea înspumată, lovindu-le pulpele. Apoi merseră vreun sfert de milă mai departe, prin apă.

— Întrerupem acţiunea, spuse Parker.

— Da, n-avem încotro! N-avem dispoziţie pentru brunetă şi nici nu ştiu dacă mâna mi-ar fi la fel de sigură ca la foxterierul ăsta. Pentru Fox mâna mi-e precis sigură, ca de fier. I-ai văzut faţa?

— N-am putut, spuse Parker.

— Ochii ca sticla, bărbia ca tăiată în piatră, gura ca un vorbitor. Într-un cuvânt – procuror. Să bănuiască oare ceva?

S-ar putea ca procurorii să aibă şi simţuri de copoi, dar nu şi sentimente.

Se întoarseră şi porniră agale printre dune spre club. Se spălară cu apă dulce, se îmbrăcară şi rămaseră în maşină până la ora 18.

În sfârşit apăru şi Fox. Zeiţa cu părul negru nu mai era cu el.

Urmăriră taxiul în care era Fox şi aşteptară până la ora 19 în faţa sediului poliţiei. Nu se opriră chiar acolo, ci făcură uz de puţină fantezie.

Parker aşteptă la pândă pe o bancă timp de patruzeci de minute, apoi îl înlocui Fletcher.

La ora 18 Parker înaintă cu maşina şi trase cu ochiul peste ziarul său spre Boyd, până ce li se încrucişară privirile.

— Nici urmă de Fox, spuse Parker pe un ton acru.

— E harnic omul!

— Numai că oricui i se face foame până la urmă!

Nu mai stăruia zăduful de la prânz, dar căldura era totuşi apăsătoare. Cei doi nu simţeau nici căldură, nici oboseală.

— Sper că azi îi venim de hac, spuse Fletcher. Se trânti în maşină lângă Parker. În timp ce aşteptau şi aprindeau ţigară după ţigară, soarele se lăsa spre apus. Umbrele se lungeau până când palmierii şi casele rămaseră deodată fără umbră.

— Îi trebuie al dracului de mult timp. O fi prins rădăcini acolo, foxterierul ăsta?

— Poate că a şters-o, remarcă Parker după o tăcere lungă. Un sediu ca ăsta are mai multe uşi decât avem noi ochi.

În aceeaşi clipă Fletcher îl apucă de braţ pe complicele său.

— Ce-i asta?

— Tu mă-ntrebi, care eşti specialist? Un Impala!

O maşină decapotabilă azurie se îndrepta pe partea cealaltă spre intrarea poliţiei.

Tapiţeria, de culoare albastru închis, era în ton cu părul fetei oare conducea maşina.

Toată făptura aceea era numai nuanţe de roz: rochie roz cu un decolteu adânc, clipsuri roz la urechi, banta roz în păr şi mănuşi roz.

— Îi simt până aici parfumul, spuse Parker. Trebuie să fie Rosa Rosée.

Fata nu aşteptă nici măcar jumătate de minut. Fox se grăbi spre portieră şi-şi azvârli servieta cu acte în spate. Maşina porni cu amândoi.

Chryslerul adulmeca urma ţinându-se după ţeava de eşapament ca un dulău în spatele unei căţele în călduri.

— Ca la vânătoare, spuse Parker. Trebuie numai răbdare, că pe urmă apare el cerbul cel mare în bătaia puştii!

Fletcher privi spre cer şi spuse:

— În curând vom acţiona.

Întunericul îi ajuta. Boyd Fletcher considera condiţiile minunate.

Se pitiră la marginea locului de parcare al restaurantului „Casa Marina”, aproape de malul mării.

Localul şi o treime din locul de parcare erau luminate de razele unei lămpi cu neon.

Locul de parcare avea două căi de acces. Una jos, în partea dinspre ştrand, cealaltă, sus, se continua pe asfalt până la Şoseaua Federală nr. 1.

Parcară Chryslerul pe un drumeag lateral cu această cale de acces particulară. Ei înşişi erau bine ascunşi după nişte tufişuri.

Fletcher numără maşinile.

— Până acum – paisprezece bucăţi.

— Ora douăzeci şi două, spuse Parker. Vremea cinei a trecut de mult. Nu mai vin clienţi. Cel mult câţiva întârziaţi. Fox şi femeia lui de vis au intrat printre primii. Dacă nu mănâncă până plesnesc, vor fi şi primii care pleacă acasă. Sunt de nouăzeci de minute înăuntru.

Briza bătea peste acoperişul restaurantului şi aducea un miros de ceapă, de condimente şi de grătar.

— Mă poţi considera vegetarian, dar chiar aşa fiind, n-aş băga nimic în gură acum, spuse Fletcher.

— Ceva mai încolo, spuse Parker, aş mânca însă ceva.

— Da, dar mai avem de străbătut două sute de mile în noaptea asta, mormăi Boyd.

Îşi şterse mâinile de transpiraţie şi puse iar mâna pe armă, care îşi schimbase centrul de greutate din cauza amortizorului de zgomot.

— Ascultă, şopti Parker ţinând ţigara Camel în aşa fel încât să nu se vadă vârful aprins, trebuie să fie un telefon aici şi cu siguranţă că vor chema imediat copoii. Dar nu ne pasă. Îi înfigem frumuşel un fitil între coaste şi ne întoarcem imediat la Miami. Apoi spălăm putina.

— Ne întoarcem de-a lungul plajei?

— Nu, pe şoseaua principală. Controlul se face abia când se confirmă oficial crima. Au nevoie întâi de confirmare. Noi o să profităm de această clipă de răgaz.

— S-a făcut! Dar păpuşica? Ce facem cu ea?

— Trebuie să cădem la învoială în privinţa ei.

Uşa de la „Casa Marina” se deschise şi le curmă discuţia. Dinăuntru se revărsa lumină. În raza luminii stătea o pereche.

— Nu sunt ei!

Perechea, un bărbat înalt şi o femeie graţioasă, se duse la prima maşină şi plecă imediat.

— Se grăbesc, nu glumă!

După un minut apăru şi Fox cu frumoasa-i creolă. Mergeau agale spre Impala, păstrând între ei distanţa cuvenită.

— Acum, tăcere absolută! şopti Parker.

Fletcher îşi şterse degetele pentru ultima oară, apucă patul armei, o ridică; ridică totodată şi braţul stâng şi-l îndoi la înălţimea ochilor.

Fixă şi amortizorul de zgomot şi aşteptă să poată ochi.

— Ai cartuşe fără fum? îl întrebă Ted.

— Da, dar asta n-are importanţă. Explozia va fi la o distanţă mai mică de douăzeci de centimetri.

— Numai să-l nimereşti!

— Îl nimeresc!

— Tăcere, şopti Parker încă o dată. Apoi începu să raporteze complicelui său tot ce vedea, ca un observator de artilerie pe poziţie înaintată, ca şi când tovarăşul său n-ar fi putut să vadă noaptea.

— Acum se-ndreaptă spre Impala!

— Bineînţeles, unde altminteri?

— Distanţă de tragere, spuse Fletcher abia perceptibil.

Procurorul şi partenera sa se despărţiră în spatele maşinii albastre, apoi fiecare merse pe lângă aripa din partea lui până ajunse la portieră. Deschiseră

portierele aproape în acelaşi timp.

Fox se aşează mai repede decât creola.

— Acum! zise Parker.

Fletcher părea că încremenise. Duşmanul era chiar în raza de ochire. Crestătura înălţătorului şi cătarea armei erau în linie dreaptă cu tâmpla procurorului. Linia era ca fixată între fălcile unei menghine.

Fox se aşează comod la volan, se aplecă puţin ca să bage cheia în contact.

Se aprinse o lumină roşie. Fox îşi întoarse faţa spre însoţitoarea lui. Spuse ceva.

Nu se putea auzi ce spune.

Fletcher îşi luă poziţia de tragere. Apoi trase.

„Pif!” făcu încărcătura în amortizor.

În clipa când o auzi, Parker îşi şi văzu victima chircindu-se ca doborâtă de un şoc electric.

— L-ai ochit!

Parker tocmai voia să dispară în tufiş, când îl văzu pe Fletcher încărcând din nou. Al doilea „pif!”, totuşi Fletcher nu părea sigur de izbândă.

La al treilea „pif!” Fox îşi repezi braţele în aer şi se prăbuşi. Fata ţipă disperată.

Avură nevoie de zece secunde ca să priceapă ce se întâmplase. Tot de zece secunde avu şi Fletcher nevoie ca să facă dintr-un procuror în viaţă unul lipsit de viaţă.

Fata din luxoasa maşină se aruncă peste mort. O auziră văitându-se şi ţipând disperată.

Cei doi trecuseră de tufiş şi se îndreptau în grabă, dar fără să alerge, spre Chryslerul parcat în susul străzii.

Nu auziră nimic deosebit dinspre „Casa Marina”. Totuşi închiseră portierele cu grijă şi Fletcher îşi dădu silinţa ca turaţia motorului să fie cât mai mică la

pornire.

Acceleră abia pe Şoseaua Federală.

Nimic nu le modifică planul.

Părăsiră Miami după cina pe care o luaseră la Sunshine Parkway.

La radioul de bord urmăriră comunicatele pe lungimea de undă a poliţiei. Erau ca fulgerele unei furtuni îndepărtate, la orizont. Se vedeau doar fulgerele, fără să se audă şi tunetele.

Auziră şi de măsurile care se luau, dar ei se aflau acum în afara razei lor de acţiune.

Ajunseră la lacul Okcechobee pe la unu noaptea. Ted Parker îşi parcă maşina ca de obicei pe limba de pământ din apropiere. Vâsliră apoi până la locul unde era ascunsă în stufăriş barca cu motor.

Luminară barca şi constatară că este neatinsă. Erau siguri că n-o văzuse nimeni. Remorcară canoea lui Parker la barca cu motor şi veniră la cabană.

Se aruncară imediat în paturile de campanie şi dormiră până în zori.

La micul dejun analizară încă o dată întreaga acţiune, ca să descopere eventuale greşeli. Nu găsiră niciuna.

Ted Parker întrebă la sfârşit ce este cu cămăşile cartuşelor. Fletcher vârî mâna în trusa de piele, în care păstra arma, muniţia şi amortizorul.

— Uite cele trei cămăşi. Am tras trei gloanţe. Toate trei au fost în încărcător. Te-ai liniştit?

— Întâi aruncă-le şi pe urmă mă liniştesc, spuse Parker.

Fletcher ieşi pe verandă şi merse la apă, intră în apă câţiva paşi şi înfipse adânc tuburile în nămolul de pe fund.

— Nimeni nu le mai găseşte, spuse el când reveni şi se aşează iar în faţa tigăii cu omletă.

Vremea începuse să se strice – postul de radio din Palm Beach anunţa ploaie pentru după-amiază. Hotărârâ ca Boyd Fletcher să se întoarcă spre seară la Canal Point.

— Eu rămân până poimâine dimineaţă, spuse Parker. Din păcate sunt la expoziţia mondială din New York.

Când cerul se întunecă vizibil dinspre mare, Fletcher vâsli în larg, ca să prindă ceva peşte pentru un prânz ca lumea. Aerul era înăbuşitor, iar musculiţele mişunau deasupra apei. Destul de repede se prinseră de cârlig trei lipani graşi. Boyd lăsă unul pentru Parker, iar pe ceilalţi doi îi înveli în frunze umede.

Când sosi cu barca cu motor la Canal Point, la ora 18, era întuneric ca noaptea şi ploua foarte tare.

Boyd Fletcher duse barca sergentului Closter înapoi în şopron şi se îndreptă în fugă spre casă.

— Iată cei doi rechini pe care i-am promis, îi spuse sorei lui Closter. Proaspăt comandaţi pentru dumneavoastră.

— Aţi avut ghinion cu vremea, spuse blonda şi luă peştii înveliţi în frunze.

— Pentru mine, au fost totuşi două zile frumoase, spuse Fletcher. Mai e nevoie şi de destindere. Câteodată simţi nevoia să faci ceva cu totul deosebit faţă de viaţa zilnică.

— Da, e-adevărat, trebuie! îl aprobă ea neştiutoare.

La ora 20 Boyd îi telefona de acasă sergentului Closter.

— Alo, Closter, spuse el bine dispus, din vaporul tău n-am făcut nici submarin, nici nu l-am găurit şi

nici nu l-am scufundat. Totul este O.K. Am fugit de forţele naturii.

— Se pare că va fi furtună, mare, răspunse Closter. În definitiv, nu mai suntem de douăzeci de ani.

— Cu toată dragostea pentru sport, prefer să petrec astfel de nopţi acasă în pat.

Mai schimbară câteva glume şi-şi spuseră la revedere.

Boyd Fletcher făcu un duş şi-şi schimbă lenjeria. Dădu drumul la televizor în timp ce-şi savura cina.

Dispăruse şi ultima fărâmă de încordare. De data asta ştia cine-i peştele şi cine pescarul. Acum cunoştea sfârşitul luptei. Peştele fusese tras pe uscat şi murise înainte ca să priceapă că un cârlig se înfipsese în botul său. Ochii i s-au stins înainte de a-şi vedea ucigaşul.

4

Boeingul cu patru motoare porni de la New York spre sud cu o forţă de propulsare de treizeci de mii de kg. După două sute de minute de la decolare coborârâ iar pe pământ, la Miami.

Era dis-de-dimineaţă şi era răcoare. De la aeroport se duseră la hotelul „Claridge”.

Căpitanul Rowland telefonă imediat la sediul poliţiei şi ceru comisia de criminalistică.

După o discuţie scurtă, puse receptorul în furcă.

— Treaba este adevărată. Venim prea târziu. Procurorul Fox a fost împuşcat ieri seară puţin după ora douăzeci şi trei pe locul de parcare al unui restaurant de lux de pe ţărm. Acum e la morgă. Dacă ţii să...

Jo dădu din cap.

— Trebuie. Să sfârşim înainte de micul dejun.

— Atunci îl anunţ pe medicul legist.

Jo îşi refăcu forţele cu o înghiţitură de „Vat”, în timp ce Tom telefona încă o dată. Merseră cu taxiul la spitalul Sf. Anna. Fox zăcea acolo, la subsol, într-una din acele încăperi reci, cu pereţii de faianţă albă.

Medicul era deja acolo şi îi aştepta. Trase cuvertura de nylon descoperind cadavrul.

— Da, e Fox, spuse Jo Walker.

— Trei gloanţe, începu medicul scurta expunere, dintre care două au pătruns dincolo. Unul dintr-o ureche în cealaltă, al doilea prin gât, al treilea imediat

sub omoplatul stâng. Calibru 45, plumb.

— Lovitură în inimă, nu-i aşa?

— Da, această rană i-a adus sfârşitul. S-a tras de la circa optsprezece metri. Bineînţeles că nu sunt niciun fel de urme de arsură.

— Iar gloanţele?

Unul s-a înfipt în speteaza scaunului de lângă conducător, raportă medicul, al doilea l-am scos din rană, al treilea nu-i de găsit. Proiectilele erau prevăzute cu siguranţă.

— Dacă v-am înţeles bine, gloanţele din lovitura de la gât şi cea din inimă le-aţi găsit.

— Exact.

Jo se roti în jurul mesei şi-l privi pe Fox din partea dreaptă. Îl interesa în special porţiunea de la gât.

— Rana de la intrarea glonţului şi cea de la ieşire sunt de mărimi diferite.

— Prima este cam de trei ori mai mare decât cealaltă.

— Canalul rănii are forma unei pâlnii, adăugă Jo.

— Muniţie Dum-Dum, spuse căpitanul încet.

Medicul aprobă dând din cap:

— Am bănuit asta de la început. Pentru a înlătura orice îndoieli, am mai făcut o autopsie în cursul nopţii.

— Mulţumesc, doctore! spuse Jo.

În taxi, Jo rosti doar un cuvânt, care însă era punctul de pornire pentru celelalte deducţii ale sale. Acest cuvânt fixa direcţia în care trebuiau întreprinse cercetările în cazul de faţă.

— Ucigaş, spuse Jo convins.

— Amator sau de profesie?

— Asta voi şti exact după ce voi vedea raportul poliţiei şi locul crimei. Mă şi încearcă o bănuială. Cred că-i ucigaş de profesie.

— Pe ce te bazezi?

— A tras de la o distanţă cam de douăzeci de metri. Asta a afirmat-o medicul, deci aşa trebuie să fie. Când cineva nimereşte excelent ţinta de trei ori la rând de la o distanţă de douăzeci de metri cu o armă de mână de calibrul patruzeci şi cinci, atunci e un maestru în acest domeniu.

— Deci, presupunem că îndemânarea respectivului este ieşită din comun.

— Mai mult decât atât, întări Jo. Tu ai tras destul de des cu un Colt 45, aşa că ştii ce fel de recul au astfel de arme. Şi eu sunt un trăgător cu experienţă, dar cu un Colt 45 nimeresc de la douăzeci de metri doar pe la jumătatea cercului. Din o sută de ţintaşi, doar unul dacă poate să tragă drept în punct. Ţine cont că era şi întuneric. Băiatul trebuie să aibă un talent înnăscut sau se antrenează neîntrerupt de ani de zile, în cazul în care am apreciat corect distanţa de tragere. Ţinând cont de toate astea, se pare că avem totuşi de-a face cu un ucigaş de profesie.

— Aşa e, îl aprobă Tom. Nu mergem să luăm micul dejun?

— Nu, înainte de orice aş vrea să ştiu dacă presupunerile mele sunt adevărate. Propun o discuţie cu comisia de criminalistică. Acelaşi mic dejun pentru care la hotelul „Claridge” plătim patru dolari, ni se serveşte la alt restaurant, chiar şi după două ore, cu nouăzeci de cenţi.

Tom Rowland, care-l cunoştea pe prietenul său Jo de zece ani, se şi împăcă cu gândul că n-o să mai apuce micul dejun.

Şeful comisiei de criminalistică din Miami era un anume Sarasto, locotenentul Sarasto. Un tânăr

descurcăreţ, dar îmbrăcat ca un filfizon.

Avea un costum albastru deschis, de o croială impecabilă. Cravata verde, asortată la costum, lăsa să se creadă că nu are pic de gust. Pe deasupra, Sarasto purta pantofi albi, cu bot ascuţit şi talpă de crep.

— Exceptând aspectul exterior, mi-e simpatic, spuse Tom printre dinţi, când intrară în laborator în urma locotenentului.

— Nu poţi fi înzestrat cu de toate, spuse Jo. Important e că se arată un băiat destoinic şi cumsecade. Bunica mea spunea întotdeauna: „Închide ochii, dacă te dor!”

— Am impresia că Sarasto suferă de daltonism.

— Ca şef al unei comisii de criminalistică?

— Am să-l întreb dacă sângele îl vede galben.

Sarasto se întoarse spre ei.

— Aţi spus ceva, colega?

— Suntem curioşi să vedem gloanţele, răspunse Jo, alias Comisarul X, politicos.

După un minut Jo avea în mână primul glonţ, care era în stare bună.

— Puţin deformat, spuse Jo răsucindu-l sub lupa de ceasornicar.

— Păcat că al doilea e complet deformat, spuse balisticianul. A intrat prin tapiţeria spetezei şi s-a turtit de o bară de oţel.

— Pot să-l văd?

Jo privi şi al doilea glonţ prin lupă. Era tot de calibrul 45, din plumb. Abia se mai putea ghici vârful pilit, cu crestătura în formă de cruce, în schimb ghinturile se distingeau clar.

— Aceeaşi armă, remarcă Jo. Ghinturi spre stânga, şase focuri.

— Şi eu sunt aproape sigur, confirmă specialistul în balistică.

— Şase focuri, ghinturi spre stânga, calibrul patruzeci şi cinci – numai vechiul model e construit aşa, continuă Jo.

Spre stupefacţia balisticianului, Jo se dovedi a fi chiar mai bine informat decât el.

— E un model care nu se mai fabrică de ani de zile, continuă Jo. Prin urmare, e o armă foarte veche.

— Cu asta teoria noastră primeşte un bobârnac, mârâi Tom Rowland. De obicei ucigaşii de profesie sunt la curent cu ultimele noutăţi în materie de arme. Piloţii de concurs nu se mai duc la raliu cu maşini vechi.

Jo ţinea gânditor glonţul între arătător şi degetul mare. După un timp spuse:

— Numai că între automobilişti şi ucigaşi există o mică deosebire. Şi unii şi ceilalţi ucid din când în când oameni, dar în timp ce la primii e un sport, la ceilalţi e o meserie. Şi încă ceva! Automobilele de curse nu pot fi ascunse, pe când armele da. Şi cum în ţara noastră un ucigaş nu poate fi condamnat fără arma cu care a comis fapta, fiecare ucigaş se străduieşte s-o îndepărteze. Pe de altă parte, îşi alege din capul locului o armă după care să nu poată fi identificat, una furată sau procurată pe căi secrete. Din moment ce reuşeşte să-şi procure o asemenea armă, ucigaşul o foloseşte mereu, la fel cum oricare alt criminal foloseşte în general aceleaşi trucuri. Dacă arma s-a dovedit corespunzătoare în mâna lui, ucigaşul se desparte foarte greu de ea, chiar dacă ştie că se poate trăda cu fiecare nou glonţ tras.

Jo puse glonţul jos şi băgă lupa în buzunar.

— Aţi văzut şănţuleţul între ghintul al treilea şi-al

patrulea? îl întrebă pe balistician.

— Bineînţeles, domnule.

— N-a fost făcut în laborator, nu-i aşa?

— Absolut sigur nu.

— Atunci nu poate proveni decât dintr-o deteriorare existentă la capătul ţevii.

— Aşa se pare. Se ştie că, datorită presiunii încărcăturii, gloanţele de plumb se dilată foarte mult înainte de a ţâşni din ţeava şi li se imprimă pe suprafaţă orice neregularitate a ţevii.

— Din fericire, spuse Jo, căci altfel nu s-ar fi descoperit niciodată procedeul de comparare a armelor de foc.

— Mai aveţi vreo întrebare? se auzi vocea cam nerăbdătoare a locotenentului Sarasto.

— Aici, nu! spuse Jo.

Atunci putem lua micul dejun, spuse Tom răsuflând uşurat.

— Aş vrea să văd mai întâi locul crimei, spuse Jo fără grabă.

Merseră de-a lungul coastei. Marea strălucea cu reflexe albastre închise.

— Trebuie să înţelegi, i se adresă Jo lui Tom, că am ceva experienţă în materie de metode de lucru în regiunile calde. E bine să te mişti cât timp mai este răcoare. Peste o oră fiecare pas ne va costa o serioasă doză de transpiraţie.

Apoi Jo se adresă locotenentului.

— Cum de s-a putut întâmpla asta, Sarasto? Fox s-a lăsat pur şi simplu ciuruit de gloanţe, ca la tir.

— Doriţi să citiţi raportul? întrebă Sarasto.

— Mai degrabă te ascult pe dumneata. Rapoartele orale sunt mai colorate.

Căpitanul, care stătea în spate, tuşi uşor la cuvântul „colorate”.

Jo ştia de ce tuşise, dar faţa îi rămase nemişcată.

Locotenentul începu:

— După spusele martorei, amândoi au părăsit „Casa Marina” la ora douăzeci şi trei şi s-au dus la maşină. Martora i-a dat lui Fox cheia. S-au urcat. Fox a făcut contactul. Apoi l-a văzut zvâcnind de trei ori. Martora nu-şi aminteşte să fi auzit împuşcături.

— Amortizor de zgomot, comentă Jo. Păi, nu-i ucigaş de profesie?

— S-a îndoit cineva?

— Da, domnul din spatele nostru, locotenente, spuse Jo. Dar nici el n-o ia în serios, numai că nu poate pronunţa cuvântul „Killer”[1]. Ştii, nu are dinţi. Şi caută să aleagă numai cuvinte fără „r”. Asta e!

— Serios? întrebă Sarasto.

— Să nu credeţi niciun cuvânt, mormăi căpitanul.

Jo reveni la fapte.

— Cine e martora?

— A fostă cântăreaţă de bar de noapte şi regina frumuseţii din Florida, spuse locotenentul.

Căpitanul se învioră brusc. Se aplecă spre cei doi bărbaţi care stăteau în faţă.

— Continuă, locotenente!

— Cu ce să încep? Cu anatomia ei?

— Cu numele, interveni Jo morocănos.

— Se numeşte Sue Fox!

Nu se aşteptaseră la aşa ceva. O clipă rămaseră consternaţi.

— Sora lui?

— Nu, cumnata, spuse Sarasto. Are o vilă aici,

[1] Ucigaş.

undeva prin apropiere.

— Nici n-am ştiut că Fox are rude la Miami, remarcă Tom.

— Nici eu nu ştiam, spuse Jo, dar mi-am închipuit. Fox e originar din Florida. Câţiva ani a fost aici al doilea procuror.

— Exact, confirmă Sarasto, Fox a venit la Miami după ce a terminat dreptul şi şi-a început aici cariera avansând vertiginos. După numai doi ani a fost ales procuror. Nu era unul dintre aceia fără sare şi piper. Dacă ura ceva, erau dosarele închise peste cazuri nerezolvate. După câţiva ani, activitatea de aici i s-a părut prea provincială. S-a mutat la New York. Oricum, acolo se întâmplă mai multe în materie de infracţiuni. Acolo un procuror capabil avansează repede în funcţia de procuror general.

— Da, probabil că ar fi ajuns asta la anul, spuse Jo. Să revenim, însă, la femeie. După câte ştiu, Sue Fox şi soţul ei au o locuinţă la New York.

— Cred că-şi petrec acolo sezonul de iarnă, spuse locotenentul.

— S-ar putea, spuse Jo fără să amintească că fusese informat asupra acestui caz printr-o telegramă, pe al cărei expeditor începu să-l întrezărească încetul cu încetul.

— Sue Fox a declarat în scris că aici la Miami se întâlnea zilnic cu cumnatul ei. Dar motivul pentru care a fost ucis rămâne şi pentru ea o enigmă.

— Ştia Sue Fox ce treabă avea cumnatul ei la Miami?

— Dumneata ştii cumva, locotenente? întrebă Tom din spate.

— Nu-i de competenţa mea, spuse Sarasto. Cred însă că făcea cercetări în arhiva tribunalului.

— Sue Fox e căsătorită? se interesă Jo în continuare.

— Da, cu fratele lui Lynn Fox, pe care îl cheamă George Fox.

— Profesia?

— Habar n-am, spuse locotenentul Sarasto cu regret. Ştiu însă că n-a avut niciodată de-a face cu poliţia. De aceea, n-am considerat necesar să ne ocupăm de el. Mi se pare că a studiat ştiinţele economice şi că se pricepe să umble cu banii. Se pare că se străduieşte să administreze şi să sporească averea soţiei sale, după posibilităţi.

— Frumoasă ocupaţie, remarcă Tom cu ironie.

— Într-adevăr, frumoasă, dacă te pricepi!

— În ce fel de relaţii erau cei doi fraţi, adică Lynn şi George? sondă mai departe Jo.

— Cred că înainte nu se prea agreau. După căsătoria lui George, situaţia s-a mai îmbunătăţit.

Mai mult nu putea scoate de la locotenent. Informaţiile pe care le dădea sunau nesigur, ca şi când le-ar fi aflat chiar în cursul cercetărilor din noaptea aceea.

Merseră spre locul de parcare. Jo îl rugă pe Sarasto să aşeze maşina de serviciu în poziţia Impalei, atunci când gloanţele îl nimeriseră pe Lynn Fox. Apoi procedară la reconstituirea faptelor.

După poziţia cadavrului, se putea deduce foarte uşor direcţia din care s-a tras.

Jo cercetă tufişul de alun de la marginea locului de parcare şi găsi urme pe pământ. Atâta că pământul era prea uscat ca să rămână urmele pantofilor, însă în câteva locuri stratul arid păstra uşoare răsături de forma unor dungi.

Jo se lăsă pe vine, trase picioarele sub el şi le arătă

celorlalţi cum se formaseră aceste dungi. Erau lăsate de tocuri care zgâriaseră pământul argilos.

— Aici au stat ucigaşii, spuse el. Absolut precis!

— Ucigaşii?! întrebă Sarasto. Credeam că e vorba de unul singur.

— Nu, au fost doi. Se vede foarte clar. Urmele arată că s-au frământat patru tocuri ale unor domni cam nervoşi.

— Putea fi unul care şi-a schimbat locul.

— Puţin probabil, spuse Jo hotărât. Ca să laşi nişte urme ca astea trebuie să te foieşti mai bine de o oră. Pantofii alunecau într-una, din cauză că povârnişul e abrupt. Nu, au fost doi! Aveţi legătură telefonică în maşină?

— Bineînţeles.

— În locul vostru aş cere câţiva câini poliţişti.

Jo şi Tom traversară agale locul de parcare. Merseră în prelungirea liniei imaginare care urma direcţia împuşcăturii. Jo privea ţintă în pământ, ca un cal obosit. Când şi când se întorcea ca să verifice direcţia.

— Ce bătaie are un Colt 45? îl întrebă în treacăt pe căpitan.

— Depinde! Depinde de temperatură, de umiditatea atmosferică şi de înălţimea la care ţii ţeava.

— N-o lua ca la şcoală, îl rugă Jo. Nu mă interesează exact. La ce distanţă crezi că poate să bată vechitura aia de armă?

— Bătaia maximă a glonţului poate fi de patru sute de metri.

— Înseamnă că glonţul ar fi căzut în apa!

— Şi nu-l mai vedem niciodată.

— Uiţi că amortizorul de zgomot micşorează viteza

iniţială şi totodată scurtează traiectoria. Al treilea glonţ a trecut prin capul victimei, de la o ureche la alta.

— În cazul ăsta bătaia poate fi de maximum două sute de metri.

— Da, aproximativ două sute de metri, calculă Jo şi se apleca spre vârful pantofului drept.

În faţa pantofului zăcea ceva în praf care semăna cu o pietricică lunguiaţă. După ce o curăţă de praf, văzu că are în mână al treilea glonţ. Din toate trei, era cel mai bine conservat.

Chiar atunci intră la locul de parcare o maşină de serviciu. Coborî un bărbat însoţit de un câine masiv. Dădu drumul lesei şi câinele începu să adulmece pe lângă tufişuri. Dădu de o urmă şi o porni glonţ.

— A dat de urmă, spuse Sarasto atât de entuziasmat de parcă el ar fi descoperit-o.

Se luară după dresorul câinelui. Două sute de metri mai în sus câinele părăsi pasajul asfaltat şi îl trase pe poliţist spre un drum lateral. Acolo se învârti pe loc schelălăind.

— Urma se termină aici, anunţă poliţistul.

— Probabil că aici s-au urcat în maşină, spuse Jo.

Găsiră urmele cauciucurilor şi stabiliră lăţimea lor.

Găsiră şi două pete negre pe nisip. Se aflau cam pe la mijlocul urmelor lăsate de roţi, dar la o depărtare de câţiva metri una de alta.

— A pierdut aici câteva picături din uleiul de la motor, stabili Tom.

— Ulei de la motor şi de la cutia de viteză, fu de părere Jo.

— Le luăm, hotărî Sarasto.

— Nu uita să notezi distanţele!

Măsurară lăţimea unei urme de roată şi făcură o

schiţă de profil a cauciucului, care însă nu prea era reuşită.

Exploataseră tot ce se putea găsi la locul crimei. Cam puţin!

— Ce-ai zice de un mic dejun? întrebă în sfârşit căpitanul, apăsându-şi palma pe stomacul ce-i ghiorăia.

— Locotenente, se adresă Jo lui Sarasto, ce părere ai de un om care se gândeşte tot timpul numai la mâncare?

Sarasto ridică din umeri.

— În ceea ce priveşte necesităţile mele, sunt foarte modest, recunoscu el. Mă descurc cu câteva sandvişuri de la cantină. Prefer o cravată nostimă unei mese copioase!

— Una verde, spuse Tom.

— Nu, prefer roşu! Roşu aprins, spuse locotenentul, ca asta!

Se admiră singur, mândru de cravată.

— Ai perfectă dreptate! spuse Tom stăpânit. Nimic nu mai contează în faţa unei pasiuni.

— Unde să vă conduc, dacă-mi permiteţi? întrebă Sarasto, Ştiu pe-aici un local extraordinar.

— Du-ne la arhiva tribunalului, îl rugă Jo. Nici ăla nu-i un local prost.

Jo Walker lucra ca o maşină, ca un alergător de maraton, care nu se mai poate opri după cei patruzeci şi doi de kilometri, pentru că picioarele i se mişcă mai departe, independent de voinţa lui.

În schimb, arhivarul era un om cât se poate de rece. Le declară că cercetările procurorului Lynn Fox sunt strict secrete şi că nu are voie sa dea informaţii, nici măcar despre actele solicitate de Fox.

— Dacă vreţi să aflaţi ceva, spuse el, întrebaţi-l pe Fox personal.

— Mă tem că Fox nu ne va spune nimic, răspunse Jo.

— Atunci cum de speraţi să aflaţi de la mine? se burzului încruntatul funcţionar.

— Avem motive să sperăm, interveni căpitanul.

— Regret, spuse arhivarul pe un ton hotărât.

Jo însă nu se lăsă intimidat. Rămase locului, nemişcat ca o stană de piatră.

— Dumneavoastră nu ştiţi, deci, că procurorul Fox a fost împuşcat azi-noapte?

— Mortal?

— Am spus, împuşcat!

Arhivarul se mai gândi puţin şi luă o hotărâre pe care-o comunică marţial.

— Îmi pare rău, domnilor, dar asta nu schimbă cu nimic păstrarea secretului asupra cercetărilor domnului Fox.

— E-adevărat, spuse Jo, dar noi suntem aici ca să lămurim moartea sa şi suntem aproape siguri că a murit din cauza acestor cercetări misterioase. Ele au fost microbul care i-a provocat moartea, ca să zic aşa. Nu putem renunţa cu uşurinţă la indicii mai precise, doar trebuie să-l găsim pe făptaş şi să aflăm mobilul crimei.

Jo asaltă încă de două ori această cetate a conştiinciosului funcţionar, până când îi dărâmă zidurile birocraţiei.

— Mă rog, dacă mi-aţi confirmat justeţea acestor afirmaţii, atunci e altceva, se decise arhivarul. Doar nu suntem lipsiţi de înţelegere.

— Nu-ncape îndoială, spuse Jo sec.

La rândul său, Tom îşi arătă legitimaţia. După zece

minute de aşteptare apăru un funcţionar de la arhivă cu un cărucior de acte.

Şapte dosare groase zăceau unul peste altul. Jo le aprecie pe fiecare la vreo trei sute până la patru sute de pagini bătute la maşină.

Când se gândi că trebuie să scormonească prin ele, îl străbătu un fior rece.

— Actele pentru procurorul Fox, anunţă funcţionarul.

Arhivarul arătă spre morman.

— Vă rog, serviţi-vă, domnilor!

— Hm! Nu ne puteţi spune în câteva cuvinte despre ce este vorba în acest război de hârtii? întrebă Jo.

— Desigur, răspunse amabil arhivarul. Aveţi aici toate actele de procedură pe tare ni le-a solicitat telegrafic domnul Fox şi pe care ieri şi alaltăieri le-a examinat în fugă.

— Nu cunoaşteţi amănunte? întrebă Jo examinând titlurile de pe coperte.

Erau, în majoritate, nume care se întâlnesc în Sud. Din adnotările făcute pe acte, Jo putu deduce că, din anumite motive, nu toate cazurile ajunseseră la procedura finală. Aşadar, cazuri neclarificate. Era însă vorba de asasinate şi asta îi spori curiozitatea.

— Aş şti câteva amănunte, se auzi vocea arhivarului. După cum vedeţi, e vorba de asasinate, cazuri judecate de curtea cu juri din Miami. Crimele acestea s-au produs în decurs de trei ani, în anii în care Fox lucra aici ca al doilea procuror. În toate cele şapte cazuri motivele nu sunt clarificate şi nu s-au găsit nici indicii care să-i trădeze pe făptaşi. Domnul Fox mi-a mărturisit că aceste şapte cazuri l-au ros ca un cancer. În ciuda tuturor eforturilor, nu reuşise să adune destul material necesar unei acuzaţii nici

măcar pentru un caz din cele şapte. Vă puteţi închipui ce însemna asta pentru un om ambiţios ca Fox. Actele acestea i-au provocat nu numai nopţi, dar chiar ani de insomnie.

— Şi? întrebă Tom, nu prea încântat.

— Omul, cât trăieşte învaţă, continuă arhivarul, şi acumulează tot mai multă experienţă. Un om ajuns la patruzeci de ani îşi dă deodată seama că poate să rezolve într-o clipită anumite probleme pentru care la douăzeci de ani încă nu era copt la minte. Fox însuşi e o confirmare a acestui lucru. De altfel, a fost şi cel mai conştiincios om pe care l-am cunoscut vreodată. Aceste şapte crime neclarificate l-au obsedat mereu, până când într-o zi a crezut că le-a găsit explicaţia. După cum am aflat de la dânsul, şi-a procurat de la Ministerul de Justiţie din Washington o aprobare specială, ca să verifice încă odată actele. Cred că a obţinut şi permisiunea să poată repune pe rol cazurile pentru care a găsit suficiente argumente noi.

— Da, unde-i crimă, nu-i de glumă, spuse Jo. Vom reveni, domnule, dacă nu vă supără.

— Cum doriţi, spuse arhivarul.

Apoi Jo părăsi arhiva pe neaşteptate. Căpitanul căută să afle îndată motivul.

— Acum, în sfârşit, ştiu ce va urma, spuse Comisarul X.

— Da, ai un motiv să te înfigi serios în acte.

— Nu, acum am un motiv să mă înfig în micul dejun, bătrâne! spuse Jo zâmbind şi se luă după mirosul de cafea şi chifle proaspete ce venea dinspre colţul străzii.

Încă de la micul dejun Jo îşi demonstră marea experienţă, înainte de a fi studiat măcar o pagină din

voluminoasele dosare ale crimelor.

— Am citit odată un articol, spuse el, dar a trecut mult timp de atunci. Într-o revistă de criminalistică. Era vorba de o serie de asasinate în Florida. Se menţiona numai faptul că asasinul folosise constant aceeaşi armă. Victimele erau întotdeauna bărbaţi de vază şi cu situaţie, fără cazier. Între victime nu exista nicio legătură vizibilă care să determine un mobil clar al crimei. Autorul articolului voia să arate de fapt limitele în domeniul criminalisticii moderne.

Căpitanul muie capătul cornului în sirop şi-l lăsă să se scurgă.

— Crezi că în acest articol au fost înfăţişate nişte cazuri asemănătoare cu al nostru?

Jo aprobă din cap.

— Autorul era un anume L. Fox.

— Asta mă miră, murmură Tom. Poate te înşeli, sau e o simplă coincidenţă.

— Ştii la fel de bine ca şi mine că nu există coincidenţe absolute şi că nu mă înşel. S-ar fi putut să nu mă mai gândesc niciodată la acest articol, dacă n-am fi fost implicaţi tocmai în treburile astea.

— Adică în cazuri despre care chiar Lynn Fox afirma că sunt în afara posibilităţilor de urmărire, şi de nerezolvat.

— Nu sunt de nerezolvat, obiectă Jo. Fox n-ar fi încercat să le repună pe rol. Rău e că nu ştiu ce-a aflat Fox între timp şi ce l-a determinat la această nouă iniţiativă.

— Din păcate, n-a mai trăit mult în urma acestei iniţiative!

— Moartea sa ne poate însă ajuta în cercetările noastre. Un lucru e sigur, Fox n-a fost înlăturat din întâmplare. Există deci cineva care se ascunde în

spatele acestor şapte cazuri şi care încă mai trage sforile. Acest necunoscut a aflat de călătoria lui Fox la Miami şi şi-a trimis oamenii să-l ucidă.

Tom dădu din cap.

— Până aici sunt de acord cu tine.

— Trebuie să-i găsim pe tipii ăştia.

— Fox a renunţat de acum trei ani.

— Moartea lui a schimbat totul. Să presupunem că avem de-a face cu o organizaţie de ucigaşi. Atunci e sigur că ei reacţionează foarte repede la oricine şi-ar vârî nasul în vechile lor treburi. Nu va dura mult şi se vor agăţa şi de noi.

— Atunci, poftă bună!

— Totuşi, există un om care îşi dă seama de primejdie. Expeditorul telegramei. Poate ştie mai multe. Vom împărţi deci munca.

— În cazul ăsta dă-mi mie partea care pe cât posibil se desfăşoară în încăperi închise. Atmosfera începe încet-încet să devină explozibilă.

— După părerea mea, deocamdată nu există niciun pericol, spuse Jo. Azi încă ne putem mişca nestingheriţi. Făptaşii încearcă mai întâi să-şi făurească alibiurile şi să se depărteze cât mai mult de locul crimei. Vor trece câteva zile până ce vor fi din nou la curent cu evenimentele, ca s-o ia de la capăt.

— Ce am eu de făcut? întrebă Tom.

— Să te ocupi de Collins şi Smyrna, spuse Jo.

Căpitanul îl privi uluit.

— N-am auzit încă numele acestea în timpul misiunii noastre.

— Pentru că, atunci când ţi-e foame, îţi lipseşte atenţia necesară. Collins şi Smyrna sunt numele primelor victime. Erau menţionate clar pe primele două dosare cu acte. Tu vei lucra în arhivă şi-ţi vei

nota din acte tot ceea ce ar putea fi important pentru noi. Eu atac în direcţia: poliţie, oficiu telegrafic, Sue Fox.

— Frumoasă direcţie! remarcă Tom. Dar eu, care sunt mai în vârstă, cedez.

— Mai în vârstă şi mai deştept, spuse Jo.

Căpitanul porni spre arhiva tribunalului, iar Jo luă un taxi.

Balisticianul de la laboratorul poliţiei din Miami confirmă ipotezele lui Jo.

— A fost găsit şi-al treilea glonţ, cel care a trecut prin capul victimei, spuse tânărul. Deformarea e foarte mică.

— Are şanţul caracteristic al ghinturilor?

— Cel mai clar dintre toate.

— Asta ne ajută în continuare, spuse locotenentul Sarasto. Cele trei gloanţe au fost trase dintr-un Colt 45 cu amortizor de zgomot. Arma are pe ţeava o deteriorare, probabil cauzată de o pată de rugină. Pe toate gloanţele s-a imprimat aceeaşi deformare caracteristică.

— Cu toate acestea n-am ajuns prea departe, ci am făcut doar un pas înainte, spuse Jo. Mă tem că suntem în punctul de la care a pornit Fox acum trei ani, când a plecat de la Miami la New York. Un pas poate fi foarte puţin când nu ştii cât mai e până la ţintă.

— Eu sunt optimist, spuse Sarasto. De când sunteţi aici dumneavoastră şi căpitanul, progresăm destul de repede.

— Repede! Un pas sau doi poate, şi pe urmă gata! Spun asta, cu toate că şi eu sunt optimist.

— Am mai găsit ceva, îi spuse locotenentul cel

iubitor de culori. După lăţimea urmelor lăsate pe drumul lateral, s-ar putea ca maşina să fie un Chrysler. La indicaţia dumneavoastră, am stabilit şi distanţa dintre cele două picături de ulei.

— Picăturile de ulei se formează de obicei pe fundul băii de ulei şi a diferenţialului, deci la şuruburile de scurgere, interveni Jo. La o maşină staţionată ele cad aproape vertical.

— Am măsurat patru metri douăzeci. La noile tipuri de Chrysler distanţa între cutia diferenţialului şi şurubul de scurgere a uleiului este de patru metri douăzeci şi doi, conform tabelului de norme. Cei doi centimetri sunt o greşeală de măsurătoare.

— Se pare deci că au fost cu un Chrysler, spuse Jo.

Tocmai atunci veni chimistul cu rezultatul analizelor.

— Proba numărul unu este ulei de motor, probabil ulei universal, timpul de folosire după gradul de uzură este cam de o mie de mile. Proba doi este ulei pentru cutia de viteze de tipul hypoid, cu un adaos de molibden-bisulfit. Acest amestec se foloseşte mai ales în lunile calde. Mi se pare că chiar uzinele Chrysler îl recomandă pentru modelele la care nu se schimbă uleiul.

— Un Chrysler nou, deci, remarcă Jo după o pauză de gândire. Cel puţin model 63.

— Încă un pas, triumfă locotenentul.

Jo reţinu că e vorba de un Chrysler. Cunoştea slăbiciunea bărbaţilor pentru o anumită marcă de maşină şi îşi propuse să stabilească dacă în dosarele celor şapte crime se menţiona vreun om care conducea un Chrysler.

Înainte de a pleca, îi mai puse lui Sarasto o întrebare:

— Spune, locotenente, a fost domnul Fox ieri sau alaltăieri la dumneata? De obicei se face o vizită de etichetă la sediul poliţiei înainte de a se trece la cercetări.

— Da, Fox a fost pe-aici, răspunse locotenentul, dar nu la mine. Din acest motiv am aflat abia adineauri despre asta, adică în clipa în care colegilor mei le-a ajuns la ureche vestea crimei.

— La ce serviciu a fost Fox?

— La registrele de caziere. A aruncat o privire peste nişte liste vechi şi a lucrat câteva ore. Din păcate n-a spus ce-l interesează. Cred că s-a ocupat în special cu listele dinainte de 1960.

„Dacă suntem pe calea cea bună, putem căuta şi altădată aici”, se gândi Jo, care pentru moment avea altceva de făcut.

— Vei mai auzi de mine, spuse Jo. Nu te lăsa deranjat de la cercetările dumitale zilnice din cauza asta.

Jo se duse apoi la oficiul telegrafic.

Acolo arătă telegrama pe adresa lui şi se legitimă. Vru să afle ceva despre expeditorul telegramei.

— N-o fi căzut cumva numele expeditorului sub masă? întrebă Jo la serviciul de investigaţii.

— Da de unde! spuse funcţionarul. Textul nu e de loc mutilat.

— Da, numai că trebuie să existe un expeditor. A. T. & T. Nu primeşte telegrame fără expeditor.

— Este adevărat, recunoscu funcţionarul, dar oricine poate da numele care-i place. Fiecăruia îi cerem să achite, dar nu şi buletinul.

Jo insistă atât de mult, încât funcţionarul se apucă să caute, numai ca să scape de el.

Constatară că telegrama fusese dată telefonic. Se

uitară pe liste şi găsiră numărul. Identificară apoi şi pe posesorul telefonului. Telefonul era al lui George Fox, fratele procurorului ucis.

Jo îşi notă numărul şi telefonă de la prima cabină. Răspunse fata din casă.

— Aş vrea să vorbesc cu domnul George Fox, spuse Jo politicos.

— E plecat! ţipă în microfon fata, puţin speriată.

— De când?

— Mai demult. Cam de o săptămână!

Era tot ce ştia fata. Cum însă Jo dorea să afle mai mult, fata îl rugă să aştepte.

După un timp se auzi o voce destul de ştearsă.

— Sue Fox la telefon!

Jo îi spuse că trebuie să discute cu ea neapărat.

— În ce problemă? întrebă ea.

După ce îşi rosti numele, Jo îi aminti de telegramă.

— Ştiţi poate, răspunse Sue Fox, că cumnatul meu a fost ucis ieri noapte, chiar lângă mine.

Cu toate că vocea ei părea liniştită, femeia avu nevoie totuşi de o pauză. Apoi continuă:

— Toţi ne aflăm în faţa unui lucru de neînţeles. Sunt nevoită să fiu foarte prudentă, pentru că nimeni nu ştie ce se mai poate întâmpla. Vă rog să înţelegeţi situaţia!

— Bineînţeles! Trebuie totuşi să vorbesc urgent cu dumneavoastră, doamnă!

— Este şi dorinţa mea, spuse ea. Poftiţi, vă rog, la mine. V-aş ruga însă să aduceţi şi originalul telegramei. Numai dacă-mi arătaţi originalul, ştiu că sunteţi omul care spuneţi!

— Se-nţelege de la sine, o asigură Jo.

Sue îi explică pe unde să vină.

— Deci, ne vedem peste o oră, doamnă, spuse Jo şi

închise telefonul.

Părăsi oficiul poştal pe gânduri. Când trecu din umbră, la soare, se convinse că încep orele călduroase.

Taxiul merse pe şosea spre Mar Vista, de-a lungul coastei. De două ori Jo avu limpede impresia că-l urmăreşte o maşină străină, şi nu din întâmplare.

De câte ori era aproape sigur, maşina dispărea. Nu se putea urmări lesne pe şoseaua cu multe curbe dacă rămăsese pe undeva sau doar dispăruse după un cot.

Jo se aşeză pieziş în colţul maşinii. În felul acesta avea curentul de aer condiţionat chiar în faţă şi totodată, putea avea vizibilitate şi în urmă, fără a fi nevoit să întoarcă mereu capul.

Maşina gri nu mai apăru.

„Trebuie să fi fost un Buick”, se gândi Jo când taxiul opri la un stop. Maşina stătu numai câteva secunde, dar Jo zări iarăşi prin aerul încins de deasupra asfaltului radiatorul Buickului.

Din păcate taxiul o luă la stânga şi urcă pe şoseaua în pantă abruptă de la Mar Vista.

Jo se adresă şoferului.

— Numărul trei, şapte, şase. Mai e mult?

— Un sfert de milă, domnule!

— Opreşte! Merg pe jos până acolo.

Jo coborî repede, plăti şi o luă agale pe celălalt trotuar. Şoferul de taxi întoarse maşina ceva mai sus şi în timp ce cobora îl salută încă o dată. Jo se uită în urma maşinii, dar Buickul gri nu se vedea nicăieri, nici pe şoseaua în pantă, nici jos, pe cea care trecea de-a lungul ţărmului.

„S-ar putea să mă fi înşelat, gândi Jo, dar prudenţa

rămâne suprema lege când ai de-a face cu praful de puşcă.”

La unsprezece fără ceva sună la Sue Fox.

Casa se afla pe un povârniş în pantă dulce, cu vedere largă spre mare. Poarta grădinii, aflată la o sută de metri de casă, se închidea automat şi ţinea la distanţă orice musafir nedorit.

Jo vorbi în microfon şi pătrunse înăuntru.

Înaintând spre casă, cuprinse dintr-o privire tot ce i se părea important. Grădina era formată dintr-o peluză cu câţiva pini şi sicomori. Se pare că familia Fox iubea natura, dar nu o siluia. Grădina era îngrijită, însă nu exagerat.

Bazinul era destul de mare ca să poţi înota în voie, iar casa părea o construcţie solidă.

Pe terasă îl întâmpină femeia pe care o cunoştea deja din fotografia găsită la locuinţa din New York.

— Doamna Sue Fox, nu? spuse Jo.

— De unde ştiţi? întrebă ea surprinsă.

— Sunt detectiv, doamnă!

— Uneori detectivii fac anumite afirmaţii numai ca să arate ce pot. În acelaşi timp speră ca ideea lor să facă parte din acele probabilităţi care corespund faptelor.

— Cam aşa sunt şi eu, o asigură Jo nu fără ironie.

— Da, eu sunt Sue Fox.

Îi ceru telegrama înainte de a-i întinde mâna sau de a-l pofti să ia loc.

Jo i-o înmână. Ea o citi în fugă şi i-o dădu imediat înapoi. Însă fără să surâdă.

— E în ordine. Trebuie să fii prevăzător. Aşezaţi-vă în fotoliul de colo. E colţul cel mai răcoros. Ce beţi?

— Martini.

— Eu, oranjadă cu gin.

— Atunci puneţi-mi la fel şi pentru mine.

Ochii femeii clipeau puţin nervos. „Nu-i de mirare, se gândi Jo, abia dacă au trecut douăsprezece ore de la istoria cu Lynn Fox.”

O cercetă cu ochi de cunoscător, în timp ce ea prepara băuturile.

Mişcările lui Sue o trădau îndată pe dansatoare. Doar lucrase ani de zile la revistă. Silueta îi era fără cusur, adică puţin mai suplă decât un mijloc normal. Pentru o femeie de genul ei, se cereau eforturi să-şi menţină greutatea potrivită. Era un gen care se îngrăşa uşor. Cele care ştiau asta, se menţineau mai degrabă cu câteva kilograme sub normele de tabel. Sue Fox făcea parte din această categorie. Faţa ei nu era însă trasă, ci plină şi tinerească, azi însă puţin nedormită. Avea cearcăne la ochi.

Oricum, fusese interogată până la trei dimineaţa!

Purta o fustă albă închisă în nasturi, iar peste ea un jerseu bleu-pal, cu un decolteu adânc. Fusta nu era încheiată la toţi nasturii. Jo observă că pe dedesubt purta un şort foarte strâmt. Cunoştea protocolul şi nu-şi primea musafirii în toalete de casă.

Sue Fox aduse băuturile şi spuse:

— Vă mulţumesc că aţi venit atât de repede.

— Din păcate prea târziu, doamnă.

— Aţi înţeles imediat ce se pune la cale. V-aţi luat banii necesari?

— L-am uşurat pe Shakespeare de o mie cinci sute.

Ea dădu din cap neatentă. Suma i se părea lipsită de importanţă.

— Păcat, spuse deodată, ca şi când pauzele dintre cuvintele ei ar fi fost pline de gânduri nerostite. Soarta! Dumneavoastră, Jo, credeţi că aţi fi putut împiedica cele întâmplate?

El dădu din umeri, apoi spuse rar:

— Fox era, cum să spun...

— ...un om destul de autoritar, completă ea.

— Dar cum aţi ajuns la concluzia că e în primejdie, şi cum de s-a întâmplat să mă chemaţi tocmai pe mine?

Ea îşi aprinse o ţigară.

— A fost un joc al întâmplării, explică ea. Am reuşit cu greu să aflu de la cumnatul meu cam ce caută aici. Mai bine zis mi-am format ideea din anumite aluzii. Cred că încerca să rezolve cazuri mai vechi. Era omul cel mai încăpăţânat pe care l-am întâlnit vreodată, dar nu numai încăpăţânat, ci pe deasupra şi sensibil. Ştia că de data asta va reuşi, însă şi că se aventurează pe o creastă de munte, de unde se poate prăbuşi în prăpastie.

A spus ceva în această privinţă?

— Nu pe faţă, ci în felul său, spuse ea. A menţionat odată, printre altele, că ceea ce face este periculos şi că de fapt nu-i treabă de procuror, ci de detectiv. Din păcate, el nu este detectiv. Cunoaşte numai pe unul căruia i-ar încredinţa rezolvarea, dar nu prea se află în relaţii de prietenie cu el.

— A rostit vreun nume? întrebă Jo.

— Atunci Lynn n-a rostit niciun nume. Dar alaltăieri seară, când am plecat împreună la Miami, mi-a spus ceva ciudat. „Dacă voi muşca din pământ din cauza acestui caz, mi-a spus, atunci cine să-l rezolve? Ascultă, Sue, a continuat el, dacă mi se întâmplă ceva, atunci vei ruga pe cineva anume să preia clarificarea morţii mele. Nu ne prea avem la inimă, el şi cu mine, dar e un om dat dracului, cu o voinţă de fier, şi pe ascuns îl admir. Dacă n-aş fi procuror, mi-ar face plăcere să fiu colaboratorul lui. Se numeşte Jo

Walker, detectiv din New York. Deci, dacă mi se întâmplă ceva, atunci să vină nemernicul de Walker şi să se ocupe de cadavrul meu, pentru că nu voi muri de moarte bună!" Cam aşa s-a exprimat Lynn Fox. M-am gândit imediat că ar fi mai bine să vă chem înainte de a se întâmpla ceva.

— Şi pentru că nu mi-aţi ştiut adresa, mi-aţi trimis telegrama la Cartierul General din New York?

— Întocmai.

— De ce n-aţi semnat-o?

Sue Fox se gândi o clipă.

— Poate că aveam anumite rezerve să semnez Fox. Mă temeam că veţi refuza.

Asta voise Jo să afle. Gata să se scoale, puse o întrebare în aparenţă fără importanţă:

— Soţul dumneavoastră e plecat, doamnă Fox?

— Da.

— De mult?

— Cam de o săptămână.

— Cu treburi?

— Da şi nu.

— Cum să înţeleg asta, doamnă?

Ea ezită, dădu însă până la urmă un răspuns concludent.

— Soţul meu este plecat cu afaceri în Texas. Nu e vorba însă de întâlniri importante. Cred că n-a vrut să dea ochii cu fratele lui.

— Nu se înţeleg?

— Două ore se puteau suporta de minune, apoi gata. George şi Lynn erau cei mai deosebiţi fraţi care se pot concepe. Cum să vi-i descriu? George este un om vesel, care-şi trăieşte viaţa. Lynn era un spartan. Ştia numai de datorie, de profesie. Nu bea şi nu fuma. George ţine foarte mult la whisky, ştie să aprecieze

calităţile unei femei frumoase. Lynn nu s-a căsătorit...

— Ei da, există într-adevăr o mulţime de deosebiri!

— Dacă George a dat o fugă până în Mexic, a făcut-o din cauza asta. Lynn intenţiona să rămână aici vreo două săptămâni.

— Vor fi două săptămâni foarte lungi, mormăi Jo, care între timp aflase că Lynn Fox va fi îngropat în cavoul familial din Miami.

Sue Fox îl conduse pe Jo până la poartă.

— Vă ţin la curent, promise el. A, voiam să vă mai întreb ceva: Lynn Fox era un om cu stare?

— Femeia se opri uimită.

— Ce înseamnă cu stare? întrebă ea.

— Să zicem, de la o jumătate de milion în sus.

— Drept să spun, nu ştiu. Trebuie mai întâi să mă interesez, mărturisi ea. Am vorbit foarte rar despre bani. Lynn avea partea lui de moştenire şi George pe a sa. Ce-a făcut Lynn cu ea, nu ştim. Fiecare din noi îşi are veniturile sale.

— Cu bine, doamnă! exclamă Jo.

Se gândi să se ducă de acolo la Tom. Mirosul de praf al actelor era cât se poate de potrivit pentru o fantezie prea bogată ca a lui Tom. Oricum, contactul cu faptele aride îşi are avantajele sale. Oamenii pot minţi, lucrurile neînsufleţite – nu.

5

Ted Parker nu se aştepta să-şi revadă complicele atât de repede. Aproape de miezul nopţii îl treziră două faruri, care se legănau încet pe drumul de bârne ce ducea spre cabană.

Luminile se stinseră, motorul se opri brusc. Curând Boyd Fletcher călca pe verandă şi scândurile scârţâiau sub paşii lui.

Parker îl lumină.

— Te-a lovit strechea? întrebă el. Sau ţi-ai ieşit din minţi?

— Eu? Nu.

— Atunci ce-i?

— Telefon de la centrală.

— Ted Parker se ridică din pat.

— Cum? Ţi-a telefonat centrala?

— Întocmai.

— N-a făcut asta niciodată până acum! M-a sunat numai pe mine.

— Pesemne că nu te-a putut găsi.

— Era vorba că centrala s-a dizolvat.

— Da, spuse Fletcher. Însă asta n-o împiedică să fie la curent cu evenimentele. Se pare că butoiul cu whisky se goleşte încetul cu încetul dacă nu-l astupi rapid cu un cep.

— Ceva rău în legătură cu Fox?

— Cu el, nu cu noi. Fox e mort sadea, aşa scrie în ziare. Dar se mai spune aşa: „Molima se răspândeşte

în continuare în urma insuficienţei instalaţiilor sanitare”.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Că a apărut un altul în locul lui Fox.

— O fi un nebun, ori unul care nu-i zdravăn la cap. Un om normal...

— Tocmai că nu e normal! răbufni Boyd Fletcher şi se trânti în balansoar. E un detectiv, care se ocupa cu treaba asta încă înainte de a muri procurorul. Pricepi?

— Numele?

— Walker.

La naiba! înjură Ted Parker. E ca un Rolls Royce printre automobile.

— Îl cunoşti?

— Din fericire, nu. Am auzit numai de el. Ce vrea?

— Să mănânce iarba care a crescut pe mormânt.

Câtva timp domni tăcerea. Fletcher îşi auzi partenerul respirând adânc. Parker îşi găsi ţigările şi, când aprinse chibritul, Boyd îi văzu în sfârşit faţa.

Brusc, Ted Parker spuse cu hotărâre în glas:

— Nu mi-e frică de Walker, chiar dacă i se spune copoiul copoilor. Nu mi-e frică de el.

— Şi de ce, mă rog, dacă-mi permiţi să întreb?

— Foarte simplu, continuă Ted Parker. Acest Walker, căruia ei îi spun Comisarul X sau cam aşa ceva, e în definitiv singurul om din cele cincizeci de state federale care are curajul să scoată castanele din foc.

— Să ne hăituiască, vrei să spui?

— Pentru moment nu ne hăituieşte pe noi, ci aleargă după o fantomă. I-o coacem noi. Ne cunoaştem adversarul, aşa că am câştigat pe jumătate. Îl aranjăm la fel ca pe Lynn Fox. Pe urmă avem linişte! Numai de dracul însuşi ne-am mai putea

teme! Şi-acum, vreau să ştiu ce ţi-a comunicat centrala, cuvânt cu cuvânt.

Boyd Fletcher raportă cât mai amănunţit posibil.

— Chemarea a fost după nouă. Pot să-ţi spun că m-au trecut toate năduşelile. Vocea, exact cum mi-ai descris-o: seacă, joasă ca un trombon înfundat şi parcă venită de departe. „Fox e mort. Până acum – nicio bănuială”, a spus. Apoi am aflat treaba cu copoiul şi totodată am primit ordin să-l îndepărtăm. În plus, descrierea lui amănunţită: înălţimea cam de unu optzeci, suplu, umerii laţi, faţa îngustă, pielea bronzată, ochii cenuşii, părul des, blond. Centrala mi-a spus că, dacă ne reamintim numele clienţilor noştri, îl găsim.

— Cele şapte nume, spuse Ted Parker încet. Sigur că de acolo începe respectivul să desfăşoare ghemul. Ei bine, să-l desfacă, dar o să se mire când o să dea de mijloc. În mijloc îl aşteaptă o capsulă explozivă, care-l va face bucăţele.

— Lasă balivernele, mormăi Fletcher nemulţumit. Mai bine spune-mi, ce-i de făcut?

— Alibiul meu ţine până poimâine dimineaţă, răspunse Ted Parker. Trebuie să punem mâna pe el până atunci. Eşti gata?

— Am pistolul la mine. Mi-e de ajuns ca să fiu fericit.

— Atunci, dă-i drumul! De data asta luăm Dodge-ul.

Către dimineaţă intrară în Miami. Până una-alta renunţară să-şi caute locuinţă.

Ted Parker spera să se descotorosească de treaba asta neplăcută fără ca să mai înnopteze la Miami. Fiecare noapte putea fi o piatră în mozaicul urmăririi, chiar dacă s-ar fi dat drept reprezentanţi comerciali.

— Walker ăsta e cineva, se adresă Parker lui Fletcher, în timp ce treceau pe o stradă pustie, în spatele unei maşini de stropit. În comparaţie cu venitul său, salariul preşedintelui e o nimica toată.

— Ce-mi pasă cât câştigă! se zbârli Fletcher.

— Ba eu vreau să deduc la ce hotel a tras tipul. După părerea mea, nu pot fi decât două: „Miami-Hilton” sau „Claridge”.

— Telefonează!

— Nu-i rea ideea! recunoscu Parker. Pur şi simplu sunt comisia de criminalistică. În cazul ăsta mi-l dau cu siguranţă.

Opriră maşina la prima cabină telefonică.

Parker se întoarse după trei minute.

— A mers strună. Stă la „Claridge”. Doarme încă în puf, băiatul. Au vrut să-mi dea legătura, dar am renunţat. Mă gândeam să-i telefonăm, dar altfel. Va fi o legătură unilaterală şi fără răspuns.

— Cum vrei s-o faci?

— Trebuie să ne gândim bine cum procedează un detectiv care se apucă să cerceteze cazul Fox. Rezolvarea unei astfel de probleme nu se face în pat. O să-şi fixeze anumite puncte în oraş: sediul poliţiei, adresa martorei, locuinţa celor care au fost la vremea lor implicaţi în cazurile acelea.

— Collins, Smyrna, Lutherford, Goldriver.

— Dacă e conştiincios, atunci trebuie să interogheze toate rudele, aşa că drumurile lui se vor întinde peste oraş ca o pânză de păianjen. Ne facem de râs dacă nu punem mâna pe el la vreo cotitură prielnică.

— Trebuie să-l ţinem sub observaţie.

— Noi suntem doi, el unul, iar noi ne cunoaştem încă meseria. Eram pe vremuri cel mai bun cercetaş

din grupa mea.

Boyd Fletcher porni. Parker îl dirija.

— Întâi la „Claridge”, Walker ăsta habar n-are cât de aproape e de cer.

Aşteptară pe locul de parcare al hotelului şi aşezară Dodge-ul în aşa fel încât să aibă cât mai perfect intrarea în câmpul vizual.

Boyd Fletcher fuma, mormăind înjurătură după înjurătură.

— Ce nu-ţi place? întrebă Parker.

— Totul, mârâi Boyd.

— Trebuie să înghiţim hapul, băiete. Cei şapte ori zece mii de dolari i-am digerat uşor acum patru ani. Sau poate că tu nu?

— Ba da, dar i-am înghiţit mai uşor decât pe ăsta.

— Ce înseamnă mai uşor? Trebuia să ne aşteptăm la asta, la un epilog. Acum se joacă epilogul. E ca şi când cineva s-ar apuca de băutură. La început băutura are gust bun, nimic mai mult decât bun. Ciroza vine după aceea. Atunci te gândeşti că nu trebuia să te apuci de băut. Cei şaptezeci de mii de dolari au fost pentru fiecare din noi un ajutor iniţial grozav. Tu n-ai fi avut nici casă, nici atelier, şi nici eu... Perfect, acum trebuie să avem grijă de rest, înainte de a avea el grijă de noi. Nu se mai poate schimba nimic.

— Din păcate, spuse Fletcher, în timp ce şeful stă la căldurică după sobă şi priveşte.

— Eu sunt de altă părere, spuse Ted Parker. Şi centrala e interesată să şteargă urmele. Nu ne cere niciun pas inutil. Sunt sigur că iese ceva şi la treaba asta. Poţi să fii încredinţat. Dacă totul merge strună, peste două zile auzi soneria şi ce crezi că te aşteaptă în faţa uşii?

— Poliţia, s-o ia dracu!

— Nu, un plic cu sute. Centrala, oricine ar fi, a fost întotdeauna demnă de încredere şi generoasă. Şeful e un adevărat gentleman.

— Să sperăm.

Boyd Fletcher coborî din maşină şi reveni după scurt timp cu două pahare de carton pline cu cafea şi cu un carton de sandvişuri.

Tocmai aruncaseră la coş paharele, când la intrarea hotelului „Claridge” apăru un bărbat despre care Ted Parker spuse cu instinctul neîndoios al ucigaşului:

— El e!

Porniră după taxi.

Prezicerea lui Ted Parker se împlini întocmai. Ghicise sistemul de lucru al lui Jo Walker, ca şi când el însuşi ar fi fost detectiv.

— Trebuie să-ţi iei în serios adversarul, spuse el în timp ce-l urmăreau pe Walker prin oraş, şi atunci ştii dinainte ce vrea să facă. Poate chiar mai devreme decât el însuşi. Spectatorul neangajat sezisează mai repede faptul real decât cel din mijlocul învălmăşelii.

— Toată treaba are un singur spin, analiză Fletcher. El ştie demult, ca detectiv, ceea ce ştii tu acum. Adică, vreau să spun că mai ştie şi el ceva psihologie. Va studia şi el rolul nostru, aşa cum îl studiezi tu pe al lui, şi va ţine cont de faptul că poate fi nimerit în orice secundă.

— Greşeşti, spuse Parker. Ştim mai multe decât afurisitul ăsta. Abia acum începe el să scormonească faptele, habar n-are de legăturile adevărate. Cu siguranţă nici prin minte nu-i trece că suntem pe urmele lui, aşa că mai bine păstrează distanţa,

băiete. Oamenii ca el au ceafa sensibilă. Au un organ cu care văd ce se întâmplă în spatele lor.

Câteva ore în şir îl urmară atenţi pe Comisarul X la sediul poliţiei, de acolo la arhiva tribunalului, de unde detectivul plecă puţin mai târziu însoţit de un bărbat mătăhălos pe care nu-l cunoşteau. Cei doi se despărţiră curând. Apoi omul care-i interesa începu să înghită adresele, una după alta.

Cunoşteau şi ei adresele. Erau locuinţele familiilor şi rudelor celor care-i interesaseră în mod special cu ani în urmă.

— Ce spuneam eu! mormăi Parker. A luat-o ca un catâr încăpăţânat. Întâi a fost la Goldriver, ca s-o interogheze pe văduva lui, acum se duce la Smyrna, ca s-o descoase pe fiica acestuia.

— Cine va fi următorul?

— Mai sunt încă cinci.

— Trebuie să alerge toată ziua.

— Dacă vrea să facă ceva, e bine să fie harnic.

După douăzeci de minute bărbatul în costum gri, de vară, părăsi vila Smyrna şi porni cu taxiul spre centru. Acolo intră într-un bloc mare cu apartamente.

Fletcher parcase Dodge-ul pe partea cealaltă a pieţei Washington, chiar lângă un spaţiu verde.

— Nu prea ştiu ce caută aici, mormăi Parker, dar ar fi bine să aflăm.

Se gândiră ce-i de făcut.

Fletcher porni motorul înainte să fi luat o hotărâre.

— Uite-l iar!

— A lipsit numai şase minute.

— N-a găsit ce căuta.

Văzură cum Jo dă drumul taxiului, cum o ia de-a lungul clădirii, traversează o stradă şi intră într-o cafenea.

— I-e sete băiatului!

— Nu-i de mirare, pentru ritmul în care se mişcă.

— Tu-l urmăreşti mai departe, eu cercetez casa, spuse Parker.

— Dacă nu te-ntorci la timp, ne scapă.

— Nu stau mai mult ca el. Pentru o băutură îţi trebuiesc cel puţin şase minute.

Fletcher îl duse pe Parker până la bloc.

Parker intră şi examină întâi cele două tabele cu sonerii. Cu ochii săi ageri, găsi imediat ce căuta, Exista în această clădire un apartament locuit de un sau o J. Collins. Numele de Collins îi era foarte cunoscut. Acum patru ani înlăturaseră, din ordinul centralei, un agent de schimb pe nume Collins.

Parker urcă imediat cu liftul la etajul opt, căută numărul apartamentului şi când îl găsi, îşi lipi urechea de uşa. Nu se auzi nimic. În uşă găsi însă colţul alb al unui bileţel. Scoase biletul. Era o carte de vizită, pe care scria J. L. Walker, New York. Nu mai era nicio îndoială asupra identităţii omului. Pe verso era scris: „Telefonez la ora 20”.

— Mulţumesc, mormăi Parker şi coborî cu liftul.

Când trecu prin holul de la intrare, tocmai venea un om cu o mătură şi un coş de hârtie. Părea portarul. Parker îşi puse ochelarii de soare şi i se adresă:

— Sunteţi de aici?

— M-aţi căutat, domnule? Am avut de lucru la instalaţia de aer condiţionat.

— Nu face nimic. Doream o informaţie despre un chiriaş, despre Collins.

— Jim Collins tânărul? spuse portarul. E plecat.

— Pentru mult timp?

— Cred că da. Studiază biologia la Charlestown. Vacanţa semestrială începe abia peste două

săptămâni. Atunci îl veţi găsi cu siguranţa.

— Mulţumesc, nu era ceva urgent! îl asigură Parker.

Părăsi blocul din piaţa Washington.

Fletcher aştepta nerăbdător.

— Ei, a avut vreun rost?

— Şi încă ce rost! Acolo sus locuieşte tânărul Collins. Walker îi telefonează diseară. Are ghinion. Collins e în Nord.

— Şi care-i avantajul nostru? întrebă Boyd fără să înţeleagă.

Ted Parker îi explică. Fletcher îl aprobă.

Acum aveau timp. Renunţară să-l mai urmărească pe Walker. Ştiau că nu le va scăpa.

Jim Collins junior locuia în piaţa Washington din Miami într-un apartament cu trei camere.

Pe biroul lui se afla o fotografie a tatălui său, a acelui om pe care-l lichidaseră acum câţiva ani.

Pe Ted Parker nu-l deranja fotografia. Boyd Fletcher însă o puse pe birou cu faţa în jos.

— Nervi? întrebă Parker.

— Da, şi nu ţin să se târască în urma mea ca o umbră.

— Atunci şterge-ţi cel puţin amprentele, spuse Parker.

Fletcher şterse geamul şi rama. Apoi se duse lângă Parker, la uşa balconului.

— O să telefoneze oare?

— Dacă nu telefonează şi vine, tot aia e. E chiar mai bine. Aici nu vor găsi prea repede cadavrul.

În acest moment sună telefonul.

Parker îl lăsă să sune de două ori, apoi ridică receptorul.

Răspunse pe un ton ceva mai ascuţit şi cu nevinovăţia unuia de douăzeci de ani:

— Jim Collins!

— Jo Walker. Aţi găsit cartea mea de vizită, domnule Collins?

— Da, dar nu ştiu ce doriţi de la mine, domnule. În principiu nu cumpăr nimic de la reprezentanţi.

— N-am nimic de vânzare, răspunse celălalt. Din contră, vreau să cumpăr ceva de la dumneavoastră, şi anume câteva amănunte despre cazul Sam Collins.

Parker intercală o pauză de uimire.

— Sam Collins a fost tatăl meu.

— Ştiu. Trebuie să merg pe urmele acestei vechi afaceri pentru a clarifica o crimă foarte recentă. Sunteţi dispus să mă primiţi, domnule Collins, sau să vă trimit o invitaţie de la poliţie?

— Prefer să veniţi dumneavoastră, dar mi-e teamă că nu vă pot fi de mare folos. Pe atunci aveam doar şaisprezece ani.

— În douăzeci de minute sunt la dumneavoastră, spuse Walker. Pe curând!

Parker puse receptorul în furcă.

— N-a fost rău! recunoscu Boyd.

— La treabă! porunci Parker. Dă drumul la apă în cadă şi caută nişte sfoară. Dacă nu găseşti, atunci demontăm jaluzelele sau luăm nişte cravate. Vine imediat. Oamenii de tipul lui sunt punctuali.

Fletcher suflă în ţeava Coltului.

— Când va suna, eu voi fi în spatele uşii de la intrare.

— Iar eu îl aştept în camera de zi.

— Ai un singur defect, Ted. Eşti puţin cam bătrân pentru un student la biologie.

— L-ai şi lichidat de la spate înainte de-a apuca să-

şi dea seama.

Stinseră ţigările. Când se făcu ora 20,15 ştiau că nu mai e decât chestiune de minute.

Momentul veni ca o eclipsă de soare. Se auziră paşi afară pe coridor, apoi se opriră. Se auzi soneria.

— Intră! Uşa e descuiată! strigă Ted Parker.

6

Neplăcutul sentiment de pericol, care-l urmărise cu intermitenţe pe Jo ziua întreagă, îl năpădi din nou, chiar mai puternic.

Nu şi-l putea explica prin raţiune.

„De ce să mă tem de acest tânăr inofensiv?!” se întrebă când apăsă pe clanţa uşii.

Era obişnuit să reacţioneze puternic la mirosuri. Îl izbi o căldură încărcată de praf. Locuinţa părea neaerisită. Valuri dulcege de tutun se amestecau cu miasma unor trupuri transpirate.

Făcu doi paşi, Prin uşa de vizavi zări în cel mai îndepărtat colţ al spaţioasei camere de zi un bărbat care se îndrepta încet şi greoi spre el.

Arăta cu douăzeci de ani mai bătrân decât un student.

Computerul din capul lui Jo începu să lucreze.

„Ochelarii de soare, se gândi el extrem de repede, şi barba sunt deghizare! Ai căzut într-o capcană!”

După câteva secunde fu sigur. Uşa se închise în urma lui şi de lângă ea apăru încă unul. Avea un ciorap de nylon tras pe cap, iar în mână o armă cu amortizor de zgomot. Orice reacţie ar fi fost prea târzie. Distanţa era prea mare. Cei trei metri Jo i-ar fi acoperit de zece ori mai încet decât un glonţ.

— Şi acum, labele sus! spuse calm cel din spatele lui.

Jo nu auzi niciun pas, covorul gros înăbuşea

zgomotul, dar simţi cum celălalt se pregăteşte să tragă.

— Hai, doboară-l! strigă bărbatul din cameră.

— Încă o secundă, spuse cel de al doilea. Mai întâi să scot de la el ce ştie. La perete, Walker!

Jo se duse la perete rămânând în antreu în faţa tapetului de mătase roşie. Auzi îndată:

— Mâinile la ceafă! Întoarce-te! Ţi-a sunat ceasul!

Supus, Jo execută ordinele.

Bărbia de sub ciorapul de nylon se mişca nervos.

— S-a zis cu tine! Aş spune că e frumos din partea noastră că o facem aici. La etajul opt eşti mai aproape de cer.

— Da, extrem de frumos, recunoscu Jo.

Ştia că ucigaşii care în loc să tragă trăncănesc sunt nesiguri.

Deci, vor să ştie în ce stadiu se află urmărirea. Dar nu le va spune niciun cuvânt! Niciun cuvânt, căci până acum nimeni în afară de el nu dăduse de vreo urmă.

Îşi aţinti încet privirea spre adversar. Irisul i se micşoră şi privirea îi deveni pătrunzătoare.

— Aşa li se va întâmpla tuturor acelora care sunt ca tine, prea curioşi, se auzi din ciorapul de nylon. Toţi o să ne cadă într-o bună zi în capcană.

— Mulţi poate, răspunse Jo, dar nu toţi. Unul precis că o să vă vină de hac.

— Auzi la el, nenorocitul! strigă cel cu mască spre complicele său. Auzi ce-i poate pliscul?

— Hai, lichidează-l! răsună din cameră.

— Încă o clipă, spuse celălalt. S-o savureze. Clipa asta-i cel mai frumos lucru când mori – dacă n-o guşti, pierzi ceva ce nu se mai poate recupera. Nu vreau să-l deplâng o viaţă-ntreagă.

— Lasă trăncăneala şi împuşcă-l odată! insistă cel cu ochelari.

— Ei bine...

Se pare că omul cu pistolul îşi revenise din emoţie, pentru că numai emoţia era aceea care-l făcuse să vorbească atâta.

Comisarul X presimţi că în clipa asta situaţia devine cu adevărat critică. Trebuia să joace tare!

Se rezemă cu omoplaţii de tapetul de mătase. Lângă umărul stâng simţi o denivelare. Nu-i dădu importanţă, de fapt nu era conştient de ea în clipa aceea. Trebuia să se gândească la altceva. La atâţia detectivi care muriseră înaintea lui. După dispariţia lor se constata de cele mai multe ori că ar fi putut să nu moară dacă în clipa dinaintea morţii ar fi chibzuit situaţia lucid şi cu sânge rece.

Dar cine poate fi calm şi lucid în astfel de situaţii? „Există totdeauna o posibilitate de salvare!” îi zvâcnea în minte. Fiecare capcană care se închide, se şi deschide într-un fel.

Dar cum putea să se salveze când avea în faţă o armă cu amortizor, iar în spate încă un ucigaş?

„Dacă ar fi noapte, gândi Jo, noapte sau ceaţă deasă!” Din păcate, ceaţa nu se poate face la comandă! Însă afară era de-acum întuneric. În locuinţă ardea lumina, de fapt era luminată numai de tubul cu neon din antreu.

Această suită de gânduri poate că dură numai trei zecimi de secundă, după care Jo ştiu ce înseamnă denivelarea de sub omoplatul stâng. Era întrerupătorul de lumină. Singura şi ultima lui şansă.

Mai avea nevoie de un scurt răgaz. Trebuia să ştie mai întâi ce fel de întrerupător e.

— Încă un moment! spuse el. Ştim că sunteţi

ucigaşii care l-au omorât pe Lynn Fox şi pe ceilalţi şapte. Eu ştiu asta şi o ştiu şi colegii mei de la prefectura poliţiei. Nu aveţi deci nicio şansă. Dacă nu voi mai fi eu, vă vor urmări ceilalţi. Pentru fiecare pe care-l înlăturaţi apar alţi doi, care vă vor hăitui până în ziua când vă veţi primi răsplata. Dar pentru că eu sunt la curent cu toate, v-aş face o propunere.

— Astupă-i o dată gura! strigă cel din fund.

— Nu, vreau să ştiu ce iluzii îşi face, spuse cel mascat.

Jo câştigase timp, poate o jumătate de minut. Întoarse puţin capul şi văzu la uşa de la intrare ce fel de întrerupătoare sunt în locuinţă. Erau plăcuţe simple din material plastic, care funcţionau la cea mai uşoară apăsare.

Jo apăsă omoplatul pe denivelarea din spate.

— Cum sună propunerea ta? şuieră cel mascat.

Pe locul unde respiraţia pătrundea prin ciorap, se iviseră mici picături pe ţesătură.

— Foarte simplu, spuse Jo. De mine depinde ca să înceteze urmărirea. Toţi ascultă de mine.

— Numai că noi nu ascultăm balivernele tale, se auzi din spate.

— La prefectură ascultă de mine, continuă Jo nestingherit.

Lupta acum pentru secunde.

— Dacă le spun că n-are niciun sens, atunci renunţă, căci pun mare preţ pe viaţa mea, oameni buni.

— Da, cu moartea în faţa ochilor, oricine devine laş.

— Asta nu e laşitate, ci raţiune.

— Dar ce garanţie avem noi că, dacă te lăsăm să pleci, se va sista urmărirea?

— Garanţia sunteţi voi înşivă, spuse Jo.

— Adică cum?

— Sunteţi cei mai perfecţi ucigaşi pe care i-am întâlnit vreodată. Cu voi, unul singur n-are nicio şansă. La rândul vostru, nici voi nu aveţi nicio şansă în faţa forţei unite a poliţiei din Florida şi a F.B.I.-ului. Eu îi îndrept pe o urmă greşită, iar voi, în schimb, mă cruţaţi. Aşa, ne aranjăm cu toţii. Nu pot să vă trag pe sfoară, pentru că tot m-aţi înhăţa. Asta-i garanţia despre care vorbeam.

— Sună convingător, spuse mascatul.

— O păcăleală convingătoare! Haide, lichidează-l! Dacă n-o faci tu, o fac eu.

— Da, ne duce cu vorba, recunoscu şi mascatul. Chiar dacă aduce argumente evidente, când te gândeşti mai bine e mai rezonabil să-l lichidezi.

Arma era îndreptată exact spre pieptul lui.

Jo îşi desprinse puţin umărul de perete, apoi se lăsa cu toată puterea peste plăcuţă. Avu succes!

Lumina se stinse brusc.

Jo alunecă fulgerător pe perete în jos, printr-o mişcare prelungită, până ce ajunse la podea. Linia de foc a împuşcăturii îi încălzi faţa, dar glonţul şuieră pe lângă el pătrunzând în perete.

Când veni al doilea glonţ, Jo se şi rostogolise. Acum dădu replica cu un pistol calibrul 30.

În lumina de-o clipă a magneziului, văzu cum cel mascat se dă un pas înapoi. Jo trase din nou şi auzi un ţipăt. Nimerise!

Trăgătorul mascat îşi consuma acum restul gloanţelor trăgând de colo colo prin încăpere.

Jo se alese cu o lovitură în frunte de la o făptură care trecu în goană pe lângă el. Auzi cum se închide uşa, apoi îşi pierdu cunoştinţa.

Când îşi reveni, zăcea pe jos, dar nu putea spune

de când. Îşi mişcă membrele. Erau nevătămate. Nu simţea nicăieri senzaţia moale a vreunei răni. Se ridică, pipăi peretele clătinându-se, până ce ajunse la întrerupător; după care îi telefonă din cameră căpitanului.

Căpitanul cu locotenentul Sarasto intrară în apartamentul tânărului Collins. Primele cuvinte ale căpitanului fură:

— Aţi făcut fum aici, hm?

Şi inhala adânc fumul de pulbere.

— Destul de mult, spuse Jo. Dacă mă supun unui test cu parafină, ar ieşi la iveală atâtea reziduuri de ardere, ca şi când aş fi nimicit un trib întreg. Când colo, n-am făcut decât să-l zgârii puţintel pe unul din flăcăi.

— De unde ştii?

— A urlat când l-a nimerit un glonţ. Din păcate nu e nicăieri vreo picătură de sânge. Se mişca încă destul de bine, ca şi când l-aş fi nimerit numai în braţ sau în umăr.

În timp ce Jo raporta, un funcţionar de-al lui Sarasto stenografia totul.

— Numărul unu este de statură potrivită, lat în umeri, cu capul rotund, fruntea îngustă; costum gri închis sau bleumarin. Se pare că bărbiţa era falsă. Numărul doi: înălţimea unu cincizeci şi şapte, suplu, faţa ovală. Trăsătură deosebită: păr blond deschis. Costum, bleumarin.

— Aceleaşi costume albastru-închis, spuse Sarasto.

Jo le arătă apoi glonţul pe care-l găsise în perete, sub tapet.

— Ce părere aveţi, prieteni?

— Păi... începu Rowland.

— ...E acelaşi calibru şi aceeaşi muniţie ca în cazul

Lynn Fox şi crimele Collins, Smyrna, Lutherford, Goldriver şi aşa mai departe, continuă Jo. Sunt convins că şi caracteristicile particulare ale rănilor sunt absolut identice.

— Asta înseamnă că aţi fost extrem de aproape de arma misterioasă, deduse Sarasto printr-un efort intelectual.

— Nu numai de armă, dar şi de făptaşi, accentuă Jo. Pot să vă asigur, prieteni, că nu eram la un milimetru, ci la un fir de păr de lumea spiritelor.

Deocamdată nu se putea lămuri cum de reuşiseră ucigaşii să-i întindă cursa tocmai aici.

— Trebuie să te fi urmărit, spuse Tom Rowland. N-ai observat nimic?

— De observat, n-am observat! spuse Jo. Nu ignor însă sentimentul neplăcut care m-a stăpânit toată ziua. În orice caz, nu i-am văzut. Îşi cunosc bine meseria.

— Faptul că nu le-a funcţionat capcana perfect poate că le-a provocat un şoc zdravăn!

— Oameni ca ei nu se lasă demontaţi aşa de uşor, spuse Jo.

Apoi examinară cele trei camere ale apartamentului, ca să găsească urme. În scrumieră Jo găsi un muc de Camel. Un funcţionar de la serviciul de expertize luă cu o pensetă câteva fărâme de noroi uscat de pe covor. Cantitatea nu era prea mare, cam cât patru capete de chibrit. Jo fu de părere că e argilă uscată.

— Aşa ceva se prinde de fapt de tălpi numai pe vreme umedă, spuse el dus pe gânduri, sau pe un drum mlăştinos. Aşa arată noroiul ce se desprinde de pe nişte pantofi uscaţi de curând.

— La laborator cu proba, hotărî Sarasto.

Puteau să se retragă, pentru că apartamentul nu le mai furniza nimic. Jo mai avu însă ceva de spus.

— Azi am adunat câteva indicii frumoase, spuse el. Ştim că circulă cu un Chrysler, ce armă şi ce muniţie folosesc. Ştim că unul din ei fumează Camel şi le cunoaştem în mare şi înfăţişarea. În afară de asta, mai avem o probă de glod care ne poate fi de folos.

— Şi nu eşti încă mulţumit? întrebă Tom.

— Nu, pentru că am mai putea, cred, obţine un indiciu.

— Aici, în casa asta?

— Da, aici, dar trebuie să căscăm bine ochii. Pe unul din ei precis că l-am nimerit nu numai în căptuşeala hainei, ci chiar în carne. Rănile de obicei sângerează. Aici în apartament n-am găsit urme de sânge, pentru că sângele pătrunde abia după câtva timp prin lenjerie şi costum. E cazul să cercetăm pe scară şi în lift.

— Făcură întocmai, căutând cu mare atenţie.

În cele din urmă unul dintre funcţionarii de la expertize reuşi să ia cu sugativa, de pe cimentul din faţa uşii de la intrare, o picătură rotundă, roşie.

— După culoare, ar putea fi sânge, spuse Jo. Trebuie să fie sânge, pentru că nimic altceva nu se coagulează atât de repede.

Prelucrarea acestor date în laborator cerea multe ore de lucru. Îi aştepta o noapte lungă.

Pe la unu noaptea valorificară urmele găsite. Gloanţele aveau într-adevăr aceleaşi caracteristici de foc, acelaşi semn tipic, care se explica printr-o defecţiune de la gura ţevii Coltului.

Jo nu se bucură, ci înjură.

— Trebuia să-i fi înhăţat pistolul şi cazul ar fi fost rezolvat.

— Nu poţi să pui întotdeauna mâna pe ce vrei, îl consolă căpitanul.

— Acum goana după armă şi făptaşi începe de la capăt, dar le dăm noi măştile jos pas cu pas. Uitaţi, domnilor, rezultatul analizei sângelui.

— Grupa AB, raportă chimistul, una din grupele rare.

— Ei, asta e ceva. Şi ce-i cu proba de noroi?

— Am analizat-o şi am dizolvat-o în reactivi. E vorba de argilă uscată.

Argilă găseşti peste tot aici, pe coastă, spuse Jo.

— Exact, confirmă chimistul, dar argila asta nu provine de aici. În ghemotoacele de argilă se află microorganisme şi plancton, care se găsesc numai în regiunile cu ape dulci.

Problema prezenta interes.

— Zone cu ape dulci sunt în unele părţi din Everglades şi tot lacul Okcechobee, remarcă Jo.

— Cred că putem lăsa foarte bine Everglades la o parte, replică chimistul. Acolo apele conţin sare.

— Atunci trebuie să căutăm în nord.

— Da, între Canal Point şi Moore Haven. Cel puţin asta-i părerea mea.

Era de-ajuns. În noaptea asta tot nu puteau afla mai multe, şi-apoi erau şi foarte obosiţi.

Locotenentul Sarasto îi conduse pe Jo şi pe Tom la hotelul „Claridge”.

— Cu ce am adunat azi, putem face multe, spuse el pe drum. Trebuie să ţinem seama de un lucru: ucigaşii nu lucrează niciodată singuri. În spatele lor este cineva, care le dă ordine, îi organizează şi-i plăteşte.

— Să prindem întâi ucigaşii, spuse căpitanul. Pe urmă îi facem noi să vorbească. Personal, am multă

experienţă la spartul nucilor de cocos.

— Chiar şi fără ucigaşi mai putem face un pas înainte, spuse Jo. Cred însă că nu deranjează pe nimeni dacă mă voi gândi în linişte asupra situaţiei. Creierul meu produce cel mai bine când e ferit de influenţe exterioare.

— Vreţi să vă retrageţi în singurătate, Walker? întrebă locotenentul.

— Nu, vreau să mă deconectez numai câteva ore, explică Jo. Pentru asta îmi sunt de-ajuns un pat bun şi un somn fără vise.

Paturile de la „Claridge” erau excepţionale, dar cu somnul nu fu atât de simplu. Căpitanul, destupă o sticlă, iar Jo se adânci în notiţele lui Tom.

Rezumatul actelor juridice făcut de căpitan era o capodopera a simplificării exacte. Pe o singură pagină erau expuse punctele esenţiale din mai multe sute de pagini de acte. Jo studie cu mare atenţie aceste notiţe şi trase concluziile lui.

— Toate cele şapte victime, spuse el, au avut multe trăsături comune. Erau taţi de familie, aparţineau celor mai bune cercuri, aveau avere şi o minusculă pată neagră în viaţa lor anterioară.

Tocmai micile pete negre din viaţa anterioară a lui Collins, Lutherford şi ceilalţi m-au interesat îndeosebi, sublinie Tom. Lynn Fox le-a dat pe vremuri de urmă, dar abia după cercetări îndelungate. Ştia de pata fiecăruia încă înainte de a muri respectivul, dar niciunul din aceste mici defecte de frumuseţe nu erau suficiente pentru a întocmi actul de acuzare.

— Nu puteau fi acuzaţi conform legii, spuse Jo, dar e aproape sigur că respectivii puteau fi lichidaţi din punct de vedere social, dacă s-ar fi făcut publice delictele lor... Să privim mai îndeaproape aceste aşa-

zise defecte de frumuseţe! Primul avea o pasiune moderată pentru morfină, al doilea era bănuit că şi-ar fi dopat caii în grajd, ca să le înlesnească victoria la curse. Al treilea era capul unei familii de vază, pe lângă care întreţinea şi două fetişcane de şaptesprezece ani. Următorul s-a îmbogăţit din afaceri cu terenuri, lucru pe care, de fapt, nu avea voie să-l facă în calitate de membru al consiliului municipal; al cincilea avea legături de afaceri interzise cu străinătatea, altul era bănuit că e contrabandist şi aşa mai departe, lucruri care nu sunt suficiente ca să chemi un om în faţa instanţei. Dar...

Aici Jo se opri. Tom se apropie de el cu o sticlă, îşi umplu paharul, aruncă înăuntru două cuburi de gheaţă şi se rezemă de uşă.

— Dar?

Jo repetă ultima parte a frazei, apoi o completă.

— Toate aceste defecte de frumuseţe nu au fost suficiente pentru acuzaţie, dar suficiente ca să îmbogăţească pe alţii.

— Vrei să spui, ca să fie şantajaţi?

Jo aprinse un chibrit.

— Da, asta vreau să spun.

— N-avem puncte de sprijin.

— Facem rost de ele.

— Dar nu văd pe niciunul în postură de şantajist.

— Nici eu, îl asigură Jo. Deocamdată.

— Fox e în orice caz exclus. Fox a fost până la sfârşit fără pată, un funcţionar absolut loial.

— Nu mă-ndoiesc de asta.

— Pe de altă parte, nimeni nu avea acces la acte, în afară de Fox.

— Nu-i chiar aşa, spuse Jo. În definitiv, actele se scriu şi se clasează. Le-au văzut destui oameni:

criminalişti, secretare, funcţionarii tribunalului, chiar dacă nu cred să fi fost vreunul din preajma lui Lynn Fox care să poată fi luat în consideraţie ca făptaş. În primul rând e necesară o privire de ansamblu pentru a împleti aceste şantaje unul după altul, în al doilea rând să nu uităm principalul: dacă teoria mea cu şantajul e bună, atunci şantajistul a angajat doi ucigaşi să înlăture victima, după ce i-a luat banii, ca să nu poată răsufla nimic. Tipul din umbră pare a fi destul de brutal. Toate stau în picioare, numai dacă teoria mea e valabilă.

— Dar de unde vrei să iei faptele? întrebă sceptic căpitanul.

— Direct de la rudele victimelor. Poate că aşa dăm de omul din umbră, cu condiţia ca...

Tom dădu din mână spunând:

— ...ştiu, cu condiţia ca teoria ta să fie bună. Mâine lucrăm deci iar pe două fronturi. Unul supune rudele la un examen sever, celălalt ia urma ucigaşilor.

— E exact ce ţi-aş fi propus dacă m-ai fi lăsat să vorbesc, spuse Jo.

— Şi cine ce face?

— Să dăm cu banul.

Jo se trânti în pat şi stinse lumina.

Îl mai auzi pe Tom înjurând deoarece se lovise la degetele picioarelor tot dibuind prin camera întunecată, ca să găsească ieşirea.

Tom Rowland, care cunoştea aproape toate actele pe dinafară, se apucă din nou de lucru. Jo profită de experienţa sa personală cu cei doi ucigaşi şi porni spre sediul poliţiei.

— Am uitat ceva, Sarasto, se adresă Jo locotenentului, care purta un papion mov asortat la

costumul galben pai. Am uitat fişele făptaşilor.

— Eu nu, spuse locotenentul. De la prima oră doi specialişti se află la registratura centrală din Florida. Compară toate rezultatele obţinute cu caracteristicile unor ucigaşi cunoscuţi. De aici rezultă uneori indicii. Unele le şi avem: înălţimea aproximativă, domiciliul aproximativ, arma folosită, marca maşinii şi metoda de a înlătura victimele. Dacă aceşti doi tipi au fost vreodată certaţi cu legea din Florida, atunci înseamnă că avem fişa lor.

— Dacă! spuse Jo. Mi-am mai adus aminte de ceva. Unul a folosit câteva expresii care aduceau cu jargonul piloţilor. Poate v-ar fi de folos.

Locotenentul îşi notă.

— Aţi remarcat vreun dialect?

— Cel mult prelungirea vocalelor, ca la cei din Sud.

Sarasto îşi notă şi acest amănunt.

— Ce aveţi de gând în continuare, Walker?

— Mă duc încă o dată la doamna Fox. Vreau să aflu exact încotro i-a plecat soţul.

— Vreo bănuială?

— Bănuială, ar fi cam mult spus, dar, oricum, n-o ştergi aşa, fără să laşi măcar o adresă, chiar dacă te ai în coastă cu fratele tău.

— Dumneavoastră, Walker, spuneţi „te ai în coastă”, interveni Sarasto zâmbind, o expresie tot din jargonul marinarilor, dacă-mi permiteţi să mă exprim în felul dumneavoastră.

— Eu mi-am sacrificat doi ani frumoşi din viaţa mea la marină.

— Aţi rezistat bine.

— Mi-am făcut piele vârtoasă la gât.

— De aici provine expresia de „ceafă tăbăcită”.

— A fost cea mai neplăcută călire din viaţa mea, îl

asigură Jo, dar datorită ei am dobândit calitatea grozavă de a rămâne sănătos. Recruţii tineri ar trebui să le fie recunoscători instructorilor lor, decât să se plângă de ei. Un rege de demult a spus odată: „Fie lăudat ceea ce te face rezistent, pentru că rezistenţa prelungeşte existenţa”.

— Există profesiuni în viaţa civilă unde rezistenţa contează mai puţin ca la noi.

— Da, există una, spuse Jo rânjind, cultivator de trandafiri într-o fabrică de flori de ceară. Dar crede-mă, Sarasto, un pianist de bar surd n-o duce mai uşor decât un măcelar vegetarian; decât aşa, mai bine paznic de noapte olog cu un câine orb. Poţi să mă crezi!

Cum însă nu avu parte din partea lui Sarasto de înţelegere şi nici nu se aştepta la aşa ceva, Comisarul X îşi luă rămas-bun şi plecă spre Mar Vista.

Vocea lui Sue Fox suna în vorbitor plină, ca din tubul lung al unui vibrafon.

— Cine-i acolo? întrebă ea.

— Eu sunt, copila mea, spuse Jo. Am trecut din întâmplare pe aici.

— A, dumneavoastră sunteţi, Jo!

„E atentă!” gândi el.

În aceeaşi clipă apăsă pe clanţă. Intră. În urma lui poarta se închise.

Treptat, scârţâitul pietrişului sub tălpile lui fu acoperit de zgomotul unei căderi de apă.

Jo nu-şi amintea să fi văzut vreo fântâna. Când ajunse lângă casă şi coti spre terasă, află de unde provine zgomotul.

Stăpâna casei îşi răcorea trupul bronzat, stând sub jetul de apă care curgea în bazin.

Când îl văzu, ieşi de sub cascadă, traversă bazinul şi urcă scara. Îşi aranjă puţin costumul de baie alb, în special sutienul, pentru a ascunde goliciunile prea expuse.

Era udă leoarcă, însă foarte vioaie. Alunecă pe lângă Jo şi se aşeză în fotoliul de paie.

— Azi e o zi frumoasă, nu?

— Avem atâtea zile frumoase, încât nu mai poţi face nicio deosebire, răspunse Jo. Pentru mine, care sunt din New York, ar fi şi mai frumos dacă ar ploua odată.

— Ieri noapte a plouat.

— Da, la Palm Beach.

Ea surâse.

— Cu siguranţă că n-aţi venit ca să vorbim despre vreme, cu alte cuvinte: n-aţi trecut pe aici din întâmplare.

— Ba da, indirect. M-am gândit din întâmplare la soţul dumneavoastră, la George Fox. Pentru asta am venit până aici.

— Curioasă coincidenţă, spuse ea gânditoare.

Apoi se sculă şi pregăti o băutură din suc de portocale şi lămâie. Jo o privea.

— Cum îi merge lui George? întrebă el.

— Nu ştiu, răspunse Sue. N-am primit încă nicio vedere.

— Aveţi vreo idee pe unde e?

— Eu?! întrebă ea, ca şi când ar fi fost o rudă îndepărtată a lui George Fox. Nu, niciuna.

— Nu intenţiona să treacă prin Texas?

— Da, voia, dar câte nu vrea George să facă! În general vrea atâtea, încât se împotmoleşte la jumătatea drumului.

— Nu există vreun punct de reper ca să-l găsim?

— Trebuie să-l găsiţi?

— E destul de important pentru cercetările noastre.

— De ce oare?

Cum să-i explice el asta? Cum să rămână rece în câmpul de raze al acestui trup atrăgător de femeie, care începea să se zvânte încet la soare? Cum să fie în stare să mai şi ascundă anumite lucruri, despre care nu putea să vorbească? Cerea un efort uriaş.

— Problema e foarte simplă, spuse Jo, cu toate că habar n-avea cum să continue. Munca unui criminalist cere atenţie. S-au întâmplat anumite lucruri ale căror fire se înmănunchează dincolo de orizont.

— Vreţi să spuneţi că se cunosc efectele fără a se şti cauzele.

— Cam aşa ceva. Ca să clarificăm aceste chestiuni, nu trebuie să neglijăm niciun punct. Avem impresia că un păpuşar foarte iscusit trage sforile şi ne dă de lucru. Trebuie să-l găsim pe maestrul care trage sforile. Pentru că nu ştim cine e, ne concentrăm atenţia asupra tuturor persoanelor care se remarcă prin absenţă.

Cu o mişcare bruscă, femeia schimbă poziţia umbrelei de soare, poate ca să-şi ascundă surpriza.

— Faceţi cumva vreo legătură între George şi aceste chestiuni?

— Fără plăcere, răspunse Jo. Încă nu văd vreo legătură logică, dar trebuie să aflăm.

— Adică să verificaţi, interveni ea.

— Dumneavoastră o spuneţi cu o claritate de care eu nu voiam să mă folosesc.

— Eu sunt întotdeauna pentru sinceritate.

— Şi eu, o asigură Jo. Trebuie neapărat să dăm de George. E de-ajuns să se anunţe la cel mai apropiat post de poliţie şi să declare acolo unde şi-a petrecut

ultimele două zile şi trei nopţi.

— Vreţi, deci, un alibi?

— Da, acesta-i termenul de specialitate.

— Înseamnă că-l suspectaţi cam mult.

— Nu mai mult decât pe alţii.

— Decât pe mine, de exemplu, spuse Sue Fox stăpânindu-se. Sper însă că vă puteţi tempera puţin gândurile, Jo. Orice aţi presupune, să ştiţi că George e cel mai inofensiv om care circulă prin Florida. E adevărat că-i plac băuturile tari, dar nu s-ar atinge nici măcar de o muscă. Dacă s-ar pune vreodată problema ca unul din noi doi să comită la nevoie o crimă, sunt sigură că mie mi-ar veni mult mai uşor decât lui. E drept că aşa ceva e mult mai greu de înfăptuit decât de închipuit. Am trecut printr-o asemenea încercare alaltăieri noapte, când cumnatul meu a fost ucis lângă mine.

— Ştiu că v-ar fi putut nimeri la fel de bine pe dumneavoastră, Sue! spuse Jo.

— Ţintaşul era de prima mână.

— Da, trage excepţional.

Jo se ridică. Ea schimbă repede subiectul.

— N-aveţi chef să vă răcoriţi?

Sue îl examină pe Jo cu ochi de cunoscătoare.

— S-ar putea să vă vină slipul lui George.

— Îmi pare rău, dar trebuie să mă întorc în oraş. Sunt gata să zbor dacă-mi mai daţi o mică indicaţie.

— Nu vreau de loc să scap de dumneavoastră, recunoscu ea. Un bărbat în casă înseamnă cel puţin – da, cel puţin sentimentul de siguranţă. Pentru dumneavoastră fac tot ce pot, şi nu numai, pentru dumneavoastră, Jo, ci şi pentru cumnatul meu mort. În privinţa lui George, să nu vă aşteptaţi la ceva deosebit. Poate că-l găsiţi la Bonita Springs. Nu cred

că mai e acolo, dar Bonita Springs e de obicei primul lui punct de oprire, când călătoreşte. Are acolo un vechi camarad de război, proprietarul unui bar de noapte. Domnul acela nu e pe placul meu, dar prieteniile între bărbaţi sunt mai greu de explicat decât teoria cuantică, Acest cântăreţ de bar şi cu George precis că au căzut întâi sub masă, abia după aceea îşi continuă George călătoria.

— Cum se numeşte respectivul? întrebă Jo.

— În ce priveşte exactitatea informaţiilor, vă spun numai sub rezervă. Îl cheamă Rud, Rud Bartow. Poate că aveţi noroc.

— Voi vedea ce-i de făcut. Îmi puteţi da o fotografie a lui George?

Sue aduse o poză şi-l conduse până la uşă.

— Când mai vorbim despre vreme? îl întrebă pe Jo.

— Îndată ce mă-ntorc.

— Când adică?

Nu ştia cât va mai fi în stare să se sustragă puterii de atracţie a acestei stele fixe.

— Poate diseară, spuse el.

— Atunci, poate pe diseară! Vă aştept.

În timp ce cobora agale strada încinsă, Jo se gândi: „Dacă te duci acolo, eşti la pământ. E ca o săritură fără paraşută!”

Se întâlniră la locul stabilit. Tom Rowland raportă unele erori pe care le descoperise.

— Nu e chiar atât de simplu, începu el. Poveştile astea sunt vechi de câţiva ani şi cel şantajat plăteşte în general sumele cerute dintr-un cont secret sau cu bani gheaţă. Perspectiva de a recupera cândva aceste sume îndeamnă familiile Lutherford sau Goldriver la o muncă minuţioasă de albine.

Verificarea vechilor extrase bancare cere mult timp. Înainte de toate trebuie să le găseşti. Domnii vor să ne ajute totuşi.

— O consolare nu prea grozavă, spuse Jo, dar intenţiile bune contează mai mult decât nimic.

— La tine cum a fost?

— Şi mai puţin, povesti Jo. La poliţie mulg fişele delincvenţilor, iar de la Sue Fox am obţinut un indiciu mai mult decât nesigur: locul unde putem da de George mergând pe urmele mirosului de whisky.

— Crezi că George e important?

— Mă tem că da, spuse Jo.

— De ce?

— Nu vreau să vorbesc încă. Ai putea să-mi sugrumi uşor presupunerea încă din faşă. Vom merge pe această urmă, ca să ştim dacă-i bună la ceva.

— Noi? întrebă Tom, care n-avea chef de multe în perioada călduroasă a zilei. Ce-ai zice de o baie în Atlantic? Te înviorează!

— Ce-ai zice de o călătorie la Bonita Springs într-o dubă a comisiei de criminalistică? Îţi mai animă spiritul, hm!

— Sunt o sută cincizeci de mile până acolo!

— Patru ore pe drum prost.

— Cum să-ţi scot ideea asta din cap? îl întrebă căpitanul.

— În niciun fel, răspunse Jo. Fără George Fox e ca şi când am fi terminat cu toată treaba.

— Ca şi când nu înseamnă că am terminat-o.

— Vrei să te-ntorci la New York cu opt cazuri nerezolvate? întrebă Jo.

— Atunci mai degrabă la Bonita Springs, hotărî resemnat căpitanul.

7

După un drum parcurs pe o căldură înăbuşitoare, prin regiuni mlăştinoase, intrară în Bonita Springs pe la ora 15. Oraşul zăcea sub soare ca un cozonac în dogoarea cuptorului.

Bonita Springs făcea impresia unei localităţi fără viaţă. Viaţă era numai în jurul fântânilor şi a răcoritoarelor.

— Cum îl cheamă pe respectivul? întrebă Tom.

— Rud Bartow.

— Barurile de noapte se deschid abia peste şapte ore.

— Important e dacă-i adevărată chestia cu barul. Sue cea bronzată nu ştia nimic precis.

Jo merse la poliţie. După zece minute totul se înlănţuise, Rud Bartow trăia aici de mulţi ani şi deschisese în şaizeci barul „Blue Jack”. Omul se bucura de o bună reputaţie. Localul era destul de decent. Funcţionarii considerau localul o mină de aur sau cel puţin una de argint. Treaba mergea strună. Rud îşi avea oamenii lui de încredere. Dacă nu voia, n-avea nevoie să se ocupe de local. Era de-ajuns să apară din când în când şi să golească casa de bani.

— De aşa ceva ar trebui să ne-apucăm şi noi după ce ieşim la pensie, spuse Tom când porniră mai departe. Să nu faci mimic în timpul zilei, iar noaptea şi mai puţin. Să stai în pat şi să numeri banii.

— Bartow e considerat un bun pescar, interveni Jo.

Parcă asta nu contează?

— Numai la ananghie aş sta să prind peşti mici, spuse Tom.

— Are o cabană pe lac.

— N-am uitat, şi un bungalow elegant la marginea oraşului.

— Mergem întâi la acesta.

— Ce vei rezolva cu asta?

— Un indiciu asupra lui George Fox. Am impresia că Fox nu numai că-i un om cu suflet, dar ştie şi să se înconjoare de prieteni potriviţi.

— Fiecare cu omul pe care-l merită, mârâi Tom.

Jo oftă:

— Cui îi spui tu asta?

„O ţineţi tot în direcţia turnului de apă, le spuseseră colegii de la poliţie, apoi o luaţi la stânga, spre dealuri, pe şoseaua nouă."

Cetatea lui Rud Bartow nu era greu de găsit. Sfida împrejurimile, fiind demnă de reşedinţa unui proprietar de baruri.

Sunară. Nimic, nicio mişcare.

— Nu-i ocupată, spuse Tom.

Sunară în vecini, la o sută de metri. Acolo aflară câte ceva despre Rud.

— Domnul Bartow nu-i aici, le spuse cu zel o bătrânică. Era cam prea mult fardată şi căldura nu pria de loc machiajului, din care cauză îşi tot făcea vânt cu evantaiul pe la nas.

— Ce credeţi, unde poate fi? întrebă Jo.

— La New York.

— Ştiţi precis?

— Sigur că da. Rud a trecut pe-aici dimineaţa, înainte de a lua avionul spre New York, la expoziţia mondială. Cred că asta a fost vineri. Ne-a trimis şi o

vedere.

— S-a cam grăbit vederea.

— Păi da, e „par avion”.

— Putem s-o vedem?

— De ce nu?! spuse guraliva bunică; apoi încremeni. Abia în clipa aceea începuse să judece.

— De fapt, cine sunteţi dumneavoastră?

Tom Rowland deschise portofelul negru de piele şi arătă insigna de serviciu.

— A, aşa? spuse femeia.

Dispăru şi reveni imediat cu ilustrata.

— Am găsit-o azi dimineaţă în cutie.

Tom cercetă vederea.

Salutări dintr-o călătorie în anul două mii, murmură Tom şi-i întinse vederea lui Jo.

Jo surprinse în câteva clipe esenţialul din această ilustrată.

— Drăguţ, numai că valorează exact cât o bancnotă falsă.

— Cum adică?

— Bancnotele false nu au putere de cumpărare, iar dacă le descoperi, îl acuză pe posesorul lor.

Jo se întoarse spre femeie:

— Domnul Bartow vă trimite întotdeauna vederi din călătoriile lui?

Ea se gândi doar o secundă.

— De fapt, nu. Călătoreşte rar.

— N-ai nevoie de un alibi în fiecare zi, murmură Jo şi scoase lupa ca să examineze atent ştampila poştei. Apoi i le dădu lui Tom.

— Vederea şi ştampila sunt bune – în afară de o cifra, şi anume doiul dinaintea lui şase. Adică data.

Spuse acestea foarte încet, ca să-l audă numai Tom.

— Da, doiul e destul de clar.

— Mult prea clar în comparaţie cu cele două linii ale chenarului. Dacă chenarul, e şters, nici cifra nu poate fi mai vizibilă. Cifra doi e falsificată.

— Lynn Fox a fost împuşcat în noaptea de douăzeci şi cinci spre douăzeci şi şase.

— Iar Bartow s-a bazat pe faptul că pe douăzeci şi şase e la New York, conform vederii. Dacă-ţi faci un alibi, măcar să-l faci ca lumea!

Tom îşi dădu îndată seama cum procedase Bartow.

— El însuşi a primit vederea şi a modificat data şi adresa. Se văd încă liniile subţiri de creion.

— A pus cu mâna lui vederea în cutie pentru că, procedând cum ştim, nu se putea folosi de poştă.

— Doamnă, din păcate, trebuie să reţinem vederea! se adresă Tom vecinei. Doriţi o chitanţă?

— O, puteţi s-o luaţi. Ce-i cu domnul Bartow?

— Nu ştim nici noi, îi explică Jo.

Salutară politicos şi plecară.

Jo se opri într-un loc de unde nu puteau fi văzuţi din casa lui Bartow.

— Dacă vineri l-a ucis pe procurorul Fox şi ieri mi-a întins o cursă, înseamnă că nu a fost la New York. Dacă a pus pe ascuns vederea la cutie azi dimineaţă, s-ar putea să fie acasă. Care dintre cei doi ucigaşi e Bartow, nu ştiu, dar precis că unul nu o duce acum prea bine. Trebuie să i se vindece o rană de pistol.

Tom îl aprobă din cap.

— Putem să-i întrebăm pe medicii din Bonita Springs dacă au tratat rana vreunui Bartow.

Jo îl dezaprobă.

— De ce aşa un ocol? Un ucigaş rănit nu se duce la medic decât când viaţa îi este în pericol. Îl vom întreba pe Bartow însuşi.

Se sfătuiră repede.

— Tu păzeşti casa pe dinafară, spuse Jo. Eu am s-o cercetez mai îndeaproape. Dacă stă în pat cu perdelele trase, se va mişca îndată ce mă aude.

— Fii atent, mârâi Tom şi-şi fixă un punct de observaţie vizavi de casa lui Bartow. Găsi un loc care să-i ofere vedere bună şi să nu fie prea departe de casă. La nevoie putea interveni imediat.

Jo se apropie din nou de bungalow şi se strecură pe lângă el până la poarta garajului. Era bine închisă. Când se apropie, Jo văzu că era una din acele porţi care se deschid din maşină apăsând pe un buton. Încercă şi el. Abia apăsase pe buton, că poarta se şi ridică zbârnâind.

În garajul dublu se aflau o maşină mică englezească, un BMC-Mini, şi un Chrysler. Limuzina avea aripile laterale pline de praf, iar pe jantă argilă uscată.

Jo era sigur că se afla pe drumul cel bun. Acest Rud Bartow, camarad de război al lui George Fox, nu se putea să nu aibă un amestec în afacerea asta. Dar încă nu era lămurit ce legătură avea cu George Fox.

În orice caz, Jo era aproape sigur că Rud Bartow stă ascuns în casă şi că a auzit deschizându-se poarta garajului. Mecanismul făcea destul zgomot.

Jo intră în garaj şi se uită în jur. De-a lungul pereţilor erau înşirate lăzi de whisky şi cutii cu sucuri, din cele care se servesc la bar.

În peretele din dreapta era o uşă care dădea direct în casă. Uşa era masivă, căptuşită cu tablă. Avea zăvor şi resort automat. Jo răsuci butonul ca să vadă dacă uşa este încuiată. Nu era. Se deschise fără vreun zgomot, cum deseori se întâmplă la uşi grele.

În casă era întuneric beznă. Bartow lăsase toate

jaluzelele în jos. Trebuia să dea aparenţa că e încă plecat.

Dintr-un motiv, pe care Jo şi-l explică mai târziu, ezită să înainteze mai mult de trei paşi în casă. Probabil că în acel moment intrase în funcţiune releul său interior de alarmă. Jo se opri deci în micul coridor, ascultă cu atenţie, dar nu auzi nimic.

Auzea numai vântul care pătrundea în garaj şi zgâlţâia poarta. Era un zgomot neplăcut, care-l împiedica să se concentreze de ajuns asupra pasului următor.

„Bartow trebuie să fi auzit ceva, îşi spuse el. Ucigaşii au urechi fine, pentru că stau toată viaţa la pândă. Înregistrează zgomote periculoase chiar şi în somn, chiar când aiurează sau au febră. Bartow e un expert în domeniul său, dacă a reuşit să scape până acum de sub urmărirea legii. Oricum, din zece crime trei se descoperă. Bartow a participat la mai mult de şapte. Are deci o experienţă vastă şi o ştie. Nu e omul care să doarmă liniştit şi nici să se lase arestat în pat.”

Jo era în acelaşi loc şi nu făcuse încă al treilea pas, când auzi un strigăt de afară. Odată cu strigătul auzi şi lipăitul unor picioare goale pe ciment.

Se întoarse brusc şi dintr-un salt ajunse la uşă, dar se izbi de ea. Lângă tocul uşii stătea un bărbat, cu braţul ridicat, ţinând în mână un cuţit mare de măcelărie. Era pregătit să dea ochi cu el.

O fracţiune de secundă stătură aşa, faţă-n faţă.

Jo aprecie fulgerător situaţia. Acesta era complicele din camera lui Collins, cel îndesat, cu barbă şi ochelari. Acum nu avea nici barbă, nici ochelari, dar el era. Purta o pijama, peste care aruncase în grabă un halat de casă. Mâneca dreaptă atârna liberă, pentru

că braţul era prins cu o legătură. Era braţul în care nimerise Jo.

În acea fracţiune de secundă Jo văzu totul extrem de limpede: bandajul alb însângerat, strălucirea febrei din ochii lui Rud Bartow şi disperarea care-l mânase să acţioneze.

Cuţitul mare şi ascuţit era în mâna sănătoasă şi Jo văzu cum îi scad şansele de scăpare. Cuţitul parcurge distanţa mai repede decât s-ar arunca el la pământ, chiar mai repede decât mişcarea ce-ar fi făcut-o el pentru ca să pareze lovitura sau să scoată pistolul.

Cuţitul aducător de moarte se şi repezi, catapultat cu forţa mâinii unui criminal aflat într-o situaţie fără scăpare.

Jo ştia că oţelul îl va atinge oricum, totuşi încercă să-l evite. Se-ntoarse pe jumătate, se aplecă, îndoi genunchii şi se pregăti de o săritură salvatoare într-o direcţie necunoscută.

Văzu dinţii dezveliţi ai adversarului, buzele-i crispate, muşchii contractaţi într-un act de oarbă voinţă.

În clipa aceea urmă împuşcătura.

Glonţul zbură cu o viteză de o mie de metri pe secundă prin garaj şi pătrunse în spatele ucigaşului. Mai iute ca gândul, provocă o reacţie care avu viteza curentului electric din reţelele de cupru. Încă înainte de a ajunge să lovească, voinţa de a ucide a lui Rud Bartow se curmă. Siguranţa căzu şi întreaga reţea electrică a sistemului său nervos se prăbuşi.

Braţul în care avea cuţitul rămase atârnat deasupra lui Jo, ca împietrit. Apoi pumnul se desfăcu şi cuţitul căzu jos. Odată cu el căzu şi Rud Bartow.

Când căpitanul Rowland năvăli în garaj, Jo stătea iarăşi drept, respirând cu greutate şi alb ca varul.

— Îţi mulţumesc, spuse Jo, ai făcut o treabă pe cinste. Eram deja cu un picior în groapă, şi asta pentru a doua oară în decurs de optsprezece ore. Bravo, îţi mulţumesc!

Apoi se aşează pe o ladă de whisky şi-l lăsă pe ucigaş, care era pe moarte, în seama căpitanului.

Tom se aplecă asupra lui Bartow şi-l întoarse cu faţa în sus. Bartow respira încă.

— Mai bine te duceai la New York, îi spuse Tom. Aşa e piesa! Ani de zile nu se întâmplă nimic, apoi vin toate deodată. Din ordinul cui l-aţi ucis pe procurorul Fox?

— Niciun răspuns.

— Cine-i complicele tău? insistă Tom.

— Nu primi nici de data asta vreun răspuns, cu toate că Rud Bartow deschisese larg ochii şi se vedea că înţelege cuvintele lui Tom.

— Din ordinul cui? insistă iar Tom. Unde-i George Fox?

Ucigaşul dădu din cap, strânse din dinţi şi nu spuse nimic.

Apoi se crispă tot. Ridică puţin capul, se uită în jur, gemu şi muri.

— Păcat, spuse căpitanul şi-şi puse arma de serviciu la loc, dar mai bine el decât tu.

Telefonară la postul de poliţie din Bonita Springs, pe urmă îl anunţară şi pe locotenentul Sarasto.

Până să vină comisia de criminalistică, percheziţionară casă. Găsiră un carneţel cu o foaie smulsă, un permis de armă şi revolverul. Era un Colt vechi, calibrul 38.

— Ca proprietar de bar de noapte a obţinut uşor permisul de armă, sublinie Jo. Rud e juma’ din firmă.

Se pare că el era autorul planurilor. Acum va fi greu să mergem pe urmele lui George Fox. Nu prea cred că a fost de curând la Bartow. Rud Bartow n-avea timp să se desfete cu amintiri de război şi să se-mbete împreună cu un fost camarad. Avea alte treburi!

Curând auziră sirenele poliţiei. Nu mică fu mirarea colegilor din Bonita Springs când îl văzură pe respectabilul proprietar de bar zăcând în asemenea postură.

— Aveţi dovezi împotriva lui? îl întrebă pe căpitan unul din noii veniţi.

— Câte să fie? întrebă Tom. Dacă nu vă ajunge faptul că e ucigaşul procurorului Lynn Fox din New York, atunci scoateţi-i glonţul din braţ. L-a încasat ieri seară, când a luat-o la fugă după o tentativă de omor nereuşită.

— Trebuie să fie un glonţ de oţel, calibru treizeci şi opt, adăugă Jo.

— Medicul legist examină mortul.

— Al cui e cuţitul? întrebă un poliţist.

— Al lui, spuse Jo. Amprentele mai sunt încă pe mâner.

— Ce făcea cu el în garaj?

— Curăţa cartofi, mormăi Tom Rowland, pe care întrebările poliţiştilor locali îl călcau pe nervi.

Medicul legist termină repede.

— Glonţul a distrus vasele coronariene, dar tot n-ar fi rezistat, chiar sub îngrijire medicală. Rana e tare urâtă. Culoarea epidermei indică un început de septicemie.

— Chiar septicemie?

Medicul aprobă din cap.

— Mai sunt întrebări?

Jo nu mai avea nicio întrebare; doar o rugăminte.

— Dacă veţi menţiona în raportul dumneavoastră şi ce grupă de sânge are, ne-aţi ajuta mult. Noi presupunem că are AB. Dacă şi dumneavoastră, doctore, stabiliţi AB, şirul dovezilor e ca şi încheiat.

— Cam inutil, spuse căpitanul şi insistă să se întoarcă la Miami.

Ieşi afară şi se duse la maşină. Fumă la umbră o ţigară. Jo încă mai discuta cu medicul.

Cum însă Jo întârzia. Tom deveni nerăbdător. În sfârşit, Jo veni.

— Era şi timpul, spuse Tom aruncând mucul. Ce-a mai fost?

— Nimic altceva decât că omul are oricând ceva nou de învăţat, spuse Jo. La Bartow nu intervenise încă rigiditatea.

— Ei şi?

— Se pare că Bartow avea o concepţie ceva mai deosebită despre onoarea ucigaşului.

— De unde deduci asta?

— A încercat în ultimul moment să distrugă ceva foarte important.

— Da, ceva cu carneţelul nu era în regulă, spuse Tom. L-am răsfoit. Erau numai câteva numere de furnizori.

— Şi foaia lipsă?

— Ai găsit-o cumva?

Jo dădu afirmativ din cap.

— Unde era?

— Medicul legist e un om foarte conştiincios, spuse Jo. Dintr-un motiv oarecare a examinat şi gura lui Bartow. Atunci am zărit între dinţi o bucată de hârtie. I-am descleştat maxilarele şi am găsit un ghemotoc de hârtie mestecat pe jumătate. Se poate vedea încă numărul de telefon.

— Foaia lipsă din carneţel?

— Exact! E un număr de zece cifre.

— Număr de zece cifre nu există nicăieri în America.

— Ba există. E compus din indicativul de patru cifre şi din numărul de şase cifre al abonatului.

Tom fluieră strident, coborând treptat tonul şi prelungindu-l.

— Rud Bartow era într-o stare gravă. A sărit totuşi din pat când a auzit zgomote. Înainte de a merge să vadă ce e, a distrus foaia din carneţel. Trebuie să fie deci un număr foarte important.

— Vom stabili imediat ce şi cum, spuse Jo.

Trecură pe la oficiul poştal, unde aflară că indicativul de patru cifre este cel din Palm Beach. Numărul aparţinea unui oarecare Charly Queen, proprietarul unui atelier mecanic din West Palm Beach.

— Colac peste pupăză, se burzului Tom. Am întrevăzut o astfel de călătorie în jurul lumii încă de când am pornit spre Miami!

Merseră de la Bonita Springs la West Palm Beach cam două ore şi jumătate pe autostrada numărul 80, de-a lungul ţărmului estic. Ajunseră cam pe la ora 19. Încă nu mâncaseră nici măcar de prânz.

— Ce-ai zice de-un sandviş cu ton? întrebă Tom.

— Nu-i rău, spuse Jo. În definitiv n-am la stomac nimic pe bază nervoasă. Recunosc, aş digera ceva, dar după treabă are gust şi mai bun.

Tom ştia ce înseamnă asta, aşa că se duseră la atelierul mecanic al lui Charly Queen.

Era încă deschis. Jo intră. Tom rămase în maşină, pândind cu ochii-n patru.

Ajuns înăuntru, Jo văzu un bărbat cu aparatul de

sudat în mână, lucrând la o cositoare mecanică, şi se gândi că acesta e omul pe care-l caută. După figură şi statură, era tânărul cu masca de nylon, chiar dacă purta acum o salopetă şi o şapcă de şofer pătată de ulei.

Când îl văzu pe Jo, se opri din sudat. Flacără se stinse pocnind ca de obicei. Mecanicul îşi ridică ochelarii pe frunte.

— Charly Queen? întrebă Jo şi privi în jur.

— Da. Ce s-a-ntâmplat?

— Îl cunoaşteţi pe Rud Bartow?

— Să mă gândesc.

Charly nu era nici nepoliticos, nici respingător, lucru la care Jo se aşteptase de fapt.

— Din Bonita Springs, adăugă Jo, Rud Bartow, proprietar de bar.

Bărbatul cu păr blond surâse.

— Ah, da, Bartow! A fost de câteva ori pe la mine. Are un motor de bord japonez, iar eu sunt singurul din Florida care se pricepe la aşa ceva. Cel puţin aşa se spune, adăugă cu prefăcută modestie. I-am pus motorul în faţă. S-a-ntâmplat iar ceva?

— Cu motorul nimic, spuse Jo, numai cu Rud.

— Îmi pare rău. Şi ce-i cu Rud?

Charly începu să-şi facă de lucru la un jiglor. Îl strânse în menghină şi-l lărgi cu un alezor.

— E mort, spuse Jo cât mai clar.

Niciun muşchi al feţei lui Queen nu trăda ce gândeşte.

— Da, câteodată merge repede, spuse el şi suflă în gaura făcută.

— Şi pe neaşteptate, adăugă Jo. Bartow a fost ucigaş. Avea un complice.

Charly Queen îşi ridică privirea.

— Nu mai spuneţi!

— Precis.

— Şi-l căutaţi la mine?

— Trebuie să căutăm peste tot, Queen.

— Ei bine, bănuiesc că sunteţi de la poliţie sau cam aşa ceva, dar de ce-l căutaţi tocmai la mine?

— Dumneavoastră îl cunoaşteţi mai bine pe Bartow.

— Chiar aşa de bine nu. Am aflat odată dintr-o discuţie c-am făcut războiul din Coreea la aviaţie, în aceeaşi unitate.

„Tot camarazi de război!” gândi Jo, dar faţa-i nu trăda niciun gând.

— Cum de se face atunci că Bartow avea numărul dumneavoastră de telefon? continuă Jo.

— Îl are?

— Da.

— Atunci şi l-a notat în caz de nevoie, pentru vreo reparaţie. Merg şi la domiciliu, ca să pun maşinile la punct.

— Ei bine, spuse Jo şi-şi aprinse o ţigară. Făcu o mică pauză, ca să-l şocheze şi mai tare pe Charly.

Când se aprinse ţigara, îl privi pe mecanic.

— Cum de a încercat atunci să digere tocmai numărul dumneavoastră, Charly, când moartea era aproape?

Queen rămase consternat.

— Pe ce cale spinoasă vreţi să alunec, domnule? întrebă el iscodindu-l.

— Noi lucrăm pe faţă, murmură Jo. Asta este metoda noastră. S-a stabilit oficial că Bartow a vrut să distrugă numărul dumneavoastră de telefon în momentul în care l-a nimerit glontele. N-a mai ajuns s-o facă. Acum spuneţi care-i părerea

dumneavoastră. Dar repede!

— Nu-mi vine nimic în minte, fir-ar să fie! mărturisi Queen, sincer uimit. E sigur ceea ce afirmaţi despre Bartow?

„Un actor fantastic”, gândi Jo.

— Bartow este unul din cei care l-au ucis acum două zile pe procurorul Fox, continuă el.

Queen dădu afirmativ din cap.

— Am auzit de asta. S-a-ntâmplat acolo jos, la Miami. Oribilă poveste. Dar cine ucide un procuror? Cu siguranţă că nu Rud Bartow.

Jo nu se lăsă antrenat în discuţie. Atacă din nou.

— Bartow a avut un complice! Unde aţi fost în noaptea de douăzeci şi cinci spre douăzeci şi şase septembrie?

Queen părea că se gândeşte.

— Un moment! (Găsise.) Am fost la pescuit. Da, cu barca sergentului Closter.

— Cât timp?

— De vineri dimineaţa până sâmbătă seara.

— Asta se numeşte un week-end întrerupt.

Queen rânji, dar se stăpâni în ciuda tuturor atacurilor. Era chiar prea amabil.

— Duceţi-vă odată la lacul Okcechobee pe timp de ploaie. Şi dumneata ţi-ai întrerupe week-end-ul, amice!

— Martori? întrebă Jo.

— O grămadă.

Comisarul X ajungea încet la punctul principal.

— Iar ieri unde-aţi fost?

— Contrar aşteptărilor, duminică s-a făcut iar frumos, aşa că am stat toată ziua la ştrand să mă bronzez.

— Ar fi bine dac-aţi avea martori şi pentru asta.

— Nu-i nicio problemă, spuse Queen cu cel mai dulce zâmbet. Mai aveţi şi alte câteva sute de întrebări de pus, domnule? Vă rog, daţi-le drumul. Curând închid atelierul.

— Ce maşină aveţi, Charly?

— Un Dodge.

— Aveţi armă de foc?

— Da, cu permis, un Mauser german de nouă milimetri. Pradă de război! L-am modificat însă pentru calibrul american de patruzeci şi cinci.

— Pot să văd arma?

— Din păcate, nu. Am pierdut-o la Everglades, nu mai ştiu exact când.

— Păcat, spuse Jo, foarte păcat!

— Da, păcat, spuse Charly Queen. Vă mai pot fi de folos cu ceva?

Jo dădu afirmativ din cap.

— Arma ne este de foarte mare importanţa, pentru caracteristicile individuale de foc.

Pot să merg s-o caut!

— Nu ne arde acum de glume, spuse Jo.

Queen pară puternic:

— Mda, bănuielile dumneavoastră nu sunt prea rele!

Se duse la poartă ca s-o închidă. Jo se văzu silit să plece, ca să nu fie încuiat acolo.

Nu terminase încă.

Bănuielile sale, ce-i drept, se întăriseră, dar băiatul era prea abil ca să poată fi atacat. Era ca cremenea, în care nu se înfige niciun piolet. Ca să se caţere mai sus, lui Jo îi trebuiau cârlige.

Făcu o ultimă încercare. Scoase o poză din buzunar şi i-o arătă.

— Îl cunoaşteţi pe acest bărbat?

Era George Fox. Jo nu rosti niciun nume.

Se-ntâmplă ceva la care Jo nu se aşteptase. Charly Queen răspunse afirmativ.

— Nu cumva e procurorul ucis? Fotografia lui a apărut în toate ziarele de două parale din Florida.

— E fratele lui, spuse Jo.

— Seamănă foarte mult între ei.

Jo nu mai întrevăzu altă posibilitate ca să-l prindă pe Queen. La ananghie, recurgea la cel mai vechi şi simplu truc: se purta ca şi când interogatul ar fi recunoscut deja totul. Presupunea pur şi simplu că Charly Queen e ucigaşul. Procedând astfel, obţinuse deseori rezultate neaşteptate.

— Charly, spuse el rar, cine ţi-a dat ordin să-l asasinezi pe Lynn Fox?

Mecanicul rămase o clipă buimac şi fără grai. Dar reacţia asta nu putea fi hotărâtoare; în fond, cine n-ar fi păţit la fel după o asemenea întrebare perfidă! Important e ce faci după ce-ţi revii din buimăceală.

Queen îşi mască gândurile cu zâmbetul său prefăcut.

— Domnule, spuse el rânjind, nu ştiu nimic şi nu veţi afla nimic de la mine, pentru că pe un om dezbrăcat nu poţi să-l buzunăreşti.

— Da, vom vedea, Charly Queen! spuse Jo.

Când ieşi afară, îl văzu pe Tom Rowland, care coborâse din maşină şi stătea rezemat de fântână. Tom se pare că aflase totul.

— Supraveghere! Imediat sub supraveghere! mârâi Tom când se îndreptară spre maşină. Dacă nu mă-nşel, acum stă zdravăn sub tensiune.

— Se bazează pe reciprocitate, mormăi Jo. Prind eu ştiuca asta fără solzi, trebuie să-mi pun numai mănuşile potrivite.

— Alea căptuşite cu şmirghel.

— Să-i lăsăm timp şi să-l provocăm încetul cu încetul, până face o greşeală.

Tot drumul de la Palm Beach la Miami, Jo rămase foarte îngândurat.

La „Claridge” avură numeroase convorbiri telefonice în timpul cinei. Când Tom îşi termină misiunea, supa se răcise, iar când se-ntoarse Jo din hol, sosul era rece.

Chelnerul era deznădăjduit.

Pe Tom şi pe Jo însă nu-i deranja. Ziua nu se scursese degeaba şi se întrevedeau de pe acum câteva rezultate.

— Ce spun Goldriverii? îl întrebă Jo pe căpitan.

— Au răsfoit toată ziua prin vechile documente de la contabilitate. Cu patru săptămâni înaintea morţii sale violente, senatorul Goldriver avea încă şaptezeci de mii de dolari într-un cont secret. Când, după moartea lui, a fost deschis testamentul, în cont figura doar suma de zece dolari patruzeci. Moştenitorii n-au putut afla nici până azi unde s-au topit cele şaptezeci de mii.

— Care e situaţia la Lutherforzi?

— Asemănătoare; la ei e vorba de o lipsă de peste cincizeci de mii.

Se putea uşor deduce restul şi chestiunea se limpezea.

— Natural că la mijloc e un şantaj, spuse Tom.

— Urmat de moarte.

Jo îşi tăie o felie de friptură. Când îşi puse felia pe farfurie, Tom îi întinse condimentele.

— La Smyrna ce-au spus?

— Ceva asemănător, raportă Jo. Smyrna nu avea

cont secret; soţia lui îl ţinea cam din scurt. Ea ţinea banii. Dar când a murit, au constatat lipsa colierului pe care Smyrna îl dăruise soţiei sale la nunta lor de argint. Au angajat un detectiv particular. Acesta a găsit colierul la un bijutier din New Orleans. I-l vânduse chiar Smyrna cu nouăzeci de mii, cu exact jumătate din valoare. Înseamnă că Smyrna avea neapărat nevoie de bani.

— ...ca să nu-şi piardă reputaţia, adăugă Tom.

— Banii i-a plătit aceluiaşi destinatar ca şi ceilalţi şase. Toţi au plătit ca să fie lăsaţi în pace, pentru că şantajistul ştia ceva despre ei. În compensaţie, le-a dăruit pacea veşnică.

Jo gustă din vinul profiriu; i se păru că altă dată fusese mai bun. Poate că şi chestiunea asta îi lăsa un gust amar în gură.

— Cine-i acest om, întrebă Tom, acest, necunoscut instaurator al păcii?

Întrebarea rămase suspendată în aer ca fumul ţigărilor pe care le fumau după-masă.

— Unul care şi-a putut procura despre cei şapte gentlemani informaţiile necesare.

— Asta o ştiam încă de azi dimineaţă.

— Nu, am mai avansat un pic, spuse Jo. Avem un instrument al şantajistului. Pe Rud Bartow îl avem cu siguranţă.

Tom îşi dezvoltă pe loc ideea.

— Bartow era prieten cu George Fox. Fox e fratele lui Lynn Fox. Lynn Fox era pe-atunci al doilea procuror şi se ocupa de aceste cazuri. Nu rezultă de aici un fir logic?

— Logic? Da! răspunse Jo îngândurat.

— De ce-a şters-o George?

— Aşa e, de ce? întrebă Jo. Sper ca în noaptea asta

să aflu mai multe. O voi aduce pe Sue Fox în starea în care să aibă chef de vorbă. Atunci scoatem cuţitele şi ne năpustim asupra taurului.

Jo stinse ţigara.

— Te aşteaptă? se interesă Tom.

Jo râse:

— Organizarea constituie jumătate din viaţă. Nu numai că mă aşteaptă, dar a consultat şi câteva cărţi de meteorologie. Totul de dragul meu.

— De meteorologie? mârâi Tom. Asta-i bună! Aş vrea să fiu o muscă şi să stau pe termometru.

După ce se gândi puţin, Jo luă rapid o hotărâre.

— Vino cu mine! spuse el. Am o misiune specială pentru tine.

Sue Fox purta o rochie ce părea ca şi când ar fi făcut baie în bronz auriu. Efectul era calculat la maximum, acţiona ca o injecţie cu glucoză asupra unui om epuizat.

Îl aştepta pe Jo între terasă şi bazin. În felinarele de vânt ardeau lumânări lungi. Flăcările se unduiau în briza ce venea dinspre mare.

Jo observă imediat că Sue ştie bine lecţia. Atâta că o spunea cu o oarecare ironie.

— Ca după atâtea zile călduroase de vară, noaptea suflă vântul. Îmi place clipa în care-şi schimbă direcţia. Întâi e foarte liniştit, apoi începe să vuiască. Atunci se simte mireasma de floare şi de fruct.

— Da, dacă nu vine furtuna, spuse Jo.

— Adevărat, o furtună poate nimici totul, răspunse Sue cu două înţelesuri.

— Furtunile se-anunţă din timp, zise Jo, şi adăugă: Scuzaţi-mă, doamnă, că n-am venit în costum de seară, dar n-am mai avut timp să mă schimb.

— Adevărat? întrebă ea. Sunteţi atât de ocupat?

— Nu numai asta, răspunse el sincer, telegrama dumneavoastră m-a chemat atât de urgent la New York încât n-am reuşit să-mi mai împachetez şi smokingul.

— V-ar sta bine în smoking.

Îşi făcu de lucru la bar.

— Pot să vă prepar pentru-nceput un Americano?

— Toate băuturile dumneavoastră sunt foarte bune, doamnă Fox.

„Doamnă Fox” părea să nu-i facă plăcere.

— Şampanie mai mult, sau suc de portocale? întrebă ea pripit.

— Dacă e dulce, atunci vă rog jumătate-jumătate.

Jo se aşeză comod în fotoliu. În timp ce fuma, se uita printre chiparoşi în jos, spre mare. Un vapor se îndrepta, în zare, spre nord. Jo îl urmări un timp, apoi îşi dădu seama că muzica lină ce se auzea nu putea veni de la vapor, pentru că era mult prea departe. Muzica se răspândea de undeva din nişte difuzoare ce erau deasupra terasei. Se auzea o melodie dulceagă, de Cole Porter.

Se pare că stăpâna casei avea planuri mari pentru astă-seară.

— Bună instalaţie stereo, spuse Jo când Sue aduse băuturile.

— Din păcate nu ajunge până la telefonul de la bazin, răspunse ea cu regret.

— Puteţi s-o faceţi.

— Nu prea.

— De ce?

Deodată parcă îi dispăru veselia.

— Nu credeţi că familia Fox se-ndreaptă spre declin?

Jo o privi pe deasupra paharului, cu aerul că nu prea vrea să-i dea dreptate.

— După aparenţe, în niciun caz nu, doamnă Fox.

Nicio femeie nu putea arăta mai bine. Dacă avea acest sentiment de declin, motivele erau fără îndoială altele, mai serioase.

Era dornic s-o cunoască şi-şi propuse sa facă totul în acest scop. Se pare însă că apăsase greşit pe butoane.

— De ce-mi spuneţi mereu „doamnă Fox”? întrebă ea fără ocol.

— Pentru că sunteţi căsătorită cu George Fox.

— Atunci, pentru a fi mai exacţi, ar trebui să-mi spuneţi „doamna George Fox”.

— Mă rog, cum doriţi!

— Eu însă prefer să-mi spuneţi Sue.

— Întocmai cum doriţi, răspunse Jo într-o doară.

— După-masă n-aţi fost atât de rigid şi protocolar. Ce s-a-ntâmplat, de ce v-aţi schimbat aşa?

— N-aş putea să ştiu…

— Sigur că nu ştiţi. Astfel de schimbări le observi abia mai târziu. Dar aşa este. Când simte că e în pericol, broasca ţestoasă îşi trage sub carapace capul şi picioarele, iar ariciul se ghemuieşte şi-şi zburleşte ţepii. Ce v-am făcut, Jo?

— Dumneavoastră? Ce să-mi faceţi!? căută s-o liniştească Jo.

— Aţi avut vreo supărare?

Jo agită paharul şi sorbi o înghiţitură.

— Să vorbim de lucruri, mai plăcute, doamnă Fox.

— Sue! Vă rog, chiar dacă mai sunt căsătorită cu George Fox.

Jo îşi ciuli urechile la un cuvânt.

— Mai? repetă el încruntându-se. Ce-nseamnă

„mai”?

— Că sunt încă soţia lui, cel puţin pe hârtie, şi că voi fi şi în viitor soţia lui, dacă tratamentul va da rezultate bune.

— Ce tratament? întrebă Jo.

Ea răspunse tot cu o întrebare.

— Vă puteţi imagina ce-nseamnă să fii căsătorită cu un alcoolic? Sunt foarte sinceră cu dumneavoastră, Jo. Vorbesc deschis, pentru că am încredere în dumneavoastră, şi pentru că sper să vă pot ajuta în munca dumneavoastră. Soţul meu este în drum spre Texas. E-adevărat, nu v-am minţit Numai că nu a plecat pentru afaceri sau de plăcere, ci avea de suportat câteva luni dificile acolo. S-a dus la sanatoriul de dezintoxicare Beaumont. Lynn Fox personal l-a anunţat acolo. E vorba de o cură destul de severă, cu două tăişuri. Pacienţii care ies de la Beaumont ori sunt vindecaţi şi nu mai pun niciodată alcool în gură, ori pier din cauza tratamentului... Aşa, acum ştiţi totul despre noi.

— Într-adevăr, nu-i de glumit, spuse Jo. Dar nu se poate spune că din cauza asta familia Fox decade. Poate că linia va fi iar ascendentă, ca după orice depresiune, în ciuda oribilei poveşti cu cumnatul dumneavoastră.

— Sunteţi un optimist! spuse Sue abătută.

— Cât timp ţineţi capul sus, cât timp rămâneţi pe poziţie, eu unul cred în asta, doamnă Fox.

— Aveţi calităţi imense în postură de consolator, spuse ea golindu-şi paharul cu sete.

Apoi se sculă. Jo îşi dădu seama că femeia băuse şi înainte de venirea lui. Făcea totuşi, eforturi să-şi menţină echilibrul.

La pick-up se schimbă placa. Sue pregătea din nou

o băutură. În liniştea care se făcu, Jo îşi prelucra în continuare tactica.

Nu pătrunsese încă destul de adânc, ca să ştie tot. Încă nu ajunsese la fund, ca să poată tatona terenul.

În acel moment se auzi un zgomot sec.

Putea fi trosnetul unei crengi, însă se pare că venea din casă.

Sue se uită la Jo.

— Ce-a fost asta?

— N-am auzit nimic.

Parc-a fost o clanţă.

— Eu aud de fapt bine, o asigură Jo.

— Dacă dumneavoastră, ca specialist, n-aţi auzit nimic, atunci înseamnă că m-am înşelat.

Jo ştia precis că Sue nu se-nşelase, dar spera ca zgomotul să nu se mai repete. Altfel îi strica întregul plan.

Mai târziu, după ce luară în silă câteva gustări reci, brusc ea îl rugă să-i facă o plăcere.

— Eu v-am angajat de fapt, constată ea.

— Nu numai de fapt, spuse Jo, ci sunt în serviciu] dumneavoastră.

— Vă cer prea mult, dacă vă rog să dansaţi o dată cu mine? Numai o dată! N-am dansat tare de mult.

— Şi vă adresaţi chiar şi pentru asta unui expert ca mine? Eu sunt un fel de Fred Astaire cu picioare de lemn.

— N-am spus eu că familia Fox e în plină decădere?

Jo însă făcu un gest ca şi cum ar fi spus că nu acceptă astfel de afirmaţii. O luă pe Sue de mijloc şi nu era vina lui dacă ea se lipi cu tot trupul de el. „Poate că aşa se dansează între artişti”, gândi el. Sue Fox fusese până nu demult o celebră actriţă de

revistă. Se mişca uşoară ca un fulg şi nicio notă nu sună fals când fredona acompaniind la vocea a doua melodia.

— Ce-ai învăţat, nu se uită, spuse ea şi vocea îi deveni o şoaptă. Aveam toate şansele la Hollywood, dar m-am săturat de toată mascarada. Un om care nu lucrează efectiv în acest domeniu, nu-şi poate închipui ce-nseamnă să fii zilnic şaisprezece ore în formă. Dacă se filmează, iei dublu şi chiar mai mult, dar cine poate rezista la infinit?

— Se pare că banii pe care-i încasează unii rezistă, spuse Jo.

— Într-adevăr, se câştigă zdravăn. În câţiva ani am făcut o jumătate de milion, dar pe urmă l-am cunoscut pe George. George se trage dintr-o familie de vază. Pe atunci era încă un băiat simpatic, chiar când era băut. Mă gândeam fie să trag tare încă zece ani la revistă până constat într-o bună zi că nu mă mai solicită nimeni, fie să mă retrag când sunt încă în culmea gloriei, să mă căsătoresc, să am copii...

— V-aţi căsătorit.

— După cum vedeţi. Am regretat. Nici copii nu am.

Brusc îi pieri cheful de dans. Trupul femeii se dezlipi de lângă el. Jo se bucură. Credea că în sfârşit a dat de capăt. Sue Fox, era pe punctul de a-şi deschide inima. Ajungeau câteva întrebări iscusite, aruncate ici-colo.

— Dar George vă iubeşte? întrerupse el pauza.

— Îmi iubeşte banii, spuse ea.

— Nu are şi el destui?

— A avut, răspunse ea cu amărăciune. După moartea tatălui său a moştenit exact jumătate din avere. Totul s-a dus de râpă în câţiva ani. Trebuie să ştiţi că George nu e un geniu financiar. Pe deasupra

n-a reuşit să refuze niciodată sfaturile unor aşa-zişi prieteni bine intenţionaţi. La început, când consuma doar o sticlă de whisky pe zi, mai mergea. Recupera ceea ce pierdea. Până acum vreo trei ani şi-a menţinut cât de cât averea. Când Lynn s-a mutat la New York, norocul păru că-l părăseşte. De orice se apuca, pe George îl urmărea ghinionul. Speculaţiile, cu terenuri au dat greş, acţiunile de petrol s-au devalorizat, o mină de uraniu din Mexic, în care investise enorm, s-a dovedit a fi o înşelătorie. Curând am ajuns în stadiul în care George voia să se atingă de averea mea. Eu am fost însă mână de fier. George primea de la mine bani de buzunar şi atât! De atunci a început să bea serios. Trebuie să recunosc că uneori avusese intenţii bune. Lynn reuşea să-l readucă uneori la realitate pentru scurt timp. Boala îl rodea însă pe ascuns. Până la urmă, Lynn n-a mai văzut altă ieşire decât să-i propună lui George o cură brutală.

— George s-a arătat de acord?

Ea dădu afirmativ din cap.

— Ciudat, dar a fost de acord.

— A-ncercat în aceşti ani să facă iarăşi rost de bani?

— Nu numai că a-ncercat, dar mai mult. S-a născut între noi doi o adevărată luptă pentru fiecare dolar. George a încercat în toate felurile să pună mâna pe conturile mele. Nici de la falsificări de cecuri nu s-a dat înapoi. Odată mi-a forţat chiar seiful. Totdeauna am reuşit să-i muşamalizez boacănele. Dar n-am făcut-o numai de dragul lui. Era vorba de cariera de procuror a lui Lynn. Cu un frate delincvent, şi-ar fi pierdut postul.

Jo mai avu de pus o întrebare.

— După lege, George Fox e moştenitorul de drept

al fratelui său. Cred că nu există altcineva care să ridice pretenţii. După cum aţi spus şi dumneavoastră, Lynn n-a murit sărac.

Sue Fox ridică din umeri. Pielea mată şi bronzată a decolteului strălucea în lumina lumânărilor. Părul negru-albăstrui strălucea ca o pictură japoneză în culori de lac.

— Sper că George va afla despre asta abia după ce tratamentul va da rezultate potrivite.

— Da, ar fi bine şi pentru el şi pentru dumneavoastră.

— Altminteri ne-ndreptăm spre catastrofă.

Sue se trânti în fotoliu şi-l privi pe Jo. Ochii îi licăreau. Respira adânc; materialul auriu se mula pe fiecare adâncitură sau proeminenţă a trupului şi parcă respira în acelaşi timp. Nylonul subţire foşnea la orice mişcare a genunchilor.

— Să vorbim despre altceva, spuse Jo.

Îşi aprinse o ţigară Chesterfield. În acel moment se auzi iarăşi zgomotul de adineauri, atât de tare, încât Jo nu putea să mai nege.

Sue Fox se sperie.

— Ce-a fost asta?

— Vântul, vreun oblon deschis.

Expresia ei se schimbă.

— Aş vrea să vedeţi dumneavoastră ce e, Jo.

— Frică?

— Nu, spuse ea, cu toate că pe braţe i se făcuse pielea ca de găină. Vă rog uitaţi-vă ce e, Jo.

El se sculă şi zâmbi.

— Ei bine, ca să nu vă faceţi impresia că sunt laş.

— Şi mă lăsaţi singură aici?

Jo ezită şi se opri. Ea nu avea de unde să ştie că nu-i făcea de loc plăcere această cercetare.

Dar nu avea de ales. Sue nu trebuia să observe nimic.

— Mergem împreună, însă o iau eu înainte, spuse el.

Căută la parter, deşi ştia precis că zgomotul venise de la etajul întâi.

În hol, Sue se agăţă de braţul lui.

— Câte încăperi are parterul? întrebă Jo.

— Hol, bucătărie, baie, camera de oaspeţi şi camera de zi cu televizorul.

Din hol se vedeau toate încăperile. Nu era nimeni. Nici nu putea fi cineva aici.

Casa era aranjată în stilul solid din Sud. În unele detalii, cum ar fi fost tablourile, se observa un uşor amestec de gusturi, amintind că stăpâna casei vine din lumea revistei. În rest, Jo o găsea foarte plăcută.

— Aici nu-i nimic! exclamă Jo. Ne-am înşelat.

Simţind cum ei îi bate inima lângă cotul lui, o privi lung pe femeie. Îi era într-adevăr frică.

Înainte ca această frică să devină panică, Jo o apucă de mână şi i-o strânse.

— Aţi trecut prin multe în ultimul timp, doamnă Fox.

— Vă rog cercetaţi şi camerele de sus. Sunt sigură că zgomotul a venit de sus.

„Un lucru e sigur, gândi Jo, dacă are o idee, nu renunţă uşor la ea”.

Urcă scara largă, iar Sue îl urmă. N-avea încotro.

Jo se orientă repede.

— Unde duce uşa de colo?

— În dormitorul meu.

— Aţi lăsat lumina aprinsă?

— Se poate.

— Iar în stânga?

— Dormitorul lui George.

— Vă rog să rămâneţi aici, spune Jo hotărât. Îmi promiteţi că nu vă veţi mişca din acest loc?

— Dacă insistaţi!

El cercetă prima încăpere. Era baia.

Intră apoi în dormitorul lui George. Se duse până la fereastră, se întoarse şi-l văzu pe prietenul său, căpitanul Rowland, stând în spatele uşii deschise. Tom stătea lipit de perete, avea ceva în mână şi-şi ţinea respiraţia.

Jo îi făcu imperceptibil cu ochiul. Tom dădu din cap.

Atunci o văzu pe Sue intrând pe uşă.

— Nici aici nu-i nimic, mormăi el.

— Dar uşa de la dulap era închisă, strigă ea agitată.

— Eu am deschis-o, minţi Jo şi o închise.

Ieşi grăbit din cameră şi o împinse pe Sue în cealaltă.

Era dormitorul ei. Putea să-l recunoască cu ochii închişi. Se simţea acelaşi parfum de cosmetice pe care-l emana trupul ei.

— A fost totuşi vântul, spuse ea răsuflând uşurată. Am să chem pe cineva să-ntărească zăvoarele de la ferestre.

— Mai degrabă trebuie să vă-ntăriţi nervii, o sfătui Jo.

— N-aţi auzit şi dumneavoastră?

— Asta nu-nseamnă că nu ne-am înşelat amândoi.

— Adevărat, spuse Sue Fox. Uneori doi oameni au aceleaşi percepţii, care nu se pot stabili exact. Să fie oare numai o păcăleală a simţurilor? Am citit odată că aşa ceva e posibil, dar numai când doi oameni gândesc acelaşi lucru. La ce v-aţi gândit înainte, Jo...?

— Să spun sincer...
— Da, să spuneţi sincer.
— Mai bine nu, căută el să scape.
— Atunci v-o spun eu.

Femeile pot fi foarte directe, o ştia. Situaţia părea să devină un asemenea caz de dezvăluire sufletească.

— V-aţi gândit la mine, spuse Sue Fox. De ce nu recunoaşteţi? Nu mă supăr. Nu m-aş supăra chiar dacă aţi fi gândit despre mine lucruri considerate neruşinate.

— Adevărat? întrebă el.

„Tom mi-e martor, gândi Jo, că nu e vina mea.”

— Recunoaşte! şopti ea. Recunoaşte odată!

— Ei bine, recunosc că...

Nu reuşi să continue. Ea se desprinse de braţul lui şi se aruncă impetuos asupra lui Jo. Atunci află el cât de flămândă poate fi o femeie şi cum îşi potoleşte această foame. Era foamea mare a unei femele de leopard, care ajunge în sfârşit la o apă şi îşi găseşte acolo prada, după o vânătoare îndelungată, fără izbândă, prin prerie.

8

După ce închise în urma sa uşa de la locuinţa din West Palm Beach, mecanicul Charly Queen redeveni Boyd Fletcher.

Încă se mai gândea la cei doi bărbaţi care-l vizitaseră în seara aceea şi gândurile îi reveneau obsesiv. Îşi amintea fiecare cuvânt din discuţia lor şi fiecare răspuns pe care l-a dat. Ajunse la concluzia că reacţionase bine.

Nu puteau să-i dovedească nimic. Acum, după ce murise Ted Parker, nici atât. Faptul că găsiseră numărul lui de telefon la Ted nu era nicio nenorocire. Parase bine lovitura.

Trei puncte prezentau pericol: cel cu arma, alibiul lui de duminică şi centrala. Da, totdeauna îl neliniştise legătura asta unilaterală cu centrala. Şeful ştia cu cine are de-a face, în timp ce ei habar n-aveau cine-i şeful. Poate ştiuse Ted Parker? Ori poate că şeful considerase situaţia atât de critică încât îl dăduse de gol sticleţilor pe Ted, pentru că rana de la braţ îl făcuse aproape lipsit de apărare?

„Dacă şeful a făcut asta, gândi Fletcher în timpul cinei, atunci e un porc şi nu merită nici el altceva decât să dea ortul popii.”

Nu putea întreprinde nimic în această direcţie, aşa că se îndreptă spre celelalte două puncte: alibiul lui de duminică şi problema Coltului. Poliţia desigur că a adunat gloanţele şi caută acum arma ucigaşă. Însă

fără armă nu puteau să-i facă nimic. De asta întrebase copoiul atât de ocolit de calibrul 45.

Boyd Fletcher împinse farfuria la o parte şi trase telefonul mai aproape. Formă un număr şi aşteptă cu răbdare până când cineva ridică receptorul. Răspunse o voce de fată.

— Alo, Liz, spuse el, cum a fost ieri la plajă?

— M-ai văzut, Charly?

— Bineînţeles, la îngheţată, la bufet.

Era foarte simplu: ştia că nu trecea zi liberă fără ca Liz să nu meargă la ştrand, unde consuma cu plăcere porţii mari de îngheţată.

— De ce n-ai venit la mine? întrebă ea.

— Erai foarte ocupată, baby.

— Ah, din cauza celor doi băieţi?

— Exact.

— Oh, Charly, spuse ea, mare şmecher mai eşti! Ăştia-s nişte papiţoi pe lângă tine.

— Am impresia că-ţi plac destul de mult papiţoii.

— Doar ştii, Charly... spuse Liz.

— Nu ştiu nimic, dar credeam că m-ai văzut şi tu.

— Da, mi s-a părut, spuse fata. Dar am crezut că m-am înşelat. Erau mii de oameni acolo, pe plajă.

— Nu, nu te-ai înşelat. Am fost tot timpul în preajma ta. Toată după-amiaza de duminică, până ce aţi plecat acasă.

— Până la şapte seara?

— Era chiar şapte şi cincisprezece minute, baby.

— Chiar aşa la fix ştii?

— Precum, vezi!

— Ce-nseamnă asta, Charly?

Obţinuse destul. Liz era acum atât de sigură că-l văzuse pe plaja de la Lake Worth, încât putea să şi jure, dacă ar fi fost cazul.

— Asta-nseamnă, spuse Charly, că prima duminică frumoasă trebuie s-o petrecem neapărat împreună, dacă-ţi face plăcere.

— Şi încă cum! recunoscu ea.

El mai povesti câte ceva, întărindu-i părerea că fusese şi el toată după-masa la Lake Worth. Apoi închise şi respiră adânc de câteva ori.

Pe urmă telefona la postul de poliţie. Sergentul Closter tocmai îşi terminase serviciul, dar mai era la birou. Charly Queen îşi arătă latura cea mai bună.

— Ascultă, Closter, sâmbătă seara am avut impresia la întoarcere că motorul bărcii nu mai trage chiar aşa de bine. Ce-ai zice să ne ducem la sfârşitul săptămânii acolo şi să-l demontăm.

— Hm, mormăi sergentul, cu plăcere. Nu sunt de serviciu. Ce părere ai, care-i cauza? Am observat şi eu o scădere a puterii.

— Segmenţii de piston sunt de vină, afirmă Queen. La motoare în doi timpi se lipesc uneori. Ai pornit-o cândva cu un amestec prea bogat.

— Se poate, spuse sergentul Closter. Crezi că-i ceva serios?

— Aiurea! O facem între două beri. Dacă nu-i de-ajuns o spălare, atunci punem opt segmenţi noi şi s-a făcut treaba.

— Cam cât o să coste? întrebă poliţistul, precaut.

— Pentru tine, preţul celor opt segmenţi, doar vreo trei dolari.

— Ar fi grozav.

— Bine, atunci s-a făcut. Desfacem motorul şi gata. Mai vorbim joi.

— Cu plăcere, Charly.

— Ei, atunci noapte bună, spuse Boyd Fletcher, pe care toţi din cartier îl ştiau de Charly Queen. Mai e

ceva?

— Da, este, ezită sergentul.

— Ce-i? E ceva la carburator?

— În ceea ce mă priveşte, totul e-n regulă, spuse Closter, pe ocolite. Am primit însă o comunicare.

— A fugit vreun copil de-acasă?

— Nu, e vorba de tine, Charly. Înţelegi, mi-e cam neplăcut. Serviciul e serviciu.

— Lasă menajamentele, spuse Boyd Fletcher stăpânindu-şi emoţia. Despre ce-i vorba, Closter?

— Mi s-a solicitat o informare pentru poliţia de criminalistică de la Miami referitor la reputaţia ta: condamnări anterioare, cum ai obţinut permisul de armă şi ce-ai făcut la sfârşitul săptămânii.

— Ei, şi? spuse Fletcher. Cu siguranţă, întrebări de rutină. Tu, ca poliţist, ştii ce-ai de făcut. Vei efectua cercetările cerute şi le vei transmite la Miami conform regulamentului.

Boyd simţi cum lui Closter i se ia o piatră de pe inimă.

— O fac scurt şi fără plăcere, îl asigură sergentul. Au să se mire. Dacă există ceva ce nu pot suferi, sunt aceste adulmecări pe urmele oamenilor cumsecade.

— Nu-ţi mai face sânge rău, Closter, spuse Fletcher. Îţi stau oricând la dispoziţie.

— Îţi mulţumesc, Charly, mormăi sergentul. Nu-i nevoie.

Când Boyd Fletcher puse receptorul în furcă, avea palmele transpirate.

De ce i-a fost teamă, n-a scăpat. Nu-i dădeau pace, iar instigatorul se numea Walker.

Trebuia să le zădărnicească zelul. Singurul punct nevralgic în răspunsurile sale fusese cel cu arma. A

afirmat că o pierduse. Era cusută cu aţă albă. Când pierzi o armă, îţi procuri cât mai repede alta.

Boyd nu pierduse Mauserul. Îl ţinea în sertarul de la birou. Pur şi simplu nu voise să-l scoată de acolo. Nu se ştie niciodată când şi la ce-ţi foloseşte o armă! Mauserul şi-l rezervase în cazul în care, din motive de securitate, nu mai putea folosi Coltul.

Se pare că sosise momentul. Alergau după Coltul 45 ca oficiul sanitar după un bolnav care răspândeşte microbi de tifos. Nu pomenise doar copoiul de caracteristici individuale de foc?

Trebuia să vadă exact ce e.

Scoase Coltul 45 din ascunzătoarea dintre panourile uşii şi luă şi Mauserul cu el.

În pivniţă căută câţiva saci în care ţinea cârpe vechi, ca să le ardă. Aşeză doi saci plini, unul în spatele celuilalt. Între perete şi saci fixă o scândură din lemn tânăr de tei.

Ca distanţă, fixă lungimea pivniţei şi trase întâi în saci cu Coltul cu amortizor, pe urmă doar o dată cu Mauserul de 9 milimetri redus la calibrul de 45. Mauserul nu avea amortizor de zgomot.

Dădu îndată sacii la o parte şi examina scândura. Toate trei gloanţele trecuseră prin saci şi erau înfipte în scândură, cele două gloanţe de la arma cu amortizor cam la o treime, cel din Mauser aproape până la jumătatea scândurii.

Boyd scoase cu grijă cele trei gloanţe şi le examină suprafeţele cu o lupă puternică. Văzu clar zgârieturile de pe gloanţele Coltului. Pe glonţul Mauserului nu era aşa ceva.

După acest examen, Boyd se gândi îndelung şi foarte intens. Ajunse la o concluzie pe care o socoti o culme a vicleniei.

Poliţia caută arma care lasă urme de foc foarte precise. Căutau Coltul său 45. Dacă făcea o coroziune în ţeava Mauserului, care să provoace caracteristici foarte asemănătoare? Va induce poliţia în eroare, crezând că are arma ucigaşă şi urmărirea va înceta.

De ce n-ar fi posibil?

Ideea îl entuziasmă într-atât, încât n-o mai cumpăni încă o dată, şi nici măcar n-o duse până la capăt.

Aşeză Coltul la loc în ascunzătoare, duse Mauserul în atelier şi făcu între ghinturile ţevii o coroziune, care să semene cât mai mult cu deteriorarea din ţeava Coltului.

Boyd consideră că trucul îi reuşise de minune.

Ca să fie absolut sigur, vru să mai facă o încercare în pivniţă. Nu mai apucă s-o facă.

Când să iasă din atelier, cineva bătu la uşă.

Boyd întrebă cine e.

— Sergent Closter, auzi răspunsul.

Fletcher deschise şi-l lăsă pe Closter să intre.

— Lucrezi încă? întrebă Closter.

— Da, o reparaţie particulară. Agregatul instalaţiei de răcire păcăne.

— Îmi pare sincer rău, Charly, că trebuie să rezolv în mod oficial...

— N-ai încotro, spuse mecanicul. Hai să terminăm odată.

— În primul rând e vorba de permisul tău de armă.

— Ce-i cu el?

— Deocamdată a fost confiscat.

— Ei, nu mai spune! spuse Charly mirat. Sunt foarte conştiincioşi!

— N-a fost nimeni la tine astă-seară? întrebă Closter aşezându-se pe bancheta din atelier.

— Da, au fost doi, povesti Charly, unul cu chef de

vorbă şi unul mut.

— Ce voiau?

— Arma mea.

— Mauserul?

Charly aprobă din cap.

— Cred c-am făcut o greşeală, Closter. Poate c-am fost emoţionat.

— Tu şi emoţionat?

— De la-nceput nu mi-au plăcut cei doi tauri. Doi tipi gen F.B.I., înţelegi? Ochi sfredelitori, trup barosan. Am vrut să scap de ei şi le-am spus c-am pierdut arma. Dracu' ştie de ce m-am lăsat purtat de aiureala asta. Scurt circuit!

— Şi n-ai pierdut-o?

— Nu.

— Nu cred să ai greutăţi din cauza asta, spuse sergentul. N-a fost o declaraţie în faţa instanţei. Unul din ei e numai detectiv particular.

— Cred c-a venit să dea de urmele ucigaşului lui Lynn Fox. Se purtau cu mine ca şi când aş avea vreo legătură cu crima asta.

— Au şi dat peste omul potrivit! spuse Closter tânjind. Mai bine dă arma, se face o comparare a gloanţelor, şi cu asta basta, s-a spart balonul de săpun! Unde-i arma?

Sergentul nici nu putea bănui ce se petrece în clipa asta în mintea lui Fletcher. Gândurile se învârteau în capul lui ca un carusel, în care bărcile parcă stăteau de-a curmezişul. „Chestia cu coroziunea a fost o greşeală, te-au prins!" Pe de altă parte se pricepea destul de bine la arme şi la tratarea oţelului, ea să-şi spună: „Coroziunea din Mauser nu poate fi nicidecum identică cu deteriorarea din Colt, ca să constituie o probă decisivă".

Boyd se gândi şi-ntoarse problema pe toate feţele. Nu mai putea da înapoi.

— Hai sus cu mine, îl rugă pe Closter, cu toate că Mauserul era în buzunar.

Îl lăsă pe sergent să aştepte sus în cameră, se duse în magazie, curăţă febril pistolul şi trase cu peria de două ori prin ţeavă.

— Ce faci? strigă sergentul nerăbdător.

— E-aici, spuse Fletcher. Întră în cameră ştergând încă pistolul cu o cârpă.

— Nu-l pot da poliţiei atât de prăpădit.

— Cu cât mai prăpădit, cu atât mai puţin suspect, spuse sergentul, apoi luă Mauserul, şi-i dădu lui Charly Queen o chitanţă.

În timp ce sergentul pleca, Boyd se gândea dacă va merge totul ca pe roate.

Nu putea merge totul ca pe roate.

Dis-de-dimineaţă Charly Queen se pomeni luat de la bormaşină de doi funcţionari de la criminalistică. Îl înştiinţară că e suspectat de a fi luat parte la asasinarea lui Lynn Fox. Îi atraseră atenţia, potrivit regulamentului, că tot ce va spune de-acum înainte în legătură cu această chestiune poate fi luat în consideraţie împotriva lui în faţa instanţei.

Nu-i puseseră cătuşe, dar în maşină unul se înghesui lângă Charly pe locul din spate şi se arătă al dracului de atent să nu scape când şoferul avea să oprească. Tot drumul spre Miami n-au schimbat niciun cuvânt cu el.

La interogatoriul de la sediul poliţiei, un locotenent îmbrăcat cam fistichiu îl luă tare pe Queen. Era un funcţionar destul de tânăr şi părea inofensiv în cămaşa sa vernil cu cravată albastră. Dar se-nşelase.

Locotenentul conducea cercetările în cazul Fox şi-l luă de la-nceput repede pe Charly Queen.

Merse chiar până acolo încât se îndoi de identitatea lui Charly şi-l crezu abia când acesta îi arătă buletinul de identitate, valabil şi în ordine. Amprentele lui Charly corespundeau celor originale.

Când terminară cu asta, discutară o oră numai problema alibiului său de vineri noaptea. Nu se interesă nimeni de alibiul său de duminică, poate pentru că duminică nu se comisese nicio crimă.

Probabil că ciocnirea cu Jo Walker la locuinţa lui Collins o considerau mai mult o chestiune particulară între el şi detectivul de la New York. Nu era nevoie să-şi dea atâta silinţă cu Liz.

„Ca să vezi cum te poţi înşela!” gândi Charly Queen, alias Boyd Fletcher. I se luă totuşi o piatră de pe inimă, pentru că alibiul său de duminică i se părea mult mai fragil decât cel din noaptea de vineri spre sâmbătă.

Curând îşi recapătă încrederea şi sângele rece.

— Unde spuneaţi că aţi fost în timpul crimei? întrebă Sarasto din nou.

— Nu prea ştiu ce vreţi să înţelegeţi prin timpul crimei, spuse Queen, dar am înţeles că e vorba de noaptea de douăzeci şi cinci spre douăzeci şi şase. Pentru că pe mine tot nu mă credeţi că am fost la pescuit, întrebaţi-l mai bine pe sergentul Closter de la comisariatul de poliţie West Palm Beach.

Charly nu se lăsă impresionat de nimic şi insistă asupra acestui martor, aşa că dădură un şir de telefoane, lucru care-i conveni lui Charly, dându-i răgaz de gândire.

Locotenentul de la comisia de criminalistică vorbi cu sergentul Closter. Closter spuse ce ştie şi îl

îndrumă pe Sarasto să cerceteze la sora sa Lilly, din Canal Point.

Sarasto îi telefonă surorii lui Closter, dar o găsi abia la fabrica de conserve. Lucra în schimbul de dimineaţă.

Sora lui Closter, Lilly, povesti tot ce ştia despre vizita lui Charly Queen, că venise vineri şi că plecase cu barca, că s-a întors sâmbătă pe ploaie şi i-a adus doi peşti.

Locotenentul îşi notă orele şi se uită apoi îndelung la însemnările făcute şi la harta rutieră din Florida de Sud.

— Ăsta nu-i un alibi, hotărî el, ci un balon de săpun. La drept vorbind, pentru perioada când s-a comis crima nu aveţi niciun martor ocular. Puteaţi foarte uşor trece la Miami pe lacul Okcechobee. Aţi ieşit cu barca în larg, aţi ajuns la mal, aţi făcut un popas la Miami, l-aţi împuşcat pe Lynn Fox şi v-aţi întors cu barca în aceeaşi noapte.

— Da, toate astea cu Dodge-ul care era în grădina domnişoarei Closter, îl întrerupse Charly.

Sarasto nu se lăsă păcălit.

— Fireşte, aţi luat maşina complicelui dumneavoastră. Rud Bartow. Am găsit urmele Chryslerului în apropiere de locul crimei.

— Trebuie să dovedeşti întâi, locotenente, că Bartow a fost complicele meu, spuse Queen cu obrăznicie. Perfect, domnule, acum e iar rândul dumneavoastră.

Pasul următor fu greu pentru locotenent. Ştia că nu-l poate dovedi. Legătura dintre diferitele indicii o putea face numai prin speculaţii şi nicio curte cu juri nu accepta asta! Orice avocat cât de cât isteţ i-ar fi aruncat în aer argumentele. Avea neapărat nevoie de

o mărturisire din partea lui Queen. Deocamdată era destul de departe de aşa ceva. Sarasto nu dădu atenţie reacţiei lui Queen, ci spuse:

— Vino în laborator, dragul meu!

În laboratorul de arme de foc, locotenentul adăugă:

— Vă putem oferi câte ceva aici.

— Mă las cu plăcere antrenat într-o discuţie interesantă, replică de sus Charly Queen.

Curând, însă, stăpânirea de sine îi scăzu puternic. Balisticianul începu:

— Acest Mauser de 9 milimetri, redus la calibru american de 45, e arma dumneavoastră, nu?

— Da, spuse Queen cu hotărâre.

— Cred că vă pricepeţi oarecum la arme de foc, continuă balisticianul. Uitaţi-vă în ţeavă. Vedeţi deteriorarea de sus, de la capătul ţevii?

Charly întoarse arma spre lumină.

— Da, o văd.

— Veniţi, vă rog, acum la microscop.

Îi arătară sub microscop întâi un glonţ cu manta de oţel tras cu Mauserul său, apoi glonţul ucigaş, pe care patologul l-a scos din rana lui Lynn Fox.

— Recunoaşteţi cele două zgârieturi? întrebă Sarasto nerăbdător.

Charly Queen dădu din cap.

— Mai aveţi ceva de spus?

— Da. Că nu eu sunt cel pe care-l căutaţi, nu l-am cunoscut pe Lynn Fox, nu l-am văzut niciodată şi, în consecinţă, nu l-am omorât.

— Dar caracteristicile de foc ale celor două gloanţe coincid. Ambele gloanţe au fost trase cu arma dumneavoastră.

— Dacă într-adevăr coincid, spuse Charly Queen adoptând o tactică deosebit de rafinată, atunci

înseamnă că un altul a lucrat cu arma mea; dar poate nu coincid perfect.

— Metodele noastre de lucru ştiinţifice sunt incontestabile.

— Metode ştiinţifice, da, spuse acuzatul, dar nu incontestabile, dacă confundaţi ştiinţa cu inducerea în eroare, locotenente. Mă-ndoiesc de coincidenţa perfectă a gloanţelor. Mă rog, de-acum înainte nu mai scot niciun cuvânt fără avocat.

Şi se ţinu de cuvânt.

„Vizita” căpitanului Rowland în vila Fox nu fusese decât o încercare de a afla amănunte despre stăpânul casei. Încercarea însă era cât pe ce să fie zădărnicită de auzul fin al lui Sue. La micul dejun, căpitanul îl asigură, pe Jo că reuşita se datora numai reacţiei prompte a lui Jo.

— Adevărat că m-am impus cu toată energia, confirmă Jo. Dacă e vorba de lucruri mari, pun în joc totul, dar mi se pare că n-a prea meritat.

— În orice caz s-au dărâmat afirmaţiile lui Sue, explică Tom. În dulapul lui George am găsit o frumoasă rezervă de whisky, apoi tablete de dezalcoolizare, dar cu ambalajele nedesfăcute; o legătură de chei false, printre care şi una de la seiful din dormitorul lui Sue.

— Mai era şi corespondenţa...

— Era în mapa de birou a lui George, la fund. Conţinea scrisori ce confirmau acceptarea lui în sanatoriul de dezalcoolizare Beaumont. Corespondenţa a purtat-o Sue. Se pare că a făcut-o fără ştiinţa lui şi el a descoperit ceva.

— Conform relatării lui Sue, între ei ar fi avut loc o discuţie destul de brutală.

— Dar până la urmă a plecat. Probabil o fi recunoscut că-i mai bine pentru el.

— Să sperăm că a ajuns la Beaumont, spuse Jo.

Când îl văzu pe chelner venind, adăugă:

— Vom afla imediat.

— Comanda Beaumont, anunţă chelnerul.

Jo îl urmă în hol. Se întoarse după câteva minute şi privi neîncrezător pe deasupra mesei cu micul dejun. Goli paharul de oranjadă înainte de a vorbi.

— Chestia cu înscrierea este adevărată. Sanatoriul din Beaumont cere pentru fiecare pacient doi giranţi. Ai lui George sunt Sue Fox şi fratele lui, procurorul. Unde apare numele de Lynn Fox, totul decurge corect. Dar toată afacerea asta are un semn de întrebare. (Jo goli ceaşca de cafea.) George Fox n-a ajuns la Beaumont. E aşteptat din douăzeci şi trei ale lunii.

— Asta nu mă miră, spuse Tom.

— Şi eu eram pregătit, reflectă Jo. S-ar putea admite ipoteza că s-a mai înfundat o dată zdravăn înainte de a face pasul în viaţa mai bună. Pe de altă parte, nu cred că s-a înfundat. Dimpotrivă. George se pare că încă are capul foarte limpede.

— S-o anunţăm pe Sue? întrebă Tom.

— Încă nu, îl sfătui Jo. Să încercăm să-l găsim pe George înainte de a-i provoca femeii un nou şoc.

Se duseră la Sarasto.

Charly Queen nu cedase niciun milimetru când sosiră Jo Walker şi Tom Rowland.

Locotenentul Sarasto părăsi camera de interogatoriu în care-l ţineau în cleşte pe Queen şi se adresă lui Jo.

— Se povestesc lucruri minunate despre

dumneavoastră în acest domeniu, maestre, spuse el. Se pare că aţi scos rădăcini celor care n-aveau nici măcar dinţi. N-aţi vrea să vă ocupaţi puţin de Queen?

— Cum merge?

— Alibiul e fragil. Îl prindem noi!

— Iar compararea armelor?

— Uitaţi-vă la ele.

Jo ajunse la aceeaşi concluzie ca şi balisticianul, comparând la microscop cele două caracteristici de foc.

— Domnilor, spuse Jo când fu absolut sigur, identitatea celor două gloanţe nu stă-n picioare.

— Din păcate, o ştim, spuse Sarasto.

— Mă pricep puţin şi văd dintr-o ochire, reluă Jo, că gloanţele au fost trase din două arme diferite, în ciuda asemănărilor. Dacă aţi consulta un expert, ar râde de dumneavoastră. Ar fi păcat de bani. Mă tem că nu veţi găsi niciun procuror care să formuleze acuzarea pe baza acestor indicii.

— Ne temem şi noi, mârâi locotenentul, dar inducerea în eroare e o metodă verificată. Personal, îl consider pe Charly Queen extrem de suspect.

— Şi eu.

— I-am spus că identitatea e dovedită şi sperăm să cedeze.

— Şi?

— Ţipă după avocat.

Jo îşi muşcă buzele.

— Nu puteţi să-l refuzaţi. Orice apărător oarecum inteligent îl achită pe Charly până mâine dimineaţă.

— Ce să facem acum? întrebă Sarasto destul de neajutorat, agitându-se prin îngustul laborator de colo-colo, ca un leu în cuşcă.

— Trebuie să găsim arma, spuse Jo.

— Dar cum?

— Daţi ordin să i se percheziţioneze dugheana.

— Am făcut-o demult.

— Există încă două posibilităţi, spuse Jo după un timp. Chemaţi un avocat şi în acest timp căutaţi să-i desfiinţaţi complet alibiul. Nu poate fi atacat din altă direcţie.

— Iar a doua posibilitate? întrebă curios Sarasto.

— E dificilă şi periculoasă, spuse Jo ezitând.

— Daţi-i drumul, nu vă sfiiţi, maestre!

— Cealaltă posibilitate ar fi să i se dea pur şi simplu drumul.

Locotenentul se opri, rămânând înmărmurit, cu gura şi ochii căscaţi.

— Să laşi liber un rechin? Niciodată! E un asasin! (Vocea lui Sarasto o lua razna.) E un ucigaş, pe cât de adevărat e că uraganele din Florida nu sunt provocate de o maşină eoliană! Ştiţi la fel de bine ca mine, Jo, că Bartow şi Queen sunt mână-n mână.

— Dar nu putem dovedi.

— Şi o facem mai uşor dacă-l lăsăm liber?

— Poate că da, cu condiţia să-l pândim ziua-noaptea.

— Să-l pândim? şuieră Sarasto printre dinţi. Cine s-o facă? Acest Queen e o vulpe bătrână care cunoaşte toate ieşirile.

— Totuşi, din comportarea lui în libertate putem deduce mai mult decât dacă ar sta patru săptămâni la închisoare preventivă, spuse Tom Rowland.

— Mai e ceva, întări Jo. Mi se pare că Charly Queen se află sub o serioasă tensiune. Dacă-l eliberaţi brusc, va deveni neîncrezător. Va încerca în tot cazul să se lepede de materialul compromiţător.

— Sau încearcă să se dea cu totul la fund.

— Asta ar fi o probă decisivă pentru noi.

Locotenentul se luptă cu el însuşi. Avea încă totul în mână. De el depindea hotărârea ce se va lua.

— Îl las liber, spuse el după o serioasă chibzuinţă. Dacă el e într-adevăr cel căutat, atunci ştie mai multe decât noi. Poate va relua legăturile care să ne ajute să lămurim complet cazul. Cei mai buni supraveghetori vor fi pe urmele lui. Da, asta e calea! Charly Queen e încăpăţânat ca un catâr; nu va recunoaşte niciodată! Pentru că noi nu-i putem pune frâu, o s-o facă singur.

Locotenentul organiză un serviciu de urmărire perfect şi se coordonă cu serviciul de criminalistică din Palm Beach.

După aceea îl lăsă liber pe Charly Queen.

Jo Walker insistă să-l urmărească pe Queen.

— Credeam că pornim în căutarea lui George Fox, spuse Tom în timp ce aşteptau în maşină, în faţa clădirii poliţiei.

— Asta o poate face Sarasto singur, murmură Jo. Charly e mai important acum.

— O fac cei din Palm Beach. Îl şi aşteaptă acasă.

— Pentru mine e atât de important, încât nu vreau să-l las în seama celorlalţi.

— Ce te-a apucat de ţii aşa la el?

— Nu ţi-a atras nimic atenţia? întrebă Jo.

— Nimic în afara celor discutate. Sigur că eliberarea lui reprezintă un risc. La New York n-am fi procedat aşa.

— Nu-i vorba de eliberarea lui, ci de Mauserul lui.

— Sarasto a fost obligat să i-l restituie. Permisul e valabil.

— Nu te repezi, spuse Jo.

Căpitanul se gândi intens.

— Ce altceva? Ne-am convins singuri că gloanţele de la Mauser şi cele ale armei ucigaşe sunt asemănătoare, dar nu coincid perfect.

— Sunt foarte asemănătoare, spuse Jo. Asta e bine s-o reţii.

— Foarte asemănător nu-nseamnă identic. Queen o ştie şi pentru acest motiv l-au şi eliberat.

— Prea asemănătoare, spuse Jo.

— Nu-nţeleg ce vrei să spui!

— Atunci ascultă: cu prilejul primei noastre vizite la Queen eu însumi i-am sugerat că arma ucigaşă, pe care-o căutăm, lasă pe gloanţe urme clare, pe baza cărora sperăm să-l găsim pe făptaş. Cum sunt aceste urme, nu i-am spus. Există mii de posibilităţi. Tocmai de asta mi se pare foarte suspect că deteriorarea din ţeava Mauserului lasă urmele Coltului 45, care se găsesc acolo tot la capătul de sus al ţevii, între ghinturi.

— Coincidenţă!

— Niciun fel de coincidenţă, mârâi Jo. Charly Queen e mecanic şi se pricepe îndeajuns la arme şi la materialul din care sunt făcute.

— Crezi că a făcut ulterior deteriorarea la Mauser?

— E foarte nouă.

— De ce să fi făcut asta?

Jo ridică din umeri.

— Habar n-am. Poate că a vrut să inducă intenţionat poliţia în eroare şi să spună: „Vedeţi cât de mică-i diferenţa între adevăr şi presupunere?” Poate că a vrut să paseze Mauserul poliţiei, ca să deruteze urmărirea. Cine poate cunoaşte gândurile unui criminal?... Un lucru e clar pentru mine: asemănarea dintre ţevi nu e o coincidenţă. Dacă

Charly Queen a făcut ulterior deteriorarea, atunci e de presupus că cunoaşte exact caracteristicile armei ucigaşe. De unde le cunoaşte? Le cunoaşte, pentru că posedă arma!

— Eşti dat dracului! recunoscu căpitanul. Deci nu trebuie să-l slăbim din ochi.

— Cel puţin să-ncercăm, spuse Comisarul X.

La zece şi ceva apăru pe uşa din spate a poliţiei Charly Queen. Îşi aprinse o ţigară şi se uită în jur. Îşi purtă apoi încet paşii pe strada Villárosa, care ducea la capătul liniei de autobuz.

Jo şi Tom îl urmară.

Tom coborî din maşină în faţa staţiei şi rămase aproape de Queen. Îl urmări pe Charly cum se duce la casă şi-şi cumpără un bilet pentru cursa de Palm Beach. Apoi Charly dispăru într-o cafenea, se aşeză la o masă, cu o bere în faţă, şi răsfoi revistele de pe mesele din jur.

Cercetând orarul, Tom află că autobuzul următor pleacă spre Palm Beach în cincizeci de minute. Se întoarse la Jo şi-l informă.

— Ce facem? Aşteptăm autobuzul sau o luăm înainte?

— Să aşteptăm autobuzul, hotărî Jo. Vreau să văd dacă într-adevăr se urcă.

— Dacă şi-a cumpărat bilet!

— De la flăcăul ăsta te poţi aştepta la orice.

Bănuiala lui Jo să întări.

La prânz Charly Queen nu era printre călătorii care urcau în autobuz. Căpitanul nu-l putu descoperi nicăieri. Autobuzul plecă la Palm Beach fără el.

Tom se-ntoarse la Jo gâfâind.

— Ne-a tras pe sfoară!

Jo porni pe loc în urmărirea lui.

Pe autostradă scoase toate sunetele posibile pe care le-ar mai fi putut face o maşină de serviciu hodorogită.

9

Charly Queen alias Boyd Fletcher, ajunse la locuinţa sa din West Palm Beach cu două ore înaintea autobuzului.

Întâlnise la Miami, la capătul autobuzului, un cunoscut care controla taxatorii de autobuze, şi acesta îl luase cu el.

Queen avea destulă experienţă ca să folosească din plin cele două ore. Şi-apoi, era sigur că-l vor supraveghea.

De la fereastra dormitorului se convinse că urmăritorii încă nu sosiseră.

Pe stradă nu se mişca nimic bătător la ochi şi nici în spatele casei nu se arăta vreun copoi.

Totuşi, situaţia era destul de albastră. Nu avea voie să facă nici cea mai mică greşeală. Dacă-l împiedica ceva, nu-i rămânea decât ori să treacă elegant pe deasupra, ori să doboare brutal stavila.

Se gândea la Ted Parker şi era decis la orice. Îşi va apăra pielea împotriva acestor pui de viperă. Deocamdată nu puteau să-i facă nimic şi aşa va fi până vor găsi Coltul 45. Trebuia să dispară imediat din casă! După prima percheziţie putea veni alta şi fiecare din ce în ce mai amănunţită.

Boyd încuie uşa locuinţei şi deschise ascunzătoarea dintre panourile uşii.

Sună telefonul. Se gândi să-l lase să sune, dar cum suna cu încăpăţânare, se duse la el.

Era centrala.

Bossul nici nu-l lăsă să vorbească.

— E rândul tău, Fletcher, spuse bossul. Păţeşti la fel ca Parker dacă nu faci următorul lucru: înlături imediat arma. Să nu crezi că e simplu. Când n-ai răgaz, e al dracului de greu s-o faci invizibilă. O duci la cabana lui Parker şi o pui acolo între bârnele din spatele dulapului. E un ordin! Ştiu exact de ce ţi-o cer. Nu-ţi lua riscul să-l desconsideri. Altfel te las în mâna lor!

— Ei şi? mârâi Boyd mânios.

— Ce-ai zice dacă te denunţ?

— Fă-o! îl înfruntă Fletcher. Chiar de acolo vin. Nimeni nu mă poate face mai negru decât sunt. Cu Parker ţi-a reuşit planul; cu mine ai avut ghinion!

Centrala intră brusc în subiect.

— Nu-i vorba de asta, băiete, spuse cu voce mieroasă. Ţin neapărat să ieşi din capcană. Vreau să te ajut. Am pentru tine încă o misiune activă.

— Care mai trebuie redus la tăcere? Dar fără mine, ţi-o jur!

— Să discutăm mai întâi preţul.

— Banii nu mă interesează – acum, când e vorba de ştreang.

— Ba tocmai că trebuie să te intereseze. Cândva, azi sau mâine, o vei şterge, băiete. Ca să reuşeşti, ai nevoie de bani gheaţă. Dacă poţi scoate cinci sute de dolari, e puţin pentru situaţia ta. Nu ajungi prea departe cu ei. Eu îţi ofer douăzeci de mii.

— Promisiuni deşarte, mârâi Fletcher.

— N-am plătit mereu până la ultima centimă?

— Să zicem! Ce-ar trebui să fac?

— Foarte simplu! Ascunzi arma la locul indicat.

— De ce?

— Poate o să am şi eu nevoie de ea, spuse bossul.

— Şi altceva?

— Mergi noaptea la Miami şi omori o femeie.

— Aşa, ca divertisment, hm?

— Divertisment sau nu, mi-e perfect egal. Principalul e să rezolvi totul!

— Cine e ea?

— Sue Fox, spuse vocea şi rămase calmă, ca şi când ar fi fost vorba de o ofertă specială de marmeladă de fructe.

Charly ezită.

— Douăzeci de mii, îl ademeni centrala din nou. Ajungi cu ei în America de Sud sau în Europa. Începi o nouă viaţă.

Fiecare cuvânt rostit de necunoscut era logic şi corespundea situaţiei.

Apoi necunoscutul îi dădu adresa lui Sue Fox şi locul unde va găsi banii, la ea acasă.

În timpul acestei convorbiri Fletcher se gândi doar o clipă că poate fi o cursă. Dar bărbatul se recomandase drept centrala şi în afară de asta le ştia numele false. Boyd nu mai avu niciun dubiu; era şeful, nu poliţia. Această convingere îl ajută să se decidă.

— În regulă, spuse el, se face!

— Atunci dă-i drumul imediat, altfel te vor urmări. S-ar putea să fii nevoit mai întâi să scapi de ei, dar maşina ta aleargă mai repede. Te sfătuiesc să nu părăseşti cabana lui Parker până nu se lasă întunericul.

— Ştiu cum să procedez.

— Pot avea încredere în tine? întrebă bossul.

— Ca-ntotdeauna!

— Perfect! Banii te aşteaptă!

Centrala închise.

Boyd Fletcher se duse iar la fereastră. Strada era liniştită şi pustie în arşiţa amiezii.

Coborî în garaj şi pregăti Dodge-ul pentru o călătorie lungă. Nu deschise poarta. Schimbă uleiul, controlă jocul la platine, turnă apă în radiator şi încarcă bateria. Pompă din butoiul de o sută de galoane până făcu plinul, umplu toate canistrele găsite şi le puse în portbagaj.

Aproape de ora 13 era gata.

Înainte de a-şi părăsi locuinţa, îşi dezbrăcă pantalonii şi fixă, cu bandă de lipit, Coltul 43, încărcătoarele şi amortizorul de partea interioară a coapsei. Se convinse că nu se vede nimic prin stofa pantalonilor.

Strada era încă liniştită când plecă. Nu-l urmărea nimeni.

„Douăzeci de mii de dolari, gândi el pe drumul ce-l purta spre vest. Îi iei şi pe ăştia şi, pe urmă, odihnă şi pace!”

Cât de repede şi neaşteptat se va întâmpla, Boyd Fletcher n-avea de unde să ştie la această oră fierbinte de amiază. Altminteri, făcea totul temeinic.

Către ora 16 ajunse la cabana lui Ted Parker. Era absolut sigur că urmărirea nu începuse încă.

Boyd îşi cumpărase în drum de-ale mâncării. Socotise că în tot timpul fugii sale e mai bine să se oprească la cât mai puţine benzinării şi magazine.

Îşi făcu sandvişuri, se odihni două ore, după care înotă în larg.

Apoi se puse pe treabă. Trase la o parte vechiul dulap din dormitor, desprinse din perete o scândură şi împinse Coltul, încărcătoarele şi amortizorul de zgomot între bârnele peretelui exterior, după care

puse totul la loc.

Scoase apoi o sticlă de bere din frigiderul lui Ted Parker. Berea era caldă, pentru că frigiderul nu mai avea de mult gheaţă. Berea mexicană era destul de tare şi-l făcu să transpire. Rămase o jumătate de oră la umbră, mai înotă o dată şi se întoarse la cabană când se lăsa amurgul.

Tocmai voia să-şi pună papionul şi să tragă gulerul peste el, când auzi un zgomot.

Ca şi când ar fi scârţâit duşumeaua sub greutatea cuiva. Nu prea aducea cu zgomotele naturale ale acestei pustietăţi.

Prevăzător, Boyd Fletcher se trase înapoi din faţa oglinzii şi căută bâjbâind scaunul unde atârna sub jachetă Mauserul. Străbătu camera cu pistolul în mână.

Nu văzu nimic. Nicio schimbare. Prin geamurile mate pătrundea o lumină gălbuie. Vechiul balansoar de pe verandă era nemişcat, numai pânzele de păianjen tremurau uşor în bătaia curentului.

Un animal, se gândi în prima clipă, o sălbăticiune, vreo vulpe, un iepure, un sconks sau aşa ceva. Dar nu-i posibil. Animalele simt oamenii şi se apropie de casă cel mult noaptea.

Zgomotul se repetă, de data asta foarte aproape şi precis localizat. Era o scândură de pe verandă.

Boyd văzu foarte clar cum una din duşumele se-ndoia sub greutate şi se freca de cealaltă.

Niciun dubiu! Cineva stătea lângă peretele exterior, între fereastră şi uşă.

Boyd se furişă mai departe, ridică arma şi nu slăbi din ochi uşa şi fereastra.

Nu-i putea scăpa nimeni! Aici era domeniul lui!

— Cine-i acolo? strigă el şi vocea îi răsună aspru.

După o pauză întrebă din nou:

— E cineva aici?

În acelaşi moment afară se mişcă ceva. Boyd văzu umbra şi se ascunse. Umbra străbătu veranda şi conturul unui trup apăru în cadrul uşii. Fletcher nu trase. Aştepta ca celălalt să fie complet în uşă şi să se uite înăuntru.

— Boyd Fletcher? întrebă cel din uşă.

— Îmi ştii numele?

— Nu numai atât, mormăi străinul, te cunosc şi pe tine.

— Şi eu te cunosc! şuieră Fletcher printre dinţi.

Celălalt păru mirat.

— Ne-am văzut vreodată?

— Doar am stat de vorbă.

Boyd ştia pe cine are în faţă. Era omul din fotografie, pe care i-l arătase detectivul din New York. Era chiar George Fox, pe care-l căutau peste tot. Recunoştea şi vocea de la centrală. Sigur că era el.

Când ajunse cu gândul aici, pe Fletcher îl cuprinse o furie rece. Filfizonul acesta elegant era vinovat de toate! De mizeria lui şi de moartea lui Ted Parker! Acum venea aici şi credea că poate aranja totul cu dolarii lui murdari.

Boyd Fletcher îi aruncă în faţă toată ura, fără ezitare.

— Ai fost camarad de război cu Ted Parker, nu-i aşa?

— Îl cunosc pe Parker. Şi?

— Tu l-ai turnat copoilor! Pentru că nu ştiai sigur dacă Ted îşi va ţine gura, după ce a fost rănit.

Celălalt vru să răspundă, dar Boyd nu-l lăsă să vorbească.

— Şi-acum ai născocit chestia asta frumuşică, ai?

Dar nu mai ţine, Fox!

— Despre ce vorbeşti?

— Ştii foarte bine. Trebuia să aduc aici arma crimei şi s-o ascund, ca s-o poţi lua. Fără armă nu mă pot acuza, dar cu arma mă înhaţă. Asta vrei, nimic altceva! Eu sunt omul care i-a lichidat pe cei şapte cetăţeni din Miami şi pe Lynn Fox. E-adevărat! Dar am făcut-o din ordinul tău! Numai dacă amuţesc pentru totdeauna poţi să-ţi continui în linişte viaţa ta mizerabilă. Ai venit ca să mă ucizi. Eu sunt ucigaş şi ştiu cum stă treaba. Dar nu va fi aşa, şefule!

— Eşti bun de legat, spuse celălalt gâfâind.

— Mintea mi-e mai limpede ca niciodată, George Fox! Am ştiut mereu din ce parte vine pericolul, de aceea nu mai ai scăpare. Nu-ţi las timp nici măcar de rugăciune.

Fletcher ridică arma şi ochi.

Fox încercă să oprească destinul.

— Stai! Vreau să-ţi!... strigă el disperat.

Glonţul şterse sfârşitul propoziţiei ca buretele ud creta de pe tablă.

Fox puse palma pe locul unde pătrunsese glonţul. Încercă încă o dată să evite sfârşitul.

— Fii rezonabil, omule! spuse răsuflând din greu şi căutând să se sprijine de perete.

— Da, spuse Fletcher cu faţa imobilă şi mai trase o dată.

De data asta nimeri mai sus, în locul decisiv.

— Da, azi sunt foarte rezonabil.

Iar când celălalt căzu cu o tresărire la pământ, adăugă dispreţuitor:

— Camarazi de război!

Veni în faţa lui George Fox, îl întoarse şi făcu proba pleoapelor. Se sfârşise cu Fox.

Fletcher ascunse Mauserul vârându-l sub cureaua pantalonilor şi se gândi ce-i de făcut.

Exista doar o soluţie, însă două căi cu acelaşi rezultat. Trebuia să facă dispărut cadavrul, dar în aşa fel ca să nu-l mai găsească nimeni. Poliţia avea metode iscusite de descoperire a cadavrelor. Era mai mult ca sigur că într-o zi poliţia va veni şi la cabană. Dacă-l îngropa în desişul din spatele cabanei, exista pericolul să-l găsească câinii. Fletcher hotărî să folosească cealaltă metodă. Din fericire nu există încă peşti poliţişti. Puteau căuta cu scafandri, dar lacul era în unele locuri, afurisit de adânc şi nămolul de la fund i-ar fi înghiţit.

Merse cu Dodge-ul de-a lungul golfului până la poalele dealurilor, unde era ascunsă barca lui Ted, Vâsli până la cabană şi se chinui să înfăşoare cadavrul cu grijă în vechile haine impermeabile ale lui Ted. Legă balotul cu toate sforile şi sârmele găsite prin cabană, îl duse în barcă şi căută două pietroaie. Cu pietrele şi cadavrul la bord merse spre larg dincolo de mijloc, până la locurile însemnate pe hartă cu albastru închis. Acolo îl scufundă pe George Fox. Balotul galben tras de pietre dispăru repede de la suprafaţă.

Fletcher duse barca în ascunzătoarea din stufăriş şi se întoarse cu maşina pe drumul de bârne până la cabană. După diferite semne, i se păru că George Fox cotrobăise aici înainte de venirea lui. Fox lăsase poate amprente. Trebuia să şteargă toate urmele. Avu destul timp în amurgul lung al serii de vară.

Boyd lucră atent şi nu uită nicio clipă că, folosindu-se de mijloacele moderne de urmărire, copoii puteau trage concluzii decisive din cele mai neînsemnate indicii.

Şterse podeaua nu numai pe locul unde se prăbuşise George Fox, ci curăţă toată camera.

Pe verandă şi pe cărarea spre apă nu mai era nevoie. Dinspre Atlantic veneau nori groşi de furtună.

Boyd cunoştea vremea din Florida. Era sigur că cel târziu la noapte vine furtuna şi mătură toate urmele existente.

După o înghiţitură dezinfectantă dintr-o rezervă de whisky, cam pe la ora 20 plecă.

Nu mai exista nimic să-l reţină; nimic în casa lui Sue Fox şi nimic pe drumul spre libertate.

10

Ajunseră prea târziu la West Palm Beach.

De afară, casa lui Charly Queen arăta suspect de părăsită.

— Obloanele de la intrarea dinspre curte sunt închise, răbufni Tom Rowland ud de transpiraţie. Ori nu vine de loc, ori a plecat din nou.

Merseră la comisariatul de poliţie. Acolo, doi civili erau tocmai pe cale să pornească pe urmele lui Queen.

— Nu vă mai osteniţi, spuse Comisarul X. Pasărea bătrână şi-a luat zborul. Cuibul e gol.

— N-aveam de unde să ghicim, se scuzară funcţionarii. Abia acum ne-a parvenit ordinul.

— Ştie el câte ceva, spuse Jo. Ne-a păcălit şi pe noi. Dracu ştie cum a făcut-o!

Telefonară la Miami şi vorbiră cu locotenentul Sarasto. Acesta le dădu mână liberă. Să facă totul pentru restabilirea contactului cu Charly Queen.

Deschiseră garajul lui Charly.

— Dodge-ul a dispărut, spuse unul din funcţionarii de la Palm Beach. Azi dimineaţă, când am făcut o percheziţie la domiciliu, mai era încă.

— Deci Charly a fost pe-aici, spuse Jo. Haideţi sus să vedem ce-a mai luat cu el.

Cei doi criminalişti, care făcuseră percheziţia dimineaţa, afirmară că nu se produsese nicio schimbare în locuinţă.

Comisarul X le dovedi însă că între timp Queen vorbise la telefon. Dimineaţa, după percheziţionarea casei, unul din funcţionari telefonase la comisariat. Era sigur că pusese corect receptorul în furcă. Receptorul era acum în altă poziţie. Numai microfonul se sprijinea de furcă.

— În niciun caz nu l-am pus aşa, îl asigură sergentul-detectiv. Ce concluzie trageţi, Walker?

— Că Charly a telefonat şi că era destul de agitat.

— N-avea cu siguranţă starea de spirit a unui hipopotam vesel. Totuşi, asta încă nu ne este de folos.

— Ar fi însă extrem de interesant să ştim dacă a telefonat el sau dacă altcineva l-a sunat, continuă Jo.

— Atelierul lui Charly Queen merge bine.

— Exact! E un mecanic de prima mână, aşa că e foarte solicitat, numai că în Florida există aceeaşi mentalitate ca în toate Statele din Sud: în orele calde de amiază treaba stagnează. Atunci se telefonează puţin. Ştim că Charly a fost aici între orele 12,30-13. Cum e aici cu convorbirile telefonice? Legătura se face încă manual?

— Nu, de doi ani avem centrală automată.

— Păcat, spuse Jo şi-şi văzu mai departe de treabă.

După o căutare minuţioasă găsi în sfârşit ceva. Un praf fin, galben, cum e praful ce cade din găurile făcute de carii în mobilele vechi. Făina galbenă o găsi însă pe jos, în culoarul dintre antreu şi cameră.

Examină întâi uşa. Apoi o compară cu celelalte. Nu era la fel, era o piesă făcută special, de o grosime mai mare şi cu geam colorat.

— A pus geam ca să nu fie atât de întuneric în antreu, spuse Rowland.

— Da, frumoasă piesă, murmură Jo cu admiraţie.

Atâta că nu găsesc nicio explicaţie pentru grosimea de şapte centimetri. Celelalte au cel mult patru.

Şi cum Jo insistă, demontară uşa şi o puseră pe masă. Abia atunci văzură ce este.

La marginea de jos se putea demonta o stinghie care corespundea perfect cu marginea uşii, prinsă în şuruburi de alamă îngropate. Şuruburile se demontau uşor, ceea ce însemna că fuseseră folosite des.

Când Jo le scoase, căzu puţin rumeguş, după care stinghia se desprinse foarte uşor. Pe dinăuntru uşa era căptuşită cu burete. Sub stinghie era un spaţiu gol, lat cam cât să poată intra cu uşurinţă o mână puternică de bărbat şi adânc cât o lungime de mână, aşa că ajungea până la geam.

Jo găsi în acest gol pete negre de ulei. Emana şi mirosul caracteristic al prafului de puşcă după mânuirea armei.

Luminară spaţiul gol. Pe lemn erau vizibile locurile unde fuseseră prinse încărcătoarele, arma şi amortizorul de zgomot.

— Aici era deci ascunsă şi noi o căutăm de atâta timp.

Ascunzătoarea era goală.

Puseră la loc totul cum fusese iniţial. După o oră constatară că ascunzătoarea era singurul punct de sprijin în cercetarea lor. Dar tot nu le folosea la ceva.

Jo îl informă pe locotenentul Sarasto despre descoperire şi-i atrase atenţia că Charly Queen are probabil arma asupra sa. Cum Charly putea fi dovedit numai pe baza armei, Sarasto ordonă imediat punerea sub urmărire a maşinii lui Queen.

După ce închise telefonul, un timp Jo se uită ţintă la aparat, căzut pe gânduri. Apoi se întoarse spre unul din criminalişti.

— Spuneaţi că numărul se obţine prin centrala automată. Altfel nu merge?

— Nu-nţeleg întrebarea, răspunse sergentul-detectiv.

— Fiţi atenţi. În S.U.A., pentru a obţine un număr cu indicativ afectat acestui sistem, e necesar ca ambii abonaţi să fie conectaţi prin aceeaşi centrală. În unele părţi din Sud legătura se face încă prin centrale cu telefonist.

Sergentul dădu afirmativ din cap.

— Da, poate, la sate.

— Aceste legături nu se fac direct.

— Se poate.

Posibilitatea de a afla ceva pe această cale era de-a dreptul minimă. Se interesă la oficiul telefonic dacă cineva ceruse în cursul zilei numărul lui Charly Queen.

Răspunsul fu negativ.

Legăturile nu le mai facem noi, spuse telefonista. Micile oficii de la ţară formează direct numărul şi fac apoi legătura cu abonatul.

Apoi telefonista de la informaţiile din Palm Beach adăugă ceva, care părea o rază de lumină în bezna ce-l cuprindea pe Jo.

— Aşteptaţi, vă rog, puţin! se auzi în receptor.

Nu după mult timp reveniră informaţiile. Telefonista îşi amintea că avusese o comandă către prânz. Un mic oficiu poştal din apropiere de Clewiston întrebase, la cererea unui client, dacă numărul lui Charly Queen e deranjat, pentru că nu răspunde nimeni la acest număr.

Jo ştia că Charly n-avea cum să răspundă înainte de masă, pentru că abia la zece fusese pus în libertate de poliţia din Miami.

Ceru să se facă cercetări amănunţite în legătură cu

convorbirea respectivă.

Cei doi poliţişti din Palm Beach se puseră pe treabă şi în mai puţin de zece minute aflară că informaţia fusese cerută de la un motel aflat la zece mile de Clewiston.

Plecară imediat la Clewiston şi ajunseră la ora optsprezece la motel.

Intrară în cafeneaua motelului şi se aşezară la tejgheaua barului. Tom făcu o mişcare cu capul spre stânga.

Trei cabine telefonice.

— Destul de rău, spuse Jo.

— Toate trei automate, cu fise.

— Mi se par destul de solicitate.

— Între timp puteau să telefoneze o sută de persoane.

Jo mestecă în cafea, şi se adresă fetei de la bar.

— Aţi fost de serviciu azi dimineaţă?

— Lucrez toată ziua în local.

— Vă amintiţi de o persoană care a-ncercat insistent să telefoneze la Palm Beach azi către prânz?

— Cum adică „insistent”, domnule?

— Adică încontinuu! De exemplu, ca atunci când nu se face legătura.

Fata se concentră, dar nu reuşi să-l ajute pe Jo.

— Uneori toate trei cabinele sunt ocupate deodată. N-aveţi idee câţi clienţi se perindă pe aici într-o oră! La ora prânzului au fost peste două sute.

Brusc, lui Jo îi veni o idee. Scoase portofelul şi îi arătă fetei o fotografie. Era a lui George Fox.

— Îl cunoaşteţi?

Fata aruncă în fugă o privire spre fotografie. Scutură din cap şi dădu poza colegelor ei. Una din ele îl recunoscu.

Veni la ei şi dădu din cap de câteva ori:

— L-am văzut pe omul acesta.

— Când?

— A fost aici între zece şi unsprezece.

— Sunteţi sigură?

— Absolut.

— După ce-l recunoaşteţi?

— După mutră, deşteptule, spuse ea, şi pe urmă îmi amintesc că a golit o jumătate de sticlă de whisky în trei sferturi de oră.

— George Fox a fost, mârâi Jo şi se adresă din nou fetei:

— A telefonat?

— Se prea poate. Nu i-am dat atenţie. Am fost atentă să nu plece fără să plătească.

— Ce maşină avea?

— Habar n-am. Sunt zeci la staţia de benzină.

— Bine, îţi mulţumesc foarte mult, încheie Jo.

Ieşiră din local.

— Deci, George Fox a fost aici, recapitulă Jo pe scurt. De aici cineva a încercat să-i telefoneze de mai multe ori lui Charly Queen. Putem presupune cu mare aproximaţie că George Fox a fost acela.

— Am fi ajuns şi mai departe dacă am şti ce-au vorbit cei doi, interveni sergentul-detectiv.

Mă tem, spuse Comisarul X, că nu vom afla niciodată.

Ţinură poliţia din Miami la curent cu ultimele noutăţi. Îi raportară locotenentului Sarasto că George Fox a fost văzut în apropiere de Clewiston la ora prânzului.

Sarasto promise să orienteze urmărirea în această zonă.

Jo şi Tom se întoarseră la Miami. Socoteau să

ajungă pe la ora 22, dar reuşiră să ajungă mai devreme decât se aşteptau. La ora 22 Jo era deja sub duş la hotelul „Claridge”.

Când să închidă robinetul cu apă rece, sună telefonul.

Jo se înfăşură într-un prosop şi ajunse la aparat înaintea lui Tom. Aştepta să-l cheme Sarasto.

Nu mică îi fu mirarea când auzi vocea lui Sue Fox. Era agitată şi vorbea încet.

— Jo, şopti ea, te rog, vino repede la mine.

— Nu ştiu dacă se mai poate azi, doamnă.

— Nu, te rog, foarte repede! Te rog, vino imediat.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Cred – mi-e teamă că e cineva în grădină.

— Nervii, Sue, o linişti el. Mereu când se face întuneric vezi stafii. Auzi zgomote care nici nu există. Doar şi ieri a fost la fel.

— Nu, nu mă-nşel! spuse ea agitată. De data asta precis nu, Jo. Mi-e frică. Te rog, vino imediat!

— Ei, o să vedem, spuse el şi închise.

Tom nu auzi decât răspunsurile lui Jo, dar îi fu de-ajuns ca să deducă restul.

— Iar aude ceva, spuse el.

— Nu-i de mirare. Dacă va continua aşa, o ia razna. Pretinde că e cineva în grădină. Bineînţeles că-i o prostie!

— De ce prostie? întrebă Tom.

— Aude lucruri care nu există.

— Ia nu mai spune! Ieri a reacţionat la un zgomot real. A căzut o vază şi a auzit.

— La dracu, ai dreptate! Adevărat că ieri s-a-ntâmplat ceva. Uneori te-ncurci în minciuni, încât tu însuţi nu mai ştii unde se termină minciuna profesională şi unde începe adevărul.

— Da, Sue Fox are auzul fin. Nu uita că a fost cântăreaţă de bar.

— Atunci, hai să mergem! spuse Jo.

Se îmbrăcă mai repede ca niciodată. Nu-şi amintea s-o fi făcut vreodată în mai puţin de şaizeci de secunde.

11

Boyd Fletcher ajunse cu bine la Miami Beach. Singurele lucruri care-l neliniştiseră puţin erau desele controale din afara oraşului şi diferitele comunicări cu cifru, prin radio, către poliţie. La Miami se simţi mai în siguranţă.

Parcă Dodge-ul într-o veche carieră de piatră nu departe de şoseaua de pe ţărm. Până dimineaţă maşina nu avea cum să incomodeze pe nimeni.

Cariera de piatră era la un sfert de milă mai jos de vila Fox. Boyd îşi puse un halat, mănuşi moi şi porni.

Urcă liniştit cărarea îngustă până ce ajunse la gardul înalt din plasă de sârmă. Era destul de întuneric, aşa că se căţără pe el.

Când alunecă pe partea cealaltă într-un tufiş, i se păru că cineva a aprins sus în casă lumina. Ajunse însă neobservat în umbra casei, şi se gândi că s-a înşelat.

Ori se culcă devreme, se gândi el, ori nu este acasă. Femei frumoase ca Sue Fox nu se retrag aşa devreme la culcare.

Fletcher se ridică şi se apropie de vilă. Se puse pe treabă fără să stea mult pe gânduri.

Planul lui era clar. Să ia banii din dormitor, şi-atât. Dacă reuşeşte să dispară cu banii, e bine. Dacă însă femeia îl va deranja în această operaţie, o va trimite după cumnat şi după soţ.

Nu întrevăzu niciun obstacol, intenţiile lui fiind

foarte clare şi reacţiile posibile bine stabilite.

Boyd Fletcher, încercatul mecanic, se căţără agil pe un zid scund al terasei, deschise nestânjenit zăvorul interior al obloanelor şi pe urmă uşa de la terasă.

Ajuns în casă, se opri o clipă.

Luă lanterna în mâna stângă. În dreapta avea Mauserul, gata de tras.

Raza de lumină se plimbă peste duşumea şi pe pereţi. Încă din hol Boyd îşi făcu o imagine generală asupra împărţirii parterului. Dormitorul nu putea fi aici.

Se duse sus. Aşteptă din nou la capătul scării. Nu mişca nimic, nu se auzea nimic, numai ţârâitul greierilor pătrundea surd înăuntru, iar magnetul unui ceas electric se mişca la intervale regulate.

A doua uşă pe care o deschise îl duse direct în dormitorul doamnei Fox. Se duse la fereastră, coborî jaluzelele şi perdelele şi făcu lumină. Nu închise uşa, ci o lăsă crăpată, pentru a păstra contactul cu zgomotele din casă, în cazul unei vizite.

În lumina puternică din dormitor putea face uşor restul. Nu dădu nicio importanţă bijuteriilor aflate pe o măsuţă din apropierea patului. Privirea lui căuta seiful.

În ciuda experienţei sale, îi trebui câtva timp până ce-l dibui. Exista o singură posibilitate, şi anume în spatele madonei spaniole.

Boyd ridică madona de pe soclu şi o puse jos. Seiful nu se vedea. Când Fletcher zgâlţâi soclul, observă că se deplasează câţiva milimetri. Descoperi în lemn o crestătură verticală. Broasca de siguranţă era aşadar în soclu. Deschizând-o, soclul se răsucea datorită unui arc ascuns şi lăsa liberă deschizătura din perete. Se pare că soclul madonei era înşurubat în uşa seifului.

Trebuia să-şi elibereze mâna dreaptă ca să rezolve problema broaştei de siguranţă. Nu se despărţea însă cu plăcere de revolver. Arma îi dădea liniştea şi siguranţa de care avea nevoie. Schimbă arma dintr-o mână în alta, pentru că trăgea aproape la fel de bine cu stânga ca şi cu dreapta. Îşi luă apoi instrumentul său special. Împinse una din plăcuţele înguste de aluminiu în despicătură, palpă mai adânc şi se hotărî să introducă şi a doua plăcuţă mai subţire.

Reuşi abia cu a treia să apuce.

Valţul de închidere se roti, broasca cedă. Soclul nu se răsturnă însă, aşa cum se aşteptase Fletcher, ci se dădu la o parte.

Deschizătură de sub el era de mărimea unei cărămizi. În caseta de oţel erau îngrămădite pachete de bancnote. Expeditiv ca întotdeauna, Fletcher nu stătu mult să se mire de indicaţiile precise ale centralei, ci puse mână şi luă.

Mâna dreaptă se-nfundă în casetă şi înşfăca pachetele. Stânga slăbi strânsoarea pe mânerul pistolului.

În acest moment, când toată atenţia îi era concentrată asupra prăzii, auzi un foşnet uşor.

Poate că vântul mişcase uşa.

Îşi trase brusc mâna din deschizătura îngustă, dar nu putu s-o scoată. Se desfăcuse marginea mănuşii.

Întoarse capul mai repede decât trupul. Apucă să vadă un braţ gol de femeie, care împingea madona spaniolă. Se lăsă în jos, lipit de perete, ca să scape de lovitura masivei statui de lemn.

Peretele îi frână însă libertatea de mişcare, iar mâna prinsă în casa de bani îl împiedică să sară spre pat. Nu putea să tragă imediat, aşa că madona de stejar îl izbi în moalele capului.

Se clătină.

Ochii mai apucară să vadă femeia. Era Sue Fox, precis era ea. Boyd îşi aducea perfect aminte de ea. Voi să ochească şi să tragă, dar constată că nu mai are în mână Mauserul. Muşchii braţului reacţionaseră contrar voinţei. Un spasm provocat de lovitura primită în cap îi desfăcuse degetele.

Arma era pe podea. Apoi Boyd Fletcher avu senzaţia că se găseşte la cinematograf, pentru că lumina începu să se stingă.

Nu lumina se stinse, ci intervenise orbirea scurtă care apare la pierderea cunoştinţei. Fletcher nu se mai putea apăra. Alunecă neputincios de-a lungul peretelui căutând să apuce Mauserul printr-un efort disperat. Femeia pusese însă piciorul pe armă trăgând-o spre ea. Luă Mauserul în mână; nu, îl ţinea cu ambele mâini. Faţa ei exprima hotărâre.

Boyd se holbă la ţeava pistolului său credincios. Gaura rotundă se înceţoşă şi se făcu prea întuneric ca să vadă ce se întâmplă cu el. Simţea că vine inevitabilul. I se făcu cald. Un vârf incandescent îl înţepă în intestine.

Nu cunoştea încă această senzaţie, pentru că niciodată nu-l străpunsese vreun glonţ, dar ştia precis că nu poate fi decât un glonţ. Aşa simţi un glonţ.

Imediat veni al doilea şi al treilea şi nu mai simţi absolut nimic.

Boyd Fletcher zăcea lângă perete, uşor încovrigat. Gloanţele pătrunseseră în el ca într-un şarpe veninos care ameninţă omul şi în care acesta trage până îi piere ultima suflare.

Sue Fox trase toate gloanţele, dar nu lăsă revolverul din mână, de parc-ar fi fost lipit acolo.

Părăsi dormitorul şi coborî. Când ajunse în hol, auzi

motorul unei maşini şi curând după aceea paşi grăbiţi. Cineva bătuse într-o uşă. Se pare că salvatorii o găsiseră deschisă şi pătrunseseră în casă.

Jo aprinse lumina.

O văzu pe Sue Fox în picioare. Era palidă ca un mort.

— Prea târziu, şopti ea. Am împuşcat un om!

— Unde e?

Ea făcu cu capul un gest obosit spre etaj. Apoi se trânti într-un fotoliu şi rămase cu privirea fixă.

Ca prin minune, Charly Queen nu trecuse încă de pragul morţii. Îl aşezară pe patul lui Sue.

Tom arătă spre rana de la cap şi spre cămaşa plină de sânge.

— Parcă l-ar fi izbit cu un fier de călcat.

— Femeile sunt în stare de orice, spuse Jo.

Charly, rănit grav, deschise în momentul acesta ochii.

Când îi recunoscu, rânji.

— Credeţi că mă aveţi la mână, spuse el respirând greu. Eroare, domnilor, nu mă prindeţi. Vă scap printre degete. Facem pariu că vă scap?

— L-ai omorât pe Collins? întrebă Jo.

Queen aprobă din cap.

— Pe Goldriver, Lutherford, Smyrna şi ceilalţi?

— Pe toţi.

Charly închise din nou ochii.

— Şi pe Lynn Fox?

— Da, şi pe el. Lăsaţi-mă să mor în pace!

— Ai vorbit la prânz la telefon cu George Fox?

— De unde ştiţi?

— Te-ai întâlnit cu el?

— Şi pe asta o ştiţi?

Jo văzu că nu-i rămâne decât să meargă la sigur. Criminalul le va aluneca curând printre degete, chiar dacă doar sufletul său negru trebuia să coboare în împărăţia lui Hades.

— Unde-i Fox? întrebă Jo.

Queen îşi adună încă o dată puterile.

— Centrala, spuse el, centrala nu mai funcţionează. S-a terminat cu ea pentru totdeauna.

Cu asta terminase şi Charly Queen. Din păcate nu-l puteau reţine cu forţa. În faţa morţii erau neputincioşi.

— Bună treabă a făcut Sue, remarcă Tom încet.

Îl chemară la telefon pe locotenentul Sarasto şi-i spuseră că problema e ca şi rezolvată. Jo se ocupă apoi de Sue, iar mai târziu, când veni locotenentul, prelua el restul cercetărilor.

Reconstituirea nu prezenta nicio dificultate. Cercetările lor coincideau cu declaraţiile lui Sue.

Procedura juridică era clară. Sue acţionase în caz de forţă majoră, în legitimă apărare.

Ceruse întâi ajutor, dar ajutorul venise prea târziu. A încercat să-l facă pe făptaş inofensiv ameţindu-l cu madona. Ameţeala n-a durat mult, asta o ştiau cu toţii, iar când excelentul ţintaş a încercat să ajungă la armă, Sue a luat-o şi a tras, înainte ca să tragă el în ea.

Niciun procuror n-o va găsi vinovată.

Înainte de miezul nopţii o patrulă trimisă în cercetare dădu peste maşina lui Queen în vechea carieră de piatră.

Jo, care merse cu ei, cercetă imediat maşina. Instinctul său ieşit din comun îi spusese unde să caute. După scurt timp scoase din acumulator ceea ce căutau de atâta vreme: Coltul 45, două

încărcătoare, muniţia de plumb şi un amortizor de zgomot.

Nu puteau pretinde mai mult în ziua aceea.

— Cazul e ca şi încheiat, spuse Tom Rowland. Nu ne mai aşteaptă noi surprize.

— Azi nu, spuse Jo reţinut.

— Bine, atunci rezerv un bilet de avion până la New York pentru mâine dimineaţă. Sau să iau două?

— Poate mai rămân o noapte la Miami, spuse Jo pe gânduri.

Apărură însă, totuşi, o serie de surprize. După plecarea comisiei de criminalistică, Comisarul X constată că plecase şi căpitanul la hotel. Rămăsese aici fără maşină, iar afară turna cu găleata.

O rugă pe Sue să-i împrumute maşina ei, Impala. Sue nu ezită de loc.

— Bine-nţeles, spuse ea. Cheia e în poşeta mea.

Jo căută în geantă, apoi în toate celelalte, dar nu găsi cheia de contact.

— Chemăm un taxi, propuse Sue.

— Poate dura o veşnicie. Dacă nu te supără, am să fac contactul fără cheie.

— Şi eu am făcut odată la fel, recunoscu Sue. Nu demult, am pierdut cheia în oraş, când făceam cumpărături.

Un montor de la reprezentanţa Chevrolet a fost atât de drăguţ şi mi-a arătat cum se face legătura. Vezi că găseşti pe-aici, pe undeva, o bucată de sârmă.

Jo părăsi casa şi auzi cum Sue încuie cu grijă uşa în urma lui. Se duse în garaj, puse din câteva mişcări maşina în funcţiune şi plecă în noapte, prin ploaie, la Miami.

Cursa Miami – New York decola dimineaţa la nouă. Jo îl conduse pe căpitan la aeroport.

— Trebuie să-nţelegi, spuse căpitanul, pentru poliţia din New York asasinarea lui Lynn Fox e clarificată îndeajuns. M-aş fi prăjit şi eu vreo câteva zile pe plaja de la Miami, dar asta nu e-n program. Unsprezece luni din an viaţa se compune din muncă. Înţelege-mă!

— Dar n-am spus nimic, răspunse Jo. Crezi, poate, că rămân aici de plăcere?

— Mă rog, nu de plăcere, dar poate pentru Sue Fox?

— Nici pentru Sue, spuse Jo. Uite, ţie îţi pot spune: din cauza Coltului lui Queen.

— Arma crimei? Dar o avem!

— Da, e neîndoios arma crimei, explică Jo, dar de unde muşchi în ţeavă? Între panourile uşii, unde o păstra Charly, doar nu creşte muşchi. Sau crezi că Charly a-mpodobit-o cu un bucheţel pentru vreo festivitate?

— Muşchi există peste tot, mârâi Tom. Putea fi chiar în maşină.

— Muşchiul nu creşte în cutia bateriei. Între locuinţa lui Charly din West Palm Beach şi Miami s-a mai întâmplat ceva cu arma asta, dar ce?

— Asta vrei neapărat să afli?

Jo confirmă întrebarea.

— Dacă e posibil, da. În afară de asta, Charly a mai dat un indiciu important. Precis că-ţi aminteşti. Când l-am întrebat unde-i Fox, a spus că centrala nu mai funcţionează, că nu va mai suna niciodată.

— Voia să explice cine e omul din umbră al întregii istorii, spuse Tom. Cine să fie, dacă nu George Fox?

George organiza şantajele, pentru că avea nevoie de bani. Informaţiile necesare şi le procura din actele fratelui său. Mai e vreo îndoială?

— Nu asupra procedeului, se rezumă Jo să spună. Mie-mi plac totdeauna afacerile limpezi. Pentru asta am nevoie de George Fox.

— Şi dacă e mort?

— Atunci de cadavrul lui.

— Unde vrei să-l găseşti?

— Acolo unde a ajuns şi muşchiul în ţeava. Nu uita, George Fox a fost văzut ieri la amiază aproape de Clewiston. Charly Queen a fost chemat la telefon de la Clewiston. De unde să ştie Queen că banii sunt în dormitorul lui Sue, dacă nu de la George? S-a întâmplat ceva de la prânz până seara.

— Da, da, posibil ca să mai aduni ceva fapte în această direcţie. Deci, mult noroc!

Căpitanul intră pe culoar spre avion, iar Jo se duse la sediul poliţiei.

Sue Fox era deja în biroul lui Sarasto şi dădea o declaraţie scrisă despre incidentul din dormitor, ca să se încheie protocolul.

Jo intră. O putea privi pe Sue dintr-o parte, fără ca ea să-l observe. Avea impresia că femeia îşi revenise.

Un zâmbet fugar trecu pe faţa ei bronzată.

— Nu vă deranjaţi, spuse Jo.

— Bine c-aţi venit, spuse locotenentul răsucind în mână arma crimei, de care atârna un carton mare. Nu ştiţi ultima noutate, Jo! Doamna Fox susţine c-a mai văzut aceasta armă.

Jo se aşeză în fotoliul liber şi privi întâi arma, apoi pe Sue Fox.

— Cum ai spus?

— Cred c-am mai văzut revolverul ăsta.

— Nu-i un revolver, spuse Jo, ci un pistol, dar n-are importanţă. Unde ai văzut arma?

Ea ezită. Răspunsul veni în sfârşit clar şi precis.

— La cumnatul meu.

— La Lynn Fox, vrei să spui?

— Doar am avut un singur cumnat.

Jo îşi stăpâni mirarea şi începu să plaseze noul fapt mozaicul lui mintal.

— Eşti absolut sigură?

— Destul.

— După ce-ai recunoscut-o? insistă Jo.

— După mâner.

— După patul pistolului adică.

— Da, aceste plăcuţe de plastic maro aveau şi la revolverul lui Lynn Fox o ciupitură. Avea forma unui fulger.

— Când l-ai văzut ultima oară la Lynn?

— Era încă al doilea procuror aici.

— Deci acum patru ani.

— Cam aşa ceva.

— A constatat că-i lipseşte arma mai târziu?

— Nu ştiu.

— Vom vedea imediat, spuse locotenentul Sarasto, apăsând pe un buton.

Ceru toate anunţurile de pierdere a armelor de foc în perioada 1959-1961. Era destul de conştiincios.

După câteva minute primi anunţurile, vreo câteva duzini. Armele de foc nu se pierd atât de uşor.

Constatară că Lynn Fox anunţase într-adevăr pierderea armei. Tipul şi numărul din anunţ corespundea exact cu cele ale armei criminale.

Pentru început fu o surpriză deconcertantă. În sine însă, faptul se încadra foarte bine în desfăşurarea evenimentelor, atât de bine încât Sarasto şi Jo se

înţeleseră fără cuvinte, dintr-o privire.

În prezenţa lui Sue Fox nu vorbeau cu plăcere despre asta, ca să nu amintească numele de George Fox.

După semnarea declaraţiei, Jo o conduse pe Sue şi îi predă Impala intactă.

— Trebuie să-ţi procuri o cheie de rezervă, o sfătui el.

— Înainte de a pleca, îl asigură ea. Acum mă duc la reprezentanţă.

— Unde ai să pleci? se interesă Jo.

— Încă nu ştiu, spuse ea. Undeva departe, cât mai departe. Trebuie să mă distanţez de toate. Şi-apoi, nu ştiu ce-i cu George. Îmi închipui însă! Mă tem...

— Şi eu mă tem, spuse Jo, dar nu avem linişte până nu suntem siguri.

— Există măcar vreun indiciu, o urmă poate?...

— O urmă, poate! spuse Jo.

— Nu fi aşa de ambiţios, îl rugă ea întinzându-i mâna. Oare ne vom revedea?

— Sper, spuse Jo. Când termin şi când praful se va depune pe întreaga istorie, poate. Da, când lichidez cazul definitiv, s-ar putea.

Ea se urcă în maşina albastră ca seninul cerului.

— Nu eşti mulţumit cu ceea ca ai obţinut? întrebă ea apăsând deja pe butonul de pornire.

Jo ridică din umeri. Spuse apoi cu două înţelesuri:

— Când un bărbat a încetat să fie nemulţumit, spunea bunica mea, atunci poate să se pregătească de pensie.

— Frumos, spuse ea pornind. Anunţă-mă când ai ajuns în acest stadiu. Vin să văd de gospodărie.

„De ne-nchipuit, gândi el în timp ce maşina ieşea din curtea poliţiei. Ar fi pur şi simplu de necrezut.”

Pentru ultima sa zi în Florida, Comisarul X avea de rezolvat un program destul de încărcat. Merse întâi pe urmele lui George Fox, acea urmă care trebuie să se fi încrucişat în după-amiaza zilei de ieri cu cea a lui Charly Queen.

Şi de data asta memoria îi veni în ajutor. Îşi aminti că proprietarul barului de noapte, adică Rud Bartow, are o cabană lângă lac, şi că atât complicele lui, Charly Queen, cât şi George Fox, fostul lui camarad de război, cunoşteau această cabană. Ce loc de întâlnire era mai aproape decât cabana?

Locotenentul îl ajută pe Jo cât putu. De la Bonita Springs li se indică exact locul unde se afla cabana de bârne.

Jo se duse spre prânz acolo şi o găsi uşor. Făcu o inspecţie minuţioasă a cabanei şi cercetă prin împrejurimi. În dormitorul din spate, aproape de vechiul dulap, descoperi pe podea urme de rosătură dispuse în semicerc. Se pare că cineva mutase dulapul. Jo dădu dulapul la o parte şi descoperi o scândură de parchet nebătută în cuie, şi sub ea un spaţiu.

Spaţiul era gol. Jo băgă mâna înăuntru şi când şi-o scoase avea sub unghii muşchi uscat. Cu acest muşchi erau astupate crăpăturile dintre bârnele peretelui exterior. Era o metodă frecventă de astupare a găurilor, pentru a nu trece curentul printre ele.

Aici fusese deci arma ucigaşă! Deci asta era explicaţia pentru muşchiul din ţeava pistolului.

Jo căută încă vreo oră, dar nu găsi nici urmă de George Fox.

Tocmai voia să plece, când aproape de drumul de bârne descoperi ceva care-i confirma prezenţa lui

George Fox. Lucrul găsit îi întări şi mai mult supoziţia. Răsturna toată construcţia cazului, care acum se prăbuşea din temelii. Jo căutase inconştient un punct de sprijin pentru bănuielile sale şi-l găsise.

Avea în mână întreaga rezolvare. Se întoarse în grabă la Miami, ca să fie acolo înainte de închiderea cazului, şi reuşi.

Până-n ora şaptesprezece vizită o bancă şi o agenţie. Îşi rezervă un bilet de întoarcere la Pan American Airlines de pe bulevardul Sunrise, apoi îl rugă telefonic pe locotenentul Sarasto să vină la hotelul „Claridge”.

În timp ce-şi făcea valiza, îi raportă locotenentului rezultatul cercetărilor sale la lac. Îi strică iubitorului de culori întreaga dispoziţie, dar îl învioră explicându-i că cercetarea în continuare a cazului nu mai intră în raza de acţiune a lui Sarasto.

Înainte de a părăsi hotelul, îi mai telefona o dată lui Sue. Fata din casă îi spuse că doamna Fox a plecat; încotro, nu ştia.

Cu asta, Jo îşi încheie vizita sa în Florida.

12

În apartamentul lui Jo din New York Bronx, Gun Hill Road, sună telefonul. Era ora 09 şi 40 fix, ora coastei de est. Jo se întorsese abia după miezul nopţii şi mai era încă în pat.

Se gândea că poate e căpitanul, dar nu era el, ci altcineva.

De sperat, Jo nu-şi pierduse speranţa, ca omul acesta să iasă la suprafaţă, dar nici în cele mai îndrăzneţe visuri ale sale nu se aşteptase ca George Fox să apară atât de repede. Obosise şi el de jocul de-a v-aţi ascunselea şi dorea, în sfârşit, să lase cortina.

— Aţi auzit foarte bine, spuse vocea sonoră. Vă vorbeşte George Fox. Ştiu că nu aveţi de gând să vă opriţi. V-aş propune deci să ne întâlnim.

— Cu plăcere, răspunse Jo binevoitor. Unde, domnule Fox?

— La mine, natural. Cunoaşteţi locuinţa: strada Houston Vest, numărul doi, opt, opt, la Shakespeare.

— Bine, atunci la Shakespeare! spuse Jo.

— Însă vă rog să veniţi singur, Jo.

— Bineînţeles, domnule Fox. Când să fie?

— Cât mai repede posibil. Să trecem mai repede peste lucrurile neplăcute.

Jo intră sub duş, se rase cu grijă şi se îmbrăcă. În timpul micului dejun vorbi cu cineva la telefon.

Scoase maşina din garaj şi coborî spre Manhattan. Înainte de unsprezece parcă maşina, intră în bloc şi

se urcă cu liftul la numărul douăzeci.

Sună. Îi deschise o femeie de serviciu.

— Dumneavoastră sunteţi domnul? întrebă ea.

— Care domn? se interesă Jo.

— Care a cerut să fac curat în locuinţă.

— Nu chiar acelaşi, spuse Jo, dar am o întâlnire aici.

— Plec imediat, spuse femeia. Am terminat.

Jo intră în apartament. Nimic nu se schimbase de la ultima lui vizită. Se ridicase doar puţin praful, care plutea acum în aer.

Jo inspectă toate încăperile. Nu era nimeni. Se aşeză comod într-un fotoliu şi fumă o ţigară. Tocmai voia s-o stingă, când sună telefonul.

Jo răspunse.

— Fox, spuse vocea cunoscută. Constat că aţi ajuns, Jo.

— Punctual ca soarele. Unde vă ascundeţi, Fox?

— Viu imediat. Am vrut să mă conving numai că cometa nu are o coadă de agenţi de poliţie după ea.

— Mă subapreciaţi, spuse Jo.

— Sper să nu vă supraapreciez, spuse celălalt. Încă ceva, Jo. Când se deschide uşa, s-ar putea să rămâneţi cam surprins, Vă rog să nu puneţi imediat mâna pe revolver.

— Cum? Eu?... spuse Jo. Mă bucur de întâlnirea noastră.

— Atunci, pe curând.

— Pe curând, spuse Jo cu răceală.

Cât fumă două ţigări, se uită de câteva ori la ceas. Cel care telefonase nu se grăbea, cu toate că era prin apropiere, din moment ce spionase intrarea clădirii.

În sfârşit, Jo auzi paşi. Se apropiară, se răriră, apoi se opriră.

Se auzi cheia în broască, apoi un zăvor tras şi uşa

se deschise fără zgomot.

În cadrul uşii stătea Sue Fox, frumoasă ca întotdeauna, dar foarte hotărâtă şi cu faţa mai puţin prietenoasă ca de obicei.

Jo nu văzu niciun motiv să se ridice şi s-o întâmpine. Aşteptă să închidă uşa şi să intre.

— Eşti surprins? întrebă ea.

— Nu, spuse el zâmbind.

— Dar nu m-ai aşteptat, nu? Sau?

— Nu, spuse el. În fond, mi s-a anunţat George Fox. Şi chiar de două ori. Totuşi, nu sunt surprins că George n-a putut veni, e mort. Ai preluat tu rolul lui, pe care toţi credeam că-l joacă George de ani de zile. Bietul Fox, n-a fost decât un sărman şi nevinovat tont!

Sue purta un costum bleumarin de stewardesă. Îi venea impecabil. Nu venise ca să încheie cu Jo socoteala cea de pe urmă. El bănuia de ce venise, dar ştia că trebuie s-o dezamăgească.

Pentru moment nu păru prea mirată că el ştie atâtea.

Deodată zâmbi.

— Ce ai de spus?

— Păi, cam atâta că încă de pe când erai cântăreaţă într-un local de noapte aveai o voce joasă, plăcută şi că-ţi făcea plăcere uneori să-ţi uimeşti spectatorii imitând vocile bărbăteşti. Treaba asta o ştiu de la agentul tău, care a lucrat ani de zile pentru tine, şi mai ştiu şi altele de la el.

Jo făcu o pauză şi ridică mâna.

— Stai jos!

— Mulţumesc, prefer să stau în picioare.

— Atunci să nu arunci vina pe mine dacă spusele mele te vor da gata.

— Vrei să mă dai gata? întrebă ea râzând.

— Ai puţină răbdare!... Era odată, începu el, o fată foarte orgolioasă şi nu prea talentată. Voia să pună mâna pe un băiat de familie bună. Mititica ştia că pretendentul se cam clatină material şi că-l poate ademeni în grădina căsniciei numai dacă-i oferă o avere frumuşică. Îşi făuri deci un plan cu ajutorul căruia să-şi poată preschimba într-o jumătate de milion puţinii bani de care dispunea. Îşi aminti de un vechi prieten, proprietarul unui club de noapte din Miami. Numele lui? Rud Bartow. Pseudonim: Ted Parker. La rândul său, Parker făcu rost de un alt vechi prieten, un ţintaş de elită, pe nume Charly Queen.

Apoi Sue Fox făcu rost de altceva, şi anume de adresele unor oameni bogaţi, care puteau fi şantajaţi. Materialul pentru aceste şantaje le lua din actele cumnatului ei, procurorul Lynn Fox, care lucra acasă cu ele.

A ţinut figura! Sue şantaja, îşi plătea din sumă complicii şi apoi ucidea victimele, pentru ca să nu sufle niciunul. Totul a mers strună, într-adevăr, de şapte ori, adunându-se astfel o sumă care nu era de dispreţuit.

Micuţa avea acum bani, ucigaşii îşi aveau partea lor, iar cumnatul procuror a fost mutat la New York. Însă plecarea sa jalnică din Miami, cele şapte cazuri misterioase nerezolvate nu-i dădeau pace lui Lynn Fox. A început să bănuiască ceva. Poate că şi fratele lui, George, i-a dat vreun indiciu într-un moment de luciditate. Oricum, Lynn a plecat în Florida, să clarifice cazurile din trecut. Faptul putea s-o pună în pericol pe Sue. Iată de ce ea îşi chemă vechii prieteni în ajutor. George, care devenise încă dinainte suspicios şi neîncrezător în reuşită, mi-a telegrafiat.

Jo se adresă acum direct lui Sue Fox:

— Nu mi-ai trimis tu, draga mea, telegrama, ci George. Tu i-ai aflat conţinutul abia când ai citit-o. Pe atunci credeam că e o măsură de prevedere din partea ta. Moartea bruscă a lui Lynn ne-a tulburat tuturor puţin privirea, iar lui George chiar mintea. Când m-ai cunoscut pe mine, rivalul tău, ţi-a fost uşor să faci jocul. Ţi-ai chemat din nou prietenii ucigaşi. Eu le-am scăpat printre degete şi l-am lichidat pe unul dintre ei. Tu singură l-ai sacrificat, pentru că devenise inutil datorită rănii.

Cu timpul, centrala, adică Sue Fox, a început să-şi facă griji. George mai trăia încă, dar după moartea fratelui său făcea orice, fără a se opune. Era în drum spre o instituţie de dezalcoolizare, dar l-ai chemat înapoi, ca să-l foloseşti în ultima scenă, şi anume a propriei morţi. Momeala era acum averea lui Lynn Fox, pentru care existau doar doi moştenitori: George şi Sue Fox.

Cât Jo îşi trase sufletul, Sue spuse:

— Da, grozavă fată!

— Răbdare, va fi şi mai grozav, spuse Jo. După ce-am dat de urma lui Queen, totul s-a complicat. Poliţia l-a lăsat liber şi Queen a primit un telefon. L-ai înfuriat foarte tare. Sub un pretext oarecare l-ai îndreptat spre cabana lui Parker. Dar nu i-a telefonat George Fox, ci tu însăţi. George a stat la un motel şi a golit o sticlă de whisky în timp ce i-ai telefonat lui Queen. Ulterior, l-ai convins pe George că e neapărat necesară o discuţie personală cu Charly Queen, de care depindea ca totul să rămână secret.

I-ai trimis lupului oaia. George, fraierul, lipsit de voinţă cum era, s-a dus la cabană încrezător şi Queen l-a împuşcat, aşa cum prevăzuseşi. Unde a dus Charly

cadavrul, nu se ştie. Probabil că l-a scufundat în lac. Eu n-am reuşit să-l găsesc. Între timp, tu ai scos revolverul din cabană şi l-ai ascuns în maşina lui Charly. Trebuia să-l prindem din cauza armei, în cazul în care n-ar fi reuşit planul de aseară. Dar totul a mers strună.

— Vrei să spui... rosti Sue foarte încet.

— Nu că vreau să spun, ştiu! spuse Jo. Mi-ai telefonat pentru că n-ai vrut să-l omori pe spărgător fără să se ştie. Totul trebuia să pară o simplă coincidenţă. Consecventă, l-ai pândit pe Charly în casă, l-ai doborât şi l-ai împuşcat, când îşi făcea de lucru la seif... Până aici totul a mers bine şi nu s-ar fi putut dovedi niciodată nimic. N-ai fi intrat la apă nici pentru faptul că banii de la bancă s-au topit, nici că ai economisit mai puţini bani decât spuneai în anii petrecuţi la clubul de noapte. Nu, altceva te-a trădat. E acel fleac de nimic, care te dă de gol.

— Sunt foarte curioasă, spuse Sue, stăpână încă pe ea.

Jo băgă mâna în buzunar şi scoase ceva mic, pe care-l ţinea în pumn.

— Fleacul îl am aici, spuse el fără să desfacă pumnul. Maşina ta mi-a spus adevărul. Trebuia să fac contactul, pentru că ai pierdut cheia. Contactul era făcut însă de tine încă de după-amiază. Altfel n-ai fi putut să te-ntorci la Miami după ce l-ai dat pe George pe mâna ucigaşului în cabana lui Parker.

— Aiurezi! strigă ea deodată.

— Sunt chiar prea lucid. Iată aici, doamnă, dovada.

Jo desfăcu pumnul. În palmă avea cheia de contact de la Impala, pe care o găsise nu departe de cabana lui Parker.

— I-a căzut lui George din buzunar, urmă Jo, poate

când l-a împachetat Charly. Altă explicaţie nu există. Asta dovedeşte că tu ai fost acolo; căci maşina trebuia într-un fel să se-ntoarcă la Miami.

După ce Jo termină ce avea de spus, Sue îl rugă să-i dea o ţigară. Jo îi dădu.

— Aşa e? o întrebă el când îi aprinse ţigara.

— Afară de câteva amănunte neînsemnate, recunoscu Sue Fox, aşa e.

— Tu eşti centrala?

— Dar cine oare?!

— Şi o spui atât de liniştită şi nepăsătoare?

Sue dădu din cap şi fumă mai departe.

— Sunt calmă şi nepăsătoare, pentru că te consider inteligent, Jo. Îţi fac o propunere! Sunt o femeie destul de arătoasă, îl moştenesc pe Lynn Fox, îl moştenesc pe George Fox; casa din Miami şi locuinţa din New York sunt ale mele. Toate la un loc fac cam un milion de dolari. În afară de faptul că te apreciez foarte mult şi am încredere în talentul tău de a spori această avere. Eşti singurul om în lumea asta care ştie cine a tras sforile. Nimeni nu te obligă să divulgi ceea ce ştii. Putem pune totul pe seama lui Charly Queen şi a lui George şi ne petrecem restul vieţii în tihnă în Bahamas.

— Bine, spuse Jo. Dar dacă nu sunt de acord? Cum îţi imaginezi atunci restul vieţii?

Sue Fox nu mai zâmbea.

Uitase să tragă din ţigară şi-l rugă pe Jo să i-o aprindă din nou.

În timp ce el se pregătea, nu dădu atenţie pentru moment mâinilor ei. Fulgerător, ea scoase din costum un revolver „Beretta”, o armă de damă, mică, dar cu efect mortal.

— Atunci mi-am închipuit viaţa astfel, spuse Sue

Fox şi ţinti spre Jo. Adică fără tine! Îmi vine greu să te lichidez, dar n-am de ales! Nu te voi uita toată viaţa, totuşi o voi face. Altfel, viaţa mea ar fi şi mai scurtă.

Ridică încet arma, dar nu reuşi să tragă.

Bărbatul care intrase fără zgomot în apartament o prinse pe la spate în braţe, strâns şi repede.

Tom Rowland îi lipi lui Sue Fox coatele de trup. Arma se descarcă în jos, fără urmări pentru Jo.

— Laşule, gâfâi ea furioasă. Deci, n-ai venit singur!

— Da, sunt destul de laş, recunoscu Jo, mai ales în situaţii complicate, când eu şi Tom lucrăm cu plăcere mână-n mână.

Cătuşele răsunară la încheieturi: un zgomot supărător în încăperea primitoare.

După ce maşina poliţiei o luă pe Sue Fox, Jo Walker îi predă căpitanului într-un plic închis cheia de contact de la Impala.

— Se cam înghesuise în tine, hm? mormăi căpitanul Rowland când părăsiră locuinţa. Vreau să-ţi amintesc că scorpionul nu-i porumbel.

— Oricine se poate înşela, spuse Jo. Important e să nu te-nşeli mereu. Până la urmă găseşti unde-ai greşit. Mai pot să-ţi mărturisesc ceva?

— Ce anume? întrebă Tom.

Jo îi spuse abia când coborâră cu liftul.

— Urăsc whiskyul de proastă calitate, solo-urile de vioară şi cazurile de acest gen, spuse el. Însă, după părerea mea, Sue Fox, ca femeie...

SFÂRŞIT